

ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ

ਸਟੀਕ

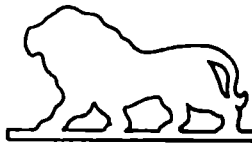
ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਦਿ ॥

ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ, ਸਵਈਏ, ਚੌਪਈ ਸਟੀਕ

ਟੀਕਾਕਾਰ :

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ
ਡੀ.ਲਿਟ.

ਸਿੰਘ ਥਰਜ਼

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ISBN 81-7205-077-1 (ਪੇਪਰ-ਬੈਕ)

ISBN 81-7205-146-8 (ਡੀਲਕਸ)

ਛੇਵੀਂ ਵਾਰ 1975

ਚੌਦਵੀਂ ਵਾਰ ਜਨਵਰੀ 1995

ਪੰਦਰਵੀਂ ਵਾਰ ਮਾਰਚ 1998

ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਜੂਨ 2001

ਸਤਾਰਵੀਂ ਵਾਰ ਅਗਸਤ 2003

ਮੁੱਲ :

32-00 (ਸਜਿਲਦ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

•
ਠਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 006

•
S.C.O. 223-24, ਸਿਟੀ ਸੈਂਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 001

E-mail : singhbro@vsnl.com

Website : www.singhbrothers.com

ਛਾਪਕ :

ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, 146, ਇੰਡਸਟ੍ਰੀਅਲ ਡੋਕਲ ਪੁਆਇੰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਮੁਖ-ਬੰਧ

‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ‘ਬਾਣੀ’ ਹੈ। ਰਹਿਤਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਹਿਦਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਸਿੱਖ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ‘ਜਪੁ ਅਤੇ ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇ। ‘ਅੰਮ੍ਰਿਤ’ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਭੀ ਇਹ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਆਮ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨੀ ਲੋੜ ਇਸ ‘ਬਾਣੀ’ ਦੀ ਸਿੱਖ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ; ਉਤਨਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਅਰਬੀ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਫਜ਼ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅੱਖੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅੱਖਿਆਈ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਟੀਕੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਖੋਜ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਕੋਣ ਤੋਂ ਉਹ ਤਸੱਲੀ-ਬਖ਼ਸ਼ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ‘ਬਾਣੀ’ ਵਿਚੋਂ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਟੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਲੀਹਾਂ ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਪੁ ਜੀ, ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਸਵਈਏ, ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਸੁਖਮਨੀ ਤੇ ਰਾਮਕਲੀ ਸਦ੍ਰ ਦੇ ਟੀਕੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖ਼ਾਸ ਧਿਆਨ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਬੋਲੀ’ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਰੇਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲਫਜ਼ ਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕੇ।

‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋਣ ਤੇ ਭੀ ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸੁਰਤ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਖਿੱਡ ਜਾਏ ਤਾਂ ਪਾਠ ਘੱਟ ਹੀ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੋ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਅਗਾਂਹ ਪਿਛਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਇਹ ‘ਬਾਣੀ’ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਦਿਖਰੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਸ 'ਬਾਣੀ' ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੇਵਲ ਅੱਡੇ ਅੱਡ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਮੁੜ ਮੁੜ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਖਿਆਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਇਕ-ਸਾਰ ਮਿਲਵੀਂ ਲੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਟੀਕੇ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ੨੨ ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਇਕ-ਸਾਰ ਤੇ ਮਿਲਵਾਂ ਭਾਵ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਦੇਵ-ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਿਰਫ ਅਰਬੀ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਜਾਇਜ਼ ਤੇ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਮਤ ਦੇ ਬੰਦੇ ਦੂਜੇ ਮਤ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬ ਦੀ 'ਬੋਲੀ' ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਤਰੰਗ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਰਤਣ ਨਫਰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਅਰਬੀ ਤੇ ਫਾਰਸੀ ਦੇ ਲਫਜ਼ ਵਰਤ ਕੇ ਤੇ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇਸ 'ਬਾਣੀ' ਦਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੌਮ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਤੰਗ-ਦਿਲੀ ਤੇ ਪੱਖ-ਪਾਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਉਣ ਸਮੇਂ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ 'ਤਿਆਗੀ' ਅਖਵਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਅਸਲ ਤਿਆਗ, ਖਲਕ ਤੇ ਖਲਕਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਦਇਆ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਵਿਹਲੇ ਥਾਂ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੇ 'ਲੋਕ ਗੀਤ' ਉਸ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉਤੇ ਬੜਾ ਡੂੰਘਾ ਅਸਰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਏਥੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜ਼ਾਹਰਦਾਰੀ ਵਧ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਇਹ 'ਲੋਕ ਗੀਤ' ਵੀ ਦਇਆ, ਸੰਤੋਖ, ਪਿਆਰ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉੱਚੇ ਇਨਸਾਨੀ ਵਲਵਲਿਆਂ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣੋਂ ਰਹਿ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ 'ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ' ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਜਾਨ ਪਾਈ, 'ਘੋੜੀਆਂ', 'ਛੰਤ', 'ਅਲਾਹਟੀਆਂ', 'ਸਦ੍ਰ', 'ਬਾਰਹਮਾਹ', 'ਲਾਵਾਂ', 'ਵਾਰ' ਆਦਿਕ ਦੇਸ-ਪ੍ਰਚਲਤ 'ਛੰਦ' ਵਰਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਰ ਚੁਕੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿਚ ਵਿਰ ਜਿੰਦ ਰੁਮਕਾ ਦਿੱਤੀ; ਸੱਚ, ਤਿਆਗ, ਪਿਆਰ, ਦਇਆ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਤਰੰਗ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਬਾਤ ਰਸ 'ਬਾਣੀ' ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਹਟਾਇਆ। ਪਰ, ਉਹ ਹਿਰਦਾ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੋਭ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਗੁਣ ਜੀਉ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੇ ਉਤਬਾਹ ਨਹੀਂ

ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ। ਕਾਦਿਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲੂ ਹਨ : ਇਕ ਹੈ 'ਜਮਾਲ' (ਕੌਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ), ਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈ 'ਜਲਾਲ'। ਤਿਆਗ, ਪਿਆਰ, ਦਇਆ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਮਨੁੱਖਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੌਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ 'ਬਾਣੀ' ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ 'ਜਮਾਲ' ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ 'ਜਲਾਲ' ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, 'ਬੀਰ-ਰਸ' ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਕੌਮ 'ਵਰਿਆਮ ਮਰਦ' ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ। ਲੁਤਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ 'ਬਾਣੀ' ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਸਿਫਤ- ਸਲਾਹ ਹੈ, ਪਰ ਲਫਜ਼ ਅਜਿਹੇ ਵਰਤੇ ਹਨ ਤੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਦੇ 'ਛੰਦ' ਐਸੇ ਵਰਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ-ਸੁਣ ਕੇ 'ਬੀਰ-ਰਸ' ਹੁਲਾਰੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਰੀ 'ਬਾਣੀ' 'ਰਾਗ'-ਵਾਰ ਵੰਡੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਖੋ ਵਖਰੇ 'ਛੰਦਾਂ' ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਬੀਰ-ਰਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵੇਖੋ, ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤੇਗ-ਰੂਪ ਆਖ ਕੇ ਐਸੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੇ ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਿੱਤ ਜੋਬ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮਾਨੋ, ਨੱਚ ਉੱਠਦਾ ਹੈ :

ਖਗ ਖੰਡ ਬਿਹੰਡੇ, ਖਲ ਦਲ ਖੰਡੇ, ਅਤਿ ਰਣ ਮੰਡੇ, ਫਰਬੰਡੇ ॥
 ਭੁਜ ਏਭ ਅਖੰਡੇ, ਤੇਜ ਪ੍ਰਠੰਡੇ, ਜੋਤਿ ਅਮੰਡੇ, ਭਾਨ ਪ੍ਰਠੰ ॥
 ਸੁਖ ਸੰਤਹ ਥਰਣੈ, ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਣੈ, ਕਿਲਵਿਖ ਹਰਣੈ, ਅਸਿ ਸਰਣੈ ॥
 ਜੈ ਜੈ ਜਗ-ਬਾਰਣ, ਸ੍ਰਿਸਟਿ-ਉਥਾਰਣ, ਮਮ ਪ੍ਰਤਿਪਥਣ, ਜੈ ਤੇਗੀ ॥੨॥

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ।

ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ੧ ਜਨਵਰੀ, ੧੯੪੪

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

ਇਸ ਟੀਕੇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਛਾਪ ੧੯੫੦ ਵਿਚ, ਤੀਜੀ ੧੯੫੭ ਵਿਚ, ਚੌਥੀ ੧੯੬੬ ਵਿਚ ਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ੧੯੭੦ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਵੀ ਵਾਰ ਛਪ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਹੌਸਲਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੫੭, ਜੋਸ਼ੀ ਕਾਲੋਨੀ,
ਮਾਲ ਰੋਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਕਦੋਂ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਉਚਾਰਿਆ ?

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੰਨ ੧੬੯੯ ਈਸਵੀ ਵਿਚ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਛਕਾ ਕੇ 'ਖ਼ਾਲਸਾ' ਪੰਥ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜੋ 'ਬਾਣੀਆਂ' ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬਾਣੀ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਜੋ ਪੰਜ ਸਿੰਘ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਭੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪ ਇਹਨਾਂ 'ਬਾਣੀਆਂ' ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੇ ਨੇਮੀ ਹੋਣ। ਸੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ 'ਖ਼ਾਲਸਾ' ਸਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹਨਾਂ 'ਬਾਣੀਆਂ' ਦੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੇ ਨੇਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਸੀ।

'ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ' ਚੁਣਨ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਇਹ ਕਸੋਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ 'ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ' ਦਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਸਤੇ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਜਾਪੁ' ਭੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਕਤ ਤਕ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਵਿਚ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਾਠ ਆਮ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪੰਝੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ, ਛਕਾਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਜਥੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੀ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਾਠ ਦੇ ਨੇਮੀ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਹੀਏਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆਂ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਾਠ ਦਾ ਤਦੋਂ ਆਮ ਰਿਵਾਜ ਸੀ।

ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੀ 'ਬਣਤਰ' ਵੇਖਿਆਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਲਫਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਹਨ ਭੀ ਥਾਢੀ ਮੁਛਕਿਲ। ਸੋ, ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਣ ਲਈ ਥਾਢੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ; ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ

ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, 'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਤੋਂ ਉਰੇ ਉਰੇ ਦੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, 'ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ' ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਵਾਜਿਆਂ ਰਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਖਿਆਲ ਭੀ, ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ 'ਖਾਲਸਾ' ਸਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘਾਂ ਪਾਸੋਂ ਗੁਟਕਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਠ ਕਰਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰਖ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਉਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦਾ। 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖੋ, ਨਵਾਂ ਬੰਦਾ ਜੋ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਅੰਵਾਣ ਭੀ ਹੋਵੇ, ਦੋ ਚਾਰ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਭੀ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਗੁਟਕਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਭੀ, ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੁਲਾਸਾ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ ਉਹ ਸਾਰਾ 'ਉੱਦਮ' ਨਿਸਫਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸੋ, ਉਪਰ-ਦੱਸੀ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸੰਨ ੧੬੯੯ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਪਾਠ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸੀ।

ਇਹ ਗੱਲ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ ੫੨ ਵਿਦਵਾਨ ਕਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਜਨਕ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਦਿਆਂ ਹੀ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਖੰਡਾ ਖੜਕਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਫਿਰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਉਤਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ-ਲੇਵਾ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਬੀਰ-ਰਸ ਭੀ ਭਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਵਰਤਣ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਭੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋਸ਼ ਭਰੀ ਕਵਿਤਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸੁਣਨ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵੀ ਆਮ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਪਰਚਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ 'ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ' ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਜਨਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੇ 'ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ' ਭੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਇਹ 'ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ' ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਆਸਤ ਨਾਹਨ

ਵਿਚ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ' ਹੈ, ਉਥੇ ਹਜ਼ੂਰ 'ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ' ਲਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਏਸੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਇਕ ਕੰਧ ਅਗਸਤ ੧੯੪੨ ਵਿਚ ਜਮਨਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਹੜ ਨਾਲ ਢੱਠੀ ਸੀ)। ਸੋ ਏਥੋਂ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ—ਪਹਿਲੀ, ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਿਆਸਤ ਨਾਹਨ ਵਿਚ ਗਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਕਈ ਵਿਦਵਾਨ ਕਵੀ ਆ ਚੁਕੇ ਸਨ; ਦੂਜੇ, ਇਹਨਾਂ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਜਨਕ ਕਵਿਤਾ 'ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰਾਂ' ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ 'ਬੀਰ-ਰਸ' ਵਧੇ।

ਪਰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਦਵਾਨ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਇਤਨੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭੀ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੀ 'ਬਾਣੀ' ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਿਆਸਤ ਨਾਹਨ ਵਿਚ ਬਣੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਪਾਉਂਟਾ' ਸਾਹਿਬ ਦੇ 'ਕਵੀ ਦਰਬਾਰਾਂ' ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਆਪਣੀ 'ਬਾਣੀ' ਭੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਉਸ ਵਕਤ ਤਕ ਮੰਨੇ-ਪਰਮੰਨੇ 'ਕਵੀ' ਬਣ ਚੁਕੇ ਸਨ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਿਆਸਤ ਨਾਹਨ ਵਿਚ ਸੰਨ ੧੬੯੪ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਗਏ, ਤੇ ਉਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਰਹੇ। ਉਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ (੧੬੯੪-੯੭) ਉਸ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ 'ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ', 'ਸਵਈਏ' ਅਤੇ 'ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ' ਆਦਿਕ ਬਾਣੀਆਂ ਉਚਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ। 'ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ' ਅਤੇ 'ਸਵਈਏ' ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਾਠ ਵਿਚ ਬਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਹੀ ਬਖ਼ੇਰੇ ਐਸੇ ਸਿੱਖ ਮਿਲ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ਕੰਠ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ (ਸੰਖੇਪ)

੧. ਜਨਮ—ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ, ਪੋਹ ਸੂਦੀ ਸਤਮੀ ਸੰਮਤ ੧੭੨੩, ਪੋਹ ਦੀ ੨੩ ਤਰੀਕ (22 ਦਸੰਬਰ 1666 ਈਸਵੀ), ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ਏਥੇ ਰਹੇ, ਪੰਡਤ ਸ਼ਿਵ ਦੱਤ, ਰਾਜਾ ਫ਼ਤਹ ਚੰਦ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਏਥੋਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਅਪੜਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਲ ਲੱਗਾ।
੨. ੬ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ੧੮ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ੧੨ ਸਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਰਹੇ।
 - (ੳ) ਦਸੰਬਰ 1675 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ।
 - (ਅ) ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ, ਬੀਰ-ਰਸ ਦੇ ਸਾਹਿੱਤ ਲਈ ੫੨ ਕਵੀ ਰੱਖੇ; ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਸ਼ੋਕ ਪਾਇਆ; ‘ਰਣਜੀਤ’ ਨਗਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ।
੩. ਸਤੰਬਰ 1684 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1687 ਤਕ ਰਿਆਸਤ ਨਾਹਨ ਵਿਚ ਰਹੇ।
 - (ੳ) ਨਾਹਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫ਼ਤਹ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੁਲਹ ਕਰਾਈ (ਰਿਆਸਤ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਜਮਨਾ ਤੋਂ ਪਾਰਲੇ ਪਾਸੇ)।
 - (ਅ) ਗੁਰਦੁਆਰਾ ‘ਪਾਉਂਟਾ’ ਸਾਹਿਬ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬਣਾਇਆ। ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਵਿਚ ਬੀਰ-ਰਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਏਥੇ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਜਨਕ

ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੇ 'ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰ' ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਾਪੁ, ਸਵਈਏ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ 'ਬਾਣੀਆਂ' ਰਚੀਆਂ।

- (ੲ) ਸਚੌਰੇ (ਜੋ ਏਥੋਂ ੧੫ ਕੋਹ ਦੀ ਵਿਥ ਤੇ ਹੈ) ਦਾ ਪੀਰ ਸੱਯਦ ਬੁਧੂ ਬਾਹ ਸੇਵਕ ਬਣਿਆ। ਇਸੇ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਤੇ ੫੦੦ ਪਠਾਣ, ਜੋ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਵਿਚੋਂ ਮੌਕੂਫ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਫਿਰਦੇ ਸਨ, ਨੌਕਰ ਰੱਖੇ।
- (ਸ) ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮਗਾਇ ਜੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਮਸੰਦਾਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਏਥੇ ਆ ਕੇ ਮਿਲੇ।
- (ਹ) 5 ਮਈ 1687 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਭੰਗਾਣੀ ਦਾ ਜੰਗ ਹੋਇਆ। ਕਹਿਲੂਰ ਦੇ ਚਾਜੇ ਨੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਤੋਂ ਮੁੜਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਤੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਹਾਰ ਖਾਧੀ।
- (ਕ) ਅਕਤੂਬਰ 1687 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੁੜੇ।
੪. ਅਕਤੂਬਰ 1687 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਦਸੰਬਰ 1704 ਈਸਵੀ ਤਕ ੧੭ ਸਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਰਹੇ।
- (ੳ) 1689 ਈਸਵੀ ਵਿਚ 'ਨਦੌਣ' ਦਾ ਜੰਗ, ਜੰਮੂ ਦੇ ਨਵਾਬ ਅਲਫ਼ ਖ਼ਾਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਨਵਾਬ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਸੀ।
- (ਅ) 1690 ਈਸਵੀ 'ਹੁਸੈਨੀ' ਜੁੱਧ। ਰਾਜੇ, ਹੁਸੈਨੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਲਿਆਏ ਸਨ।
- (ੲ) ਪੰਜ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਭੇਜਿਆ—'ਨਿਰਮਲਾ' ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਚੱਲੀ।
- (ਸ) ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਸਿੱਖ ਬਣੇ।
- (ਹ) 13 ਅਪ੍ਰੈਲ 1699 ਵੈਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਛਕਾ ਕੇ 'ਖ਼ਾਲਸਾ' ਪੰਥ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।
- (ਕ) ਹੋਲੀਆਂ ਦੇ ਬਾ, ਬਸਤ੍ਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ 'ਹੋਲਾ' ਜਾਗੀ ਕੀਤਾ।

- (ਖ) ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਛੇੜ-ਖਾਨੀ; 1700, 1701, 1702 ਅਤੇ 1703 ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਲੜਾਈਆਂ।
- (ਗ) 1704 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਰਾਜੇ, ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ, ਸਰਹੰਦ ਦਾ ਸੂਬਾ—ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ੬ ਮਹੀਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾਈ ਰਖਿਆ। 20-21 ਦਸੰਬਰ (੬-੭ ਪੱਧ) ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਿਆ।
- ੫.(ੳ) 22 ਦਸੰਬਰ 1704 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਲੜਾਈ; ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਏਥੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ।
- (ਅ) ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਗੜ੍ਹੀ ਵਿਚ 'ਗੁਰਿਆਈ' ਦਿੱਤੀ।
- (ੲ) 'ਮਾਛੀਵਾੜੇ' ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ, 'ਹੋਹਰਾਂ' ਤਕ। ਏਥੋਂ ਜੱਟਪੁਰੇ, ਏਥੋਂ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਰਾਇ ਕੱਲੇ ਨੇ 'ਮਾਹੀ' ਹਰਕਾਰੇ ਨੂੰ ਸਰਹੰਦ ਭੇਜਿਆ।
- (ਸ) 27 ਦਸੰਬਰ 1704 ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਰਹੰਦ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ।
- (ਹ) ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਚਿੱਠੀ 'ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ'। ਦੀਨੇ ਪਿੰਡ ਲਿਖਿਆ, ਭਾ: ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ।
- (ਕ) 8 ਮਈ 1705 ਈਸਵੀ (੨੧ ਵੈਸਾਖ ੧੭੬੨) 'ਮੁਕਤਸਰ' ਦਾ ਜੰਗ।
- ੬.(ੳ) ਮਈ 1705 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1706 ਤਕ 'ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਕੀ' ਰਹੇ।
- (ਅ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕਰਾਈ।
- (ੲ) ਅਕਤੂਬਰ 1706 ਤੋਂ ਨਵੰਬਰ 1708 ਤਕ ਪੰਜਾਬੋਂ ਬਾਹਰ, ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਤਿਆਰੀ।
- (ਸ) ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਿਚ 'ਬਘੋਰ' ਦੇ ਪਾਸ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ।
- (ਹ) ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਦਦ, ਆਗਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੇ, ਅਗਸਤ 1707 ਤੋਂ ਨਵੰਬਰ 1707 ਤਕ ਏਥੇ ਰਹੇ, ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਸ।
- (ਕ) ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਖਣ ਨੂੰ (੧੩ ਮਹੀਨੇ ਨਾਲ ਰਹੇ) ਅਗਸਤ

1707 ਤੋਂ ਸਤੰਬਰ 1708 ਤਕ।

- (ਖ) ਸਤੰਬਰ 1708 ਵਿਚ 'ਨੇਦੇੜ' ਅਪੜੇ, ਬੈਰਾਗੀ ਲਛਮਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਬਾਬਾ 'ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ' ਬਣਿਆ।
- (ਗ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ।
- (ਘ) ਕਤਕ ਸੁਦੀ ੫, ੧੭੬੫ (ਨਵੰਬਰ 1708) ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ। ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਦੋ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਸੁੱਤੇ ਪਿਆ 'ਤੇ ਕਾਇਰਤਾ ਦਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਨਮ— 22 ਦਸੰਬਰ 1666 ਈਸਵੀ

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ— ਨਵੰਬਰ 1708 ਈਸਵੀ

ਕੁਲ ਉਮਰ— ੪੨ ਸਾਲ

ਪਟਨੇ— ੫ ਸਾਲ

ਰਾਹ ਵਿਚ— ੧ ਸਾਲ

ਅਨੰਦਪੁਰ— ੧੨ ਸਾਲ

ਨਾਹਨ— ੩ ਸਾਲ

ਫਿਰ ਅਨੰਦਪੁਰ— ੧੭ ਸਾਲ

ਰਾਹ ਤੇ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ— ੨ ਸਾਲ

ਪੰਜਾਬੋਂ ਬਾਹਰ— ੨ ਸਾਲ

ਜੋਤ

੪੨ ਸਾਲ

ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਭਾਵ

ਛੰਦ-ਵਾਰ

(੧) ਛਪੇ ਛੰਦ—ਕੋਈ ਭੀ ਲਫਜ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਰੂਪ ਤੇ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ ਹੈ।

(‘ਤਵ ਸਰਬ-ਨਾਮੁ ਕਥੈ ਕਵਨੁ’, ‘ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ’)

(੨) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੨ ਤੋਂ ੨੮)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ (ਅਲੇਖ, ਅਕਾਏ, ਅਜਾਏ)। ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਜਾਂ ਵਰਣ-ਆਸ਼੍ਰਮ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਕਰਮ, ਅਧਰਮ)। ਉਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ (ਪੰਜ-ਤੱਤੀ) ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ (ਅਭੂਤ, ਅਜੂਪ)। ਨਾ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਅਥਾਪ)। ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰ-ਸਰੂਪ ਹੈ (ਤੇ ‘ਪਿਆਰ’ ਦੀ ਭੇਟ ਹੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ) (‘ਰਾਗ’)

(੩) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ (੨੯ ਤੋਂ ੪੩)—ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ (ਅਲੇਖ), ਉਸ ਦਾ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ (ਅਧੇ), ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੈ (ਰਫੀਕ), ਪਰ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ (ਅਕਰਮ)।

(੪) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੪੪ ਤੋਂ ੬੧)—ਕੋਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ (ਜਮਾਲ) ਅਤੇ ਤੇਜ-ਮਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਜਲਾਲ) ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੈ (ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰ, ਭਾਨ ਭਾਨ); ਉਹ ਇਕ ਐਸੀ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਹਸਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹ ਰਖਿਆ ਹੈ (ਗੀਤ ਗੀਤ; ਤਾਨ ਤਾਨ; ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ; ਨਾਦ ਨਾਦ)।

ਪ੍ਰਭੂ, ਮਾਨੋ, ਇਕ ਨਗਾਰਚੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਢੋਲ ਵਜਾ ਕੇ ਇਹ ਜਗਤ-ਰੂਪ ਮੇਲਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਪਾਨ ਪਾਨ, ਬਾਦ ਬਾਦ), ਪਰ ਜਗਤ ਉੱਤੇ ਪਰਲੋ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੰਗੀ, ਪ੍ਰਮਾਥੇ); ਭਿਆਨਕ-ਰੂਪ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੈ (ਸਸਤ੍ਰ-ਪਾਣਿ ਅਸਤ੍ਰ-ਮਾਣ, ਲੋਕ-ਮਾਤਾ); ਜਗਤ-ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਗਹੁ ਨਾਲ ਪਾਲਦਾ ਹੈ (ਸੁਪਰਮ), ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ ਰੂਪ ਹੈ (ਰਾਗ-ਰੂਪ)।

(੫) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ (੬੨, ੬੩)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ।

(੬) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੬੪ ਤੋਂ ੭੩)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਰਾਖੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਤ-ਰਹਿਤ ਹੈ (ਅਪਾਲ, ਅਕਾਲ)। ਪ੍ਰਭੂ ਇਤਨਾ ਅਸਗਾਹ ਪਿਆਰ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬੇਅੰਤ ਜਗਤ-ਖਿਲਾਰੇ ਨੂੰ ('ਪਰਮ ਤਾਨ') ਰਚ ਕੇ ਹਰੇਕ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਭੀ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤ; ਰੋਖ ਰੋਖ; ਸੋਖ ਸੋਖ); ਕੋਈ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ (ਅਖਿੱਜ)।

(੭) ਚਰਪਟ ਛੰਦ (੭੪ ਤੋਂ ੭੮)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਐਸਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਭੁਗਤਾ) ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜੀਵ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ (ਅੰਬਿਤ ਧਰਮ), ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਲੱਖ ਧਰਮ); ਪਰ ਉਹ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ ਭੀ ਐਸਾ, ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਗਿਆਤਾ) ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਪਾਲੋ)।

(੮) ਰੂਆਲ ਛੰਦ (੭੯ ਤੋਂ ੮੬)—ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਰਸਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪ ਰਸਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ (ਅਵਧੂਤ ਰੂਪ ਰਸਾਲ); ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਸਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ (ਅਸੋਖ); ਪਿਆਰ-ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਹੋਇ ਫੈਲਿਓ ਅਨੁਰਾਗ); ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਮੂਲ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਜਗਤ-ਖੇਡ ਮੁਕਾ ਕੇ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅਖੇਲੁ ਖੇਲਨਿ, ਅੰਤ ਕੋ ਫਿਰਿ ਏਕੁ); ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਕੋਈ ਜੀਵਾਤਮਾ ਦੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਅਨਾਤਮ, ਏਕ ਪੁਰਖ); ਕਿਸੇ

ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੁਕੰਮਲ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ (ਕੋਟਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਆਵਈ ਵਹੁ ਚਿਤਿ)।

(੯) ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ (੮੭ ਤੋਂ ੯੩)—ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਸੀਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹਨ (ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ), ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜਗਤ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਚੇਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ (ਆਲਿਸਜ ਕਰਮ), ਫਿਰ ਭੀ ਜਗਤ-ਪਾਲਣ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਐਸੀ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਆਦ੍ਰਿਸ਼ਜ ਪਰਮ)।

(੧੦) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ (੯੪, ੯੫)—ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਆਪ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਮਨਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ, (ਮੁਕੰਦ, ਅਕਾਮ)।

(੧੧) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੯੬ ਤੋਂ ੯੮)—ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਕਰਤਾ), ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ (ਭਰਤਾ) ਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਹਰਤਾ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ।

(੧੨) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ (੯੯ ਤੋਂ ੧੦੨)—ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਕਰਮਾਂ ਭਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ (ਨ ਭਰਮੰ, ਨ ਕਰਮੰ, ਨ ਕਾਏ, ਅਜਾਏ), ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ (ਨ ਚਿਤ੍ਰੈ), ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਸਦਾ ਨਹੀਂ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ੈ); ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (ਨ ਸਤ੍ਰੈ, ਨ ਮਿਤ੍ਰੈ)।

(੧੩) ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ (੧੦੩ ਤੋਂ ੧੩੨)—ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀਆਂ (ਆਗੰਜ ਕਰਮੈ); ਕੋਈ ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਉਸ ਨੂੰ ਝੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ (ਆਭੰਜ ਭਰਮੈ); ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਸਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (ਅਵਧੂਤ ਬਰਨ), ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ (ਬਹਮ ਸਰੂਪ), ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੈ (ਏਕੈ ਅਧੀਨ); ਕਿਤੇ ਕੋਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਜਮਾਲ ਤੇ ਜਲਾਲ ਦਾ ਸੋਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ (ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਾਨੈ, ਸਰਬਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੈ); ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਆਪ ਹੀ ਬਲ

ਰਿਹਾ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਕਲੀਮ); ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੀ ਵਿਉਂਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਸਲੀਖਤ ਮੁਦਾਮ); ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਮਹਾਨ, ਅਕੱਥ, ਬੇਦਾਗ਼ ਤੇ ਅਫੋਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ (ਹੁਸਨਲ ਵਜੂ), ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅੰਗ ਸੋਹਣੇ ਹਨ (ਸੁਭੰ ਸਰਬ ਭਾਗ); ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਸਰਬਾ ਅਨੁਰਾਗ), ਪਰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ ਕੁੰਡਾ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ ਹੈ (ਤ੍ਰਿਬਾਧ); ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ (ਅਨ-ਉਕਤ ਸਰੂਪ)।

(੧੪) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ (੧੨੩ ਤੋਂ ੧੪੧)—ਇਤਨੇ ਬੇਅੰਤ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰਤਾ ਤੇ ਪਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਤੋਖਲਾ ਨਹੀਂ ('ਉਦਾਸ'), ਤੇ ਕੋਈ ਮੋਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ('ਅਭਗਤ'), ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰਕ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ('ਬਿਰਕਤ'); ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ-ਰੂਪ ਹੈ (ਅਨੀਲ), ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਸੁਨਿੱਤ), ਪਰ ਰੋਜ਼ ਦਿਸਦੇ ਸਧਾਰਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਨਿੱਤ)।

(੧੫) ਚਰਪਟ ਛੰਦ (੧੪੨ ਤੋਂ ੧੪੪)—ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਕਰਮੰ, ਧਰਮੰ) ਫਿਰ ਭੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ (ਸਰਬੰ ਮੁਕਤਾ)।

(੧੬) ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ (੧੪੫ ਤੋਂ ੧੪੯)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੈ ('ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਥ'); ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ 'ਮੋਹ ਤੇਰ' ਜਾਂ ਅਪਣੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਨ ਧੌੜੈ ਨ ਪੁੜੈ, ਨ ਸੜੈ ਨ ਮਿੜੈ)।

(੧੭) ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ (੧੫੦ ਤੋਂ ੧੬੦)—ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ('ਸਮਸਤੁਲ ਜ਼ਬਾ'); ਉਸ ਦਾ ਕਦੇ ਭੀ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਲਿਬਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ (ਹਮੇਸੁਲ ਅਭੇਖ); ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ('ਜਮੀਨੁਲ ਜ਼ਮਾਂ, ਅਮੀਕੁਲ ਇਮਾਂ'); ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ, ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਭੀ ਉਹ ਆਪ ਚਾਨਣ ਹੀ ਚਾਨਣ ਹੈ ('ਅਮਿਤੋ ਪਸਾ, ਆਤਮ ਪ੍ਰਭਾ')।

(੧੮) ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ (੧੬੧ ਤੋਂ ੧੭੦)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜੀਵ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਥਿਹੋ ਜਿਹਾ ਤੇ ਕੋਠਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ('ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਉਦਾਰ'); ਉਹ ਆਪ ਸਾਥੀ ਬਾਇਨਾਤ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ

(‘ਪ੍ਰਿਤਿ ਧਰ ਧਰਾਸ’); ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਖਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ (‘ਆਜਿਬ ਨ ਬਾਤ’); ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਭੁੱਲ ’ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅਮੁੱਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ (‘ਅਨਰੋਜ ਬਾਤ, ਅਨਟੁਟ ਭੰਡਾਰ’); ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਲ ਦਾ ਫਰਜ਼-ਸਿਨਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਬੜੇ ਸਾਹਸ-ਭਰੇ ਹਨ (‘ਆਡੀਠ ਧਰਮ, ਅਤਿ ਵੀਠ ਕਰਮ’)

(੧੯) ਹਰਿਬੋਲਮਨਾ ਛੰਦ (੧੭੧ ਤੋਂ ੧੮੪)—ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ (‘ਅਜਪ, ਅਜਪ’); ਨਾ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (‘ਅਥਪ ਅਥਪ’); ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ ਘੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ (‘ਅਕ੍ਰਿਤ - ਆਕ੍ਰਿਤ’); ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਹੀ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਉਹ ਹੈ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਹੈ (‘ਆਤਮ ਬਸਿ, ਜਸ ਕੇ ਜਸ’)

(੨੦) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੧੮੫ ਤੋਂ ੧੯੮)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਐਬ ਨਹੀਂ, ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਹਸਤੀ ਹੈ (‘ਕਲੰਕਾਰਿ ਰੂਪ, ਅਲੰਕਾਰ ਅਲੰਕ’), ਪਰ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰਾ ਭੀ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਹੈ (ਅੰਧਕਾਰ), ਜਮਾਲ ਤੇ ਜਲਾਲ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ (‘ਸੂਰਜ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਚੰਦ’); ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਭਗੜੇ ਕਿਤੇ ਬਾਤੀ, ਕਿਤੇ ਹਨੇਰਾ ਕਿਤੇ ਚਾਨਣ, ਕਿਤੇ ਜੁੱਧ ਕਿਤੇ ਗਿਆਨ-ਚਰਚਾ—ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਕੋਤਕ ਉਸੇ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ (‘ਕਲਹ ਕਰਤਾ, ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ’); ਇਹ ਦਿੱਸਦਾ ਜਗਤ ਭੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੂਖਮ ਮੂਲ ਭੀ ਉਹੀ ਹੈ (‘ਬ੍ਰਿੰਦ ਬ੍ਰਿੰਦ, ਥੀਜ ਥੀਜ’)

(੨੧) ਏਕ-ਅਫਰੀ ਛੰਦ (੧੯੯ ਤੋਂ ੧੯੬)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਸ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (‘ਅਲੇਖ, ਅਰੇਖ’); ਉਹ ਹਰ ਥਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਹੈ (‘ਅਕਾਸ਼’); ਸੁੰਨ-ਮੰਨ ਹੋ ਕੇ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਰਿਹਾ (‘ਅਮੋਨੀ’); ਪਰ ਵਿਆਪਕ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ (‘ਅਕਾਮ, ਨ ਰਾਭੇ’)

(੨੨) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ (੧੯੭ ਤੋਂ ੧੯੯)—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਇਹ ਅਜਬ ਲੱਛਣ ਹਨ (‘ਅਜਾਇਬ ਬਿਭੂਤੇ’) ਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਗ

ਸੰਗ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ('ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ, ਨਿਕਾਮੰ ਬਿਭੂਤਿ'); ਫਿਰ ਭੀ ਜਗਤ ਪਾਲਣ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ('ਸੁਧਰਮੰ ਬਿਭੂਤਿ')।

ਸਮੁੱਚਾ ਭਾਵ

(੧) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲਫਜ਼ ਬਿਆਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(੨) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਰਗਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਪੰਜ-ਤੱਤੀ ਪਸ਼ੂ ਦੀ 'ਕੁਰਬਾਨੀ' ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਬ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਜਾਂ ਵਰਣ ਆਘ੍ਰਮ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਭੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਪਿਆਰ-ਸਰੂਪ ਹੈ ਤੇ 'ਪਿਆਰ' ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।

(੩) ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਸੀਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਜਗਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਉਚੇਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ, ਐਸੇ ਨਿਯਮ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬੰਨ੍ਹ ਰੱਖੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ; ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਭੀ ਕੋਈ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਜਗਤ-ਪਾਲਣ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਐਸੀ ਖ਼ੂਬੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

(੪) ਪਰਮਾਤਮਾ, ਮਾਨੋ, ਇਕ ਨਗਾਰਚੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਢੋਲ ਵਜਾ ਕੇ ਇਹ ਜਗਤ-ਮੇਲਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਹਸਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਗਤ ਵਿਚ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਸੁਭਾਅ ਦਿਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਉਸੇ ਦਾ 'ਜਮਾਲ' ਤੇ 'ਜਲਾਲ' ਹਨ; ਪਿਆਰ-ਰੂਪ ਭੀ ਉਹ ਆਪ ਹੀ

ਚੇ ਤੇ ਭਿਆਨਕ-ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ।

(੫) ਜਗਤ ਰਚ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰਾ ਵੱਖਰਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਬੈਠ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਰਾ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਘੁਲਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਭੀ। ਸਭ ਵਿਚ ਆਪ ਹੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਭੀ ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਭੀ ਆਪ ਚਾਨਣ ਹੀ ਚਾਨਣ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਗਤ ਤਾਂ ਬਣਦਾ ਤੇ ਢਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪ ਕਦੇ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(੬) ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਲੱਗੀਏ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅੰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਾਮ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਹਿ ਲਵੋ ਕਿ ਜਗਤ ਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ। ਪਾਲਦਾ ਭੀ ਇਉਂ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਗੁਸੇ ਹੋ ਕੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਬੰਦ ਕਰਦਾ; ਉਹ ਸਦਾ ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁ-ਅਰਥਕ ਲਫਜ਼

‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਬਹੁਤੇ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਹਨ, ਓਥੇ ਇਕ ਇਕ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਭੀ ਕਈ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਸ ‘ਬਾਣੀ’ ਵਿਚ ਭੀ ਕਈ ਐਸੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ-ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਅਰਥ ਨਿਯਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ‘ਪ੍ਰਕਰਣ’ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਆਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਭੀ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਪਏਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵਾਸਤੇ ‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਭੂਭੁ ਭੁ ਬਹੁ-ਅਰਥਕ ਲਫਜ਼ਾਂ ‘ਤੇ ਏਥੇ ਵੱਖਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਹੁ-ਅਰਥਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਫ਼ਹਿਰਿਸਤ :

ਚਕ੍ਰ, ਤਾਨ, ਅਭਰਨ, ਅਭੇਦ, ਪਰਮ, ਭੋਗ, ਕਰਮ, ਬਰਨ, ਅਨਾਮ, ਅਜਾਤ।

(੧) ਚੱਕ੍ਰ—‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਤਿੰਨ ਵੱਖ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ-ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਓਥੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਈ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਸ ‘ਬਾਣੀ’ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

(ੳ) (ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਉਤੇ) ਗੋਲ ਰੇਖਾ :

ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੧

(ਅ) ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ, ਜੋ ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਸਿਰ ਤੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ‘ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰ’ ਆਮ ਪਰਸਿੱਧ ਹੈ :

ਚੱਕ੍ਰ ਥੱਕ੍ਰ ਫਿਰੇ ਬਤੁਰ ਥਕ ਮਾਨਹੀ ਪੁਰਿ ਤੀਨ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੮੨

(ੲ) ਕੂਟ, ਦਿਸਾ, ਚੱਕ :

ਥੱਕ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਰਤਾ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੯੬

(੨) ਤਾਨ—(ੳ) ਰਾਗ ਦੀਆਂ ‘ਸੁਰਾਂ’ ਦਾ ਇਕ ਮਿਲਵਾਂ ਨੱਮਾ ‘ਪਲਟਾ’, ਜੋ ‘ਰਾਗ’ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਦਾ ਹੈ :

ਨਮੇ ਗੀਤ ਗੀਤੇ ॥ ਨਮੇ ਤਾਨ ਤਾਨੇ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੪੭

(ਅ) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਧਾਤੂ ‘ਤਨ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਤਣਨਾ, ਖਿਲਾਰਨਾ’, ਇਸ ਤੋਂ ‘ਨਾਂਵ’ (Noun) ਹੈ ‘ਤਾਨ’, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਖਿਲਾਰਾ, ਫੈਲਾਉ’ :

ਨਮੇ ਸਰਬ ਗਿਆਨੰ ॥ ਨਮੇ ਪਰਮ ਤਾਨੰ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੭੦

(੩) ਅਭਰਨ—(ੳ) ‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਐਸੇ ਲਫਜ਼ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਅ’, ‘ਅਨ’ ਜਾਂ ‘ਨਿਰ’ ਲਗਾ ਕੇ ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ‘ਕਾਲ’ ਤੋਂ ‘ਅਕਾਲ’, ‘ਰੂਪ’ ਤੋਂ ‘ਅਰੂਪ’, ‘ਅੰਤ’ ਤੋਂ ‘ਅਨੰਤ’, ‘ਨਾਮ’ ਤੋਂ ‘ਨਿਨਾਮ’, ‘ਕਾਮ’ ਤੋਂ ‘ਨਿਕਾਮ’

ਇਤਿਆਦਿਕ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ 'ਭਰਣ' (ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਪਾਲਣਾ') ਨਾਲ 'ਅ' ਲਗਾ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਅਰਥ ਲਏ ਗਏ ਹਨ: 'ਅਭਰਣ'—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ 'ਪਰਵਰਿਸ਼' ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ:

ਅਜਨਮ ਹੈ ॥ ਅਥਰਨ ਹੈ ॥ ਅਭੂਤ ਹੈ ॥ ਅਭਰਨ ਹੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: 38

(ਅ) ਲਫਜ਼ 'ਅਭਰਨ' ਅਤੇ 'ਆਭਰਨ' ਵਿਚ ਫਰਕ ਸਿਰਫ 'ਅ' ਅਤੇ 'ਆ' ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਆਭਰਨ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਆਭਰਣ' ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗਹਿਣਾ'। ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਆਭਰਨ', 'ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ' ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਕ ਥਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ 'ਸਮਾਸ' (Compound) ਵਿਚ ਅਤੇ ਇਕ ਥਾਂ ਵੱਖਰਾ, ਪਰ ਏਥੇ 'ਆਭਰਨ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਅਭਰਨ' ਹੀ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ:

(੧) ਸਰਬਾ ਭਰਣਾਯਯ ॥ ਅਨਭੰਡ ਥਾਥਯ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੯੩

(੨) ਕਿ ਆਸ਼ੋਕ ਬਰਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਾ ਅਭਰਨੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੦੫

ਨੋਟ—ਲਫਜ਼ 'ਆਭਰਨ' ਦੇ 'ਅ' ਦੇ ਛੰਦ ੧੦੫ ਵਿਚ 'ਅ' ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਰ ਭੀ ਕਈ ਮਿਸਾਲਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ 'ਅ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

(ੳ) ਕਿ ਆਸ਼ੋਕ ਬਰਨੈ—'ਅਸ਼ੋਕ' ਦੇ ਥਾਂ ਆਸ਼ੋਕ (ਛੰਦ ੧੦੫)।

(ਅ) ਕਿ ਆਫਿੱਜ ਦੇਸੈ—'ਅਫਿੱਜ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਫਿੱਜ' (ਛੰਦ ੧੦੩)।

(ੲ) ਕਿ ਆਭਿੱਜ ਭੇਸੈ—'ਅਭਿੱਜ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਭਿੱਜ' (ਛੰਦ ੧੦੩)।

(ਸ) ਕਿ ਆਗੰਜ ਕਰਮੈ—'ਅਗੰਜ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਗੰਜ' (ਛੰਦ ੧੦੩)।

(ਹ) ਆਭੀਠ ਧਰਮੈ—'ਅਭੀਠ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਭੀਠ' (ਛੰਦ ੧੨੦)।

(ੳ) ਅਭੇਦ—ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਭੇਦ' ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਭਾਵ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਨਾਲ 'ਅ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਫਜ਼ 'ਭੇਦ' ਦੇ ਅਠਾਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰੀਬ ਅਰਥ ਹਨ। 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਸਿਰਫ ਦੋ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਹੀਂ ਥਾਈਂ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਹਨ:

(ੳ) ਭੇਦ—ਚੋਟ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਸੱਟ, ਤੋੜਨਾ। ਅਭੇਦ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਚੋਟ ਨਾ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਭੇਦੀ ਅਭੇਦੀ ਅਨਾਮ ਅਕਾਮ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੬੧

(ਅ) ਭੇਦ—(dualism) ਦ੍ਵੈਤ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭੀ ਹਸਤੀ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਹੋਂਦ ਦਾ ਯਕੀਨ। ਅਭੇਦ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਦ੍ਵੈ :

ਸਦੇਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਭੇਦੀ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੧੨੬

(੫) ਧਰਮ—ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ੧੦ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ੨੦ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਅਰਥ ਹਨ। 'ਬਾਣੀ' ਵਿਚ ਭੀ ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਹੀ ਅਰਥ ਹਨ।

(ੳ) ਪਵਿਤਰਤਾ, ਨੇਕੀ :

(੧) ਧਰਮ-ਧਾਮ ਸੁ ਭਰਮ ਰਹਿਤ ਅਭੂਤ ਅਲਖ ਅਭੋਸ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੮੪

(੨) ਕਿ ਰਾਜ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥ ਕਿ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਹੈ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੧੦੫

(ਅ) ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼।

ਅਧਰਮ—ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ :

ਨਮਸਤੋ ਅਕਰਮ ॥ ਨਮਸਤੋ ਅਧਰਮ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੫

(ੲ) ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ :

(੧) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਰਮੇ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੭੪

(੨) ਅਖੱਲ ਧਰਮ ॥ ਅਲੱਖ ਕਰਮ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੭੫

(ਸ) ਫ਼ਰਜ਼ :

(੧) ਸਰਬ ਕਰਮ ॥ ਸਰਬ ਧਰਮ ॥

—ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੪

ਸੁਧਰਮ—ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਬੜੇ ਗਹੁ ਨਾਲ ਕਰੇ :

ਨਮੋ ਪ੍ਰੇਤ ਅਪ੍ਰੇਤ ਦੇਵੇ ਸੁਧਰਮੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੫੪

ਸੁਧਰਮ—(attentive to duties) ਫਰਜ਼-ਸਿਨਾਸ, ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹੁਣ ਵਾਲਾ :

ਕੁਕਰਮ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਸੁਧਰਮੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੯੭

ਫਰਜ਼-ਸਿਨਾਸੀ :

ਆਲਿਸ਼ਜ ਕਰਮ ॥ ਆਦਿਬਜ ਧਰਮ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੯੩

ਆਭੀਠ ਧਰਮ ॥ ਅਤਿ ਢੀਠ ਕਰਮ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੭੦

(੬) ਭੋਗ—ਇਹ ਲਫਜ਼ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ੧੨ ਵਾਰੀ 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਅਰਥ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਭੋਗਣਾ, ਮਾਨਣਾ :

ਨਮਸਤੰ ਪ੍ਰਭੋਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁਜੋਗੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੫

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੨੮

ਅਭੇਖੀ ਅਭਰਮੀ ਅਭੋਗੀ ਅਭੁਗਤੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੫੩

ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੋਗੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੬੯

ਪ੍ਰਭੁਗਤ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥ ਸੁਜੁਗਤ ਸੁਧਾ ਹੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੨੫

ਕ੍ਰਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਭਿੰਜ ਹੈ ਅਭੂਤ ਹੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੩੦

ਬਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਜੁਗਤ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੩੧

ਨਿਰੁਕਤ ਸਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਭੁਗਤ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੩੨

(ਅ) ਹਕੂਮਤ :

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ ॥ ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਧਰਮੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੭੪

ਅਖੱਲ ਜੋਗੇ ॥ ਅਖੱਲ ਭੋਗੇ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੭੭

ਸਰਬੰ ਭੁਗਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਚੁਗਤਾ ॥

—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੯੯

ਓੜ੍ਹ ਓੜ੍ਹ ਵਰਤੀ ਓੜ੍ਹ ਓੜ੍ਹ ਭੁਗਤੇ ॥

(੭) ਕਰਮ—ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਕਰਮ', 'ਅਕਰਮ' ਅਤੇ 'ਨਿਕਰਮ' ਰੂਪਾਂ

ਵਿਚ ੧੪ ਵਾਰੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਫਜ਼ 'ਕੁਕਰਮ' ਭੀ ਦੋ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ :

(ੳ) ਕੰਮ (action) :

ਕਰਮ ਨਾਮ ਬਰਨਤ ਸੁਮਤਿ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ ॥ ਅੰਬਿਤ ਧਰਮੇ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੭੪
ਅਖੱਲ ਧਰਮੰ ॥ ਅਲੱਖ ਕਰਮੰ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੭੫
ਆਲਿਸਕ ਕਰਮੰ ॥ ਆਦ੍ਰਿਬਕ ਧਰਮੰ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੯੩
ਸਰਬੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਰਬੰ ਧਰਮੰ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੪੪
ਆਡੀਠ ਧਰਮੰ ॥ ਅਤਿ ਢੀਠ ਕਰਮੰ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੭੦

(ਅ) ਕੀਤੇ ਕਰਮ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕ੍ਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ :

ਨ ਕਰਮੰ ॥ ਨ ਕਾਏ ॥ ਅਜਨਮੰ ॥ ਅਜਾਏ ॥ —ਫੰਦ ਨੰ: ੧੦੦

(ੲ) ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ। ਅਕਰਮ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ :

ਨਮਸਤੰ ਅਕਰਮੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਧਰਮੰ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੫
ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਕਰਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਭਕਮੇ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੦
ਅਕਰਮ ਹੈ ॥ ਅਭਰਮ ਹੈ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੪੧
ਕਿ ਆਰੀਜ ਕਰਮੇ ॥ ਕਿ ਆਭੀਜ ਭਰਮੇ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੦੨
ਅਭਰਮ ਹੈ ॥ ਅਕਰਮ ਹੈ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ॥ ਜੁਕਾਦਿ ਹੈ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੩੪
ਅਕਰਮੰ ॥ ਅਭਰਮੰ ॥ ਅਗੀਜੇ ॥ ਅਲੇਖੇ ॥	—ਫੰਦ ਨੰ: ੧੯੬

(ਸ) (ਫਾਰਸੀ ਲਫਜ਼)—ਬਖਸ਼ਿਸ਼ :

ਕਿ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਹੈ ॥ ਕਿ ਕਰਮੰ ਕਰੀਮ ਹੈ ॥ —ਫੰਦ ਨੰ: ੧੧੦

(੮) ਬਰਨ—ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਵਰਣ' ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ੨੨ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਰਥ ਹਨ। 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ੩ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਰਥ ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਲੈਣੇ ਹਨ :

(ੳ) ਰੰਗ :

ਢੱਕੂ ਢਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੧
ਨਮਸਤੰ ਅਥਰਨੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਮਰਨੇ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੨੩

(ਅ) ਜਾਤਿ :

ਅਜਨਮ ਹੈ ॥ ਅਥਰਨ ਹੈ ॥ ਅਭੂਤ ਹੈ ॥ ਅਭਰਨ ਹੈ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੩੪

(ੲ) (form, figure, outward appearance) ਸਰੂਪ, ਹਸਤੀ :

ਕਿ ਅਵਧੂਤ ਬਰਨੇ ॥ ਕਿ ਥਿਭੂਤਿ ਕਰਨੇ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੧੦੪

ਕਿ ਆਥੋਕ ਬਰਨੇ ॥ ਕਿ ਸਰਥਾ ਅਭਰਨੇ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੧੦੫

(ੳ) ਅਨਾਮ—‘ਵਿਉਤਪੱਤੀ’ (derivation) ਦੇ ਧੁਰੇ ਤੋਂ ਇਸ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਅ + ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਅ) ਅਨ + ਆਮਯ (ਅਨਾਮਯ), ‘ਅਨਾਮਯ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ ਹੈ।
‘ਆਮਯ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਰੰਗ’; ‘ਅਨਾਮਯ’—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੰਗ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਛੰਦ ਨੰ: ੪ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ‘ਅਨਾਮ’ ਦਾ ਪਹਿਲਾ
ਅਰਥ ਢੱਬਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ‘ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ’:

ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਠਾਮੇ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੪

ਪਰ ਛੰਦ ਨੰ: ੩੦ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਥੇ ਲਫਜ਼
‘ਅਨਾਮ’ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਲਗਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

ਅਲੇਖ ਹੈ ॥ ਅਭੇਖ ਹੈ ॥ ਅਨਾਮ ਹੈ ॥ ਅਥਾਮ ਹੈ ॥ —ਛੰਦ ਨੰ: ੩੦

ਭਾਵ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਪੋਹ ਸਕਦੀ ਹੈ’।
ਸੋ ਕੋਈ ਸੰਜਣ ਲਫਜ਼ ‘ਅਨਾਮ’ ਦਾ ਇਹ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਭੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਰਤਾ ਹੋਰ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤਿਆਂ ਇਹ ਅਰਥ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ; ਛੰਦ
ਨੰ: ੧੧ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ :

ਨਮਸਰੰ ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ ॥ ਨਮਸਰੰ ਨ੍ਰਿਥਾਮੇ ॥

ਜਿਵੇਂ ਲਫਜ਼ 'ਕਾਮ' ਤੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਅਕਾਮ' ਅਤੇ 'ਨ੍ਰਿਕਾਮ' ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ 'ਅਨਾਮ' ਅਤੇ 'ਨ੍ਰਿਨਾਮ' ਭੀ ਲਫਜ਼ 'ਨਾਮ' ਤੋਂ ਹੀ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਲਫਜ਼ 'ਅਨਾਮ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ 'ਆਮਯ' (= ਰੋਗ) ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੋ, 'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ 'ਅਨਾਮ' ਦਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ 'ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ'।

(੧੦) ਅਜਾਤ—ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਮੁੱਢ 'ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ' ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਐਸੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਦੋ ਲਗਾਂ-ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਹੀ ਫ਼ਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਮਿਲਵੇਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

(ੳ) ਕੋਟਿ, ਕੋਟੁ, ਕੋਟ :

ਕੋਟਿ—ਕਰੋੜ। ਕੋਟੁ—ਕਿਲ੍ਹਾ। ਕੋਟ—ਕਿਲ੍ਹੇ।

(ਅ) ਵਿਚਿ, ਵਿਚੁ :

ਵਿਚਿ—ਅੰਦਰ। ਵਿਚੁ—ਵਿਚੋਲਾਪਨ

(ਵਧੀਕ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਵੇਖੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ)

ਪਰ ਨਵੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਜੋੜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਗੜਬੜ ਪਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

'ਜਾਪੁ' ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਭੀ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੧ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਅਜਾਤ' ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜੋੜ ਉਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਫਜ਼ 'ਅਜਾਤ' ਅਤੇ 'ਅਜਾਤਿ' ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸਿਰਫ਼ ' i ' ਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਰੇਡੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਅਜਾਤ—ਅ+ ਜਾਤ, ਜੋ ਜੰਮਿਆ ਨਹੀਂ।

(ਅ) ਅਜਾਤਿ—ਅ+ ਜਾਤਿ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ।

ਲਫਜ਼ ਅਜਾਤਿ (' i ' ਵਾਲਾ) ਛੰਦ ਨੰ: ੧੭ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਅਪਾਤਿ' ਦੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਭੀ ਕਈ ਵਾਰੀ 'ਜਾਤਿ' ਅਤੇ 'ਪਾਤਿ'

ਇਕੱਠੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੧ ਵਿਚ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਅਜਾਤ' ਜੋ ਲਫਜ਼ 'ਅਜਾਦਿ' (ਅਜ + ਆਦਿ) ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ 'ਅਜਾਤ' ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਜੋ ਜੰਮਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ'।

‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅਰਬੀ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਫ਼ਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਲਫਜ਼ ਵੀ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੁੰਝਲ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ; ਪਰ ਏਥੇ ਭੀ ਅਰਬੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕ ਐਕੜ ਹੈ, ਜੋ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਕਈ ਐਸੀਆਂ ਅਨੋਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ‘ਬਾਣੀ’ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰਲੀ ਕਸਵੱਟੀ ਵਰਤੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਗ਼ਲਤੀ ਖਾ ਜਾਈਦੀ ਹੈ। ‘ਅਰਦਾਸਿ’ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਲਫਜ਼ ‘ਭਗੌਤੀ’ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸੱਜਣ ਟਪਲਾ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਦੇਵੀ-ਵਾਚਕ’ ਸਮਝ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਬਾਣੀ’ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਸੱਜਣ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਤਲਵਾਰ’ ਦਾ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ-ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ। ‘ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ’ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ‘ਕਾਲਕਾ’ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਈ ਸੱਜਣ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ‘ਦੁਰਗਾ’ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਈ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ (ਦੂਜੇ) ਦੀ ‘ਵਾਰ’ ਵਿਚ ਇਸ ਲਫਜ਼ ‘ਕਾਲਕਾ’ ਬਾਰੇ ਇਕ ਤੁਕ ਇਉਂ ਹੈ :

ਗੁਰਿ ਸਿਆਰਿ ਮਨਾਈ ਕਾਲਕਾ ਖੰਡੇ ਥੀ ਫੇਲਾ ॥

ਪਰ ਲਫਜ਼ ‘ਕਾਲਕਾ’ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਰਕੇ ਕਈ ਸੱਜਣ ਇਸ ਦਾ ਪਾਠ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣੀਦੇ ਹਨ :

ਗੁਰ ਸਿਆਰਿ ਮਨਾਇਓ ਕਾਲ ਕੀ ਖੰਡੇ ਥੀ ਫੇਲਾ ॥

ਇਹਨਾਂ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਇਹੋ ਜਹੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਸਵੱਟੀ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਇਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀਏ ਤੇ ਫਿਰ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪ ਇਹਨਾਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ-ਕੋਟੀ ਦੇ ਕਵੀ ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲਿਖਾਰੀ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਮੌਜੂਦ 'ਬੋਲੀ' ਨੂੰ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ, ਸਗੋਂ 'ਬੋਲੀ' ਵਿਚ ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਲਫਜ਼ ਤੇ ਖਿਆਲ ਲਿਆ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਮਰ ਚੁਕੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜਿੰਦ ਪਾ ਕੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਤੇ ਨਵੇਂ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

ਅਰਥੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਵਿਚ 'ਦਾ, ਦੇ, ਦੀ' ਦਾ ਭਾਵ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ 'ਅਲਫ ਲਾਮ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—'ਸਬੱਬੁਲ ਅਸਬਾਬ'। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਵਰਤੇ ਲਫਜ਼ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਲਵਾਂਗੇ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ। ਸਬੱਬ ਉਲ ਅਸਬਾਬ—ਅਸਬਾਬ ਦਾ ਸਬੱਬ, ਸਬੱਬਾਂ ਦਾ ਸਬੱਬ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਤਜ਼ਕਰਾਤੁਲ ਐਲੀਆ'—ਐਲੀਆਵਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਕਰੇ, ਵਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ।

ਇਹ 'ਅਲਫ ਲਾਮ' ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ 'ਦਾ, ਦੇ, ਦੀ' ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੀ ਉਹ ਤਰਤੀਬ ਹੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਰਥੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਸੁਆਦਲੀ ਗੱਲ ਭੀ ਹੈ, ਅਰਥੀ ਦੀ ਇਹ ਇਜ਼ਾਫਤ 'ਅਲਫ ਲਾਮ' ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਭਾਰਸੀ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭੀ ਵਰਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਭਾਰਸੀ ਜਾਂ ਅਰਥੀ ਦੇ ਮਿਲਵੇਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭੀ ਵਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਨਬੀਉਲ ਕਿਤਾਬ' ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਥੀ ਜਬਾਨ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਠੀਕ ਵਰਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਭਾਰਸੀ ਅਰਥੀ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਵਰਤਣ ਵੇਲੇ ਇਜ਼ਾਫਤ 'ਅਲਫ ਲਾਮ' ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਲਫਜ਼ 'ਫਾਲਕਾ' ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਝਣ ਵੇਲੇ ਘਰਾਂ

‘ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕੋਸ਼’ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ, ਸਗੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ‘ਬਾਣੀ’ ਵੇਖਣੀ ਹੈ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਇਜ਼ਾਫਤ ‘ਅਲਫ ਲਾਮ’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਭੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਸਮਝਣੀ ਹੈ।

ਇਜ਼ਾਫਤ ‘ਅਲਫ ਲਾਮ’ ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ੪੯ ਵਾਗ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ੨੦ ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ—੫੮, ੧੦੮, ੧੦੯, ੧੨੧, ੧੨੨, ੧੨੩, ੧੨੪, ੧੨੭, ੧੩੦, ੧੫੦, ੧੫੧, ੧੫੨, ੧੫੩, ੧੫੪, ੧੫੫, ੧੫੬, ੧੫੭, ੧੫੮, ੧੯੭, ੧੯੮।

ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਉਂ ਹੈ :

- (੧) ਨਿਰੋਲ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਰਬੀ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ—੨੬ ਵਾਗੀ।
- (੨) ਨਿਰੋਲ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ—੧੪ ਵਾਗੀ।
- (੩) ਮਿਲਵੇਂ ਅਰਬੀ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ—੯ ਵਾਗੀ।

ਨਿਰੋਲ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ :

- ਨੰ: ੫੮—ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੀ।
 ੧੨੪—ਅਨੇਕੁਲ ਤਰੰਗ ਹੈਂ।
 ੧੨੭—ਸਦੈਵੁਲ ਅਕਾਮ ਹੈਂ।
 ੧੩੦—ਪ੍ਰਿਥੀਉਲ ਪ੍ਰਵਾਸਿ ਹੈਂ।
 ੧੫੪—ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ।
 ੧੫੬—ਕਿ ਸਰਬੁਲ ਗਵੰਨ ਹੈਂ।
 ੧੫੭—ਸਮਸਤੁਲ ਅਦੀਸ ਹੈਂ।
 ਅਦੇਸੁਲ ਅਲੇਖ ਹੈਂ।
 ੧੯੭—ਨਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ।
 ਸਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਸੇ।
 ਅਗੰਜੁਲ ਅਨਾਮੇ।
 ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੇ।
 ਸਮਸਤੁਲ ਸਰੂਪੇ।
 ੧੯੮—ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੀ।

ਅਰਬੀ-ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਮਿਲਵੇਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ :

੧੨੩—ਰੁਜ਼ੂਉਲ ਨਿਧਾਨੈ।

੧੨੭—ਸਮਸਤੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈ।

੧੫੦—ਸਮਸਤੁਲ ਕਲਾਮ ਹੈ।

੧੫੪—ਅਗੰਜੁਲ ਗਨੀਮ ਹੈ।

੧੫੫—ਸਮਸਤੁਲ ਜ਼ੁਬਾ ਹੈ।

ਬਹਿਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈ।

੧੫੬—ਹਮੇਸੁਲ ਰਵੰਨ ਹੈ।

ਸਮਸਤੁਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹੈ।

੧੫੭—ਹਮੇਸਲ ਅਭੇਖ ਹੈ।

‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬੰਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ

ਇਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਕੁਲ ੧੦ ਕਿਸਮ ਦੇ ਛੰਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਹ ਹੈ :

ਛਪੈ, ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ, ਚਾਚਰੀ, ਚਰਪਟ, ਰੁਆਲ, ਮਧੁਭਾਰ, ਭਗਵਤੀ, ਰਸਾਵਲ, ਹਰਿਬੋਲਮਨਾ, ਏਕ-ਅੱਛਰੀ।

‘ਛੰਦ’ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ; ਸੋ, ‘ਜਾਪੁ’ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ੧੦ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਕਈ ‘ਛੰਦ’ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਵਾਰੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ :

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—੬ ਵਾਰੀ।
 ਚਾਚਰੀ—੫ ਵਾਰੀ।
 ਚਰਪਟ—੨ ਵਾਰੀ।
 ਮਧੁਭਾਰ—੨ ਵਾਰੀ।
 ਭਗਵਤੀ—੨ ਵਾਰੀ।

ਥਾਕੀ ਦੇ ਪੰਜ ਛੰਦ ਇਕ ਇਕ ਵਾਰੀ। ਕੁਲ ਜੋੜ = ੨੨।

ਛੰਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ਬੰਦਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ :

(੧) ਛਪੈ ਛੰਦ—(ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ) ੧—	੧ ਬੰਦ
(੨) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਨਮਸਕ੍ਰੁੰ ਅਕਾਲੇ) ੨ ਤੋਂ ੨੮—	੨੭ ”
(੩) ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ—(ਅਰੂਪ ਹੈ) ੨੯ ਤੋਂ ੪੩—	੧੫ ”
(੪) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ) ੪੪ ਤੋਂ ੬੧—	੧੮ ”
(੫) ਚਾਚਰੀ—(ਜਲੇ ਹੈ) ੬੨ ਤੇ ੬੩—	੨ ”
(੬) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਅਗਾਧੇ ਅਥਾਧੇ) ੬੪ ਤੋਂ ੭੩—	੧੦ ”
(੭) ਚਰਪਟ—(ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ) ੭੪ ਤੋਂ ੭੮—	੫ ”

(੮) ਰੁਆਲ—(ਆਦਿ ਰੂਪ) ੭੯ ਤੋਂ ੮੬—	੮ ਬੰਦ
(੯) ਮਧੁਭਾਰ—(ਗੁਣ ਗਣ ਉਦਾਰ) ੮੭ ਤੋਂ ੯੩—	੭ „
(੧੦) ਚਾਚਰੀ—(ਗੋਬਿੰਦੇ) ੯੪ ਤੋਂ ੯੫—	੨ „
(੧੧) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਚੰਤ੍ਰ ਚੰਕ੍ਰ ਕਰਤਾ) ੯੬ ਤੋਂ ੯੮—	੩ „
(੧੨) ਚਾਚਰੀ—(ਨ ਸੰਤ੍ਰੇ) ੯੯ ਤੋਂ ੧੦੨—	੪ „
(੧੩) ਭਗਵਤੀ—(ਕਿ ਆਫਿੱਜ ਦੇਸੈ) ੧੦੩ ਤੋਂ ੧੩੨—	੩੦ „
(੧੪) ਚਾਚਰੀ—(ਅਭੰਗ ਹੈ) ੧੩੩ ਤੋਂ ੧੪੧—	੯ „
(੧੫) ਚਰਪਟ—(ਸਰਬੰ ਹੰਤਾ) ੧੪੨ ਤੋਂ ੧੪੪—	੩ „
(੧੬) ਰਸਾਵਲ—(ਨਮੋ ਨਰਕ ਨਾਸੇ) ੧੪੫ ਤੋਂ ੧੪੯—	੫ „
(੧੭) ਭਗਵਤੀ—(ਕਿ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੈ) ੧੫੦ ਤੋਂ ੧੬੦—	੧੧ „
(੧੮) ਮਧੁਭਾਰ—(ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰਣਾਮ) ੧੬੧ ਤੋਂ ੧੭੦—	੧੦ „
(੧੯) ਹਰਿਬੋਲਮਨਾ—(ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈ) ੧੭੧ ਤੋਂ ੧੮੪—	੧੪ „
(੨੦) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਨਮੋ ਸੂਰਜ ਸੂਰਜੇ) ੧੮੫ ਤੋਂ ੧੮੮—	੪ „
(੨੧) ਏਕ ਅੱਛਰੀ—(ਅਜੈ) ੧੮੯ ਤੋਂ ੧੯੬—	੮ „
(੨੨) ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ—(ਨਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ) ੧੯੭ ਤੋਂ ੧੯੯—	੩ „

ਕੁਲ ਜੋੜ

੧੯੯ ਬੰਦ

ਜਾਪੁ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਅਰਥ : ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੁਖ ਦਾ ਵਾਕ ।

ਨੋਟ : ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਮਹਲਾ ੧, ਮਹਲਾ ੨, ਮਹਲਾ ੩ ਆਦਿਕ ਪਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਦ 'ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ 'ਮਹਲਾ ੩' ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅੱਗੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ 'ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦' ਦਾ ਭੀ ਭਾਵ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਾਂਹ ਜੋ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਹਲਾ ੧, ਮਹਲਾ ੨, ਮਹਲਾ ੩, ਮਹਲਾ ੪, ਮਹਲਾ ੫ ਪਦਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕ ੧, ੨, ੩, ੪, ੫ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਇਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ, ਚਾਰ, ਪੰਜ ਕਰਨਾ ਅਸੁੱਧ ਹੈ (ਵੇਖੋ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ); ਸੁੱਧ ਪਾਠ ਪਹਿਲਾ, ਦੂਜਾ, ਤੀਜਾ, ਚੌਥਾ, ਪੰਜਵਾਂ ਹੈ। 'ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ' ਉੱਚਾਰ ਕੇ ਇਹ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਬਾਣੀ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਹਾਂ, ਉਹ 'ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ' ਦੀ ਹੈ, ਇਤਿਆਦਿਕ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ '੧੦' ਵਿਚ ਅੰਕ '੧੦' ਦਾ ਪਾਠ 'ਦਸ' ਅਸੁੱਧ ਹੈ, 'ਦਸਵੀਂ' ਪਾਠ ਠੀਕ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਬਾਣੀ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਹਾਂ, ਉਹ 'ਦਸਵੇਂ' ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਦੀ ਹੈ।

'ਅਰਦਾਸ' ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਲ ਡੀ ਹਰੇਕ ਸਿੱਖ ਦਾ ਮਾਸ ਧਿਆਨ
ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਇਉਂ ਹਨ :

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਏ ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਏਥੇ ਸ਼ਬਦ 'ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦' ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਰਦਾਸ 'ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗਉਤੀ' ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 'ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਇੰ ਸਹਾਇ' ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਏਥੇ ਅੰਕ ੧੦ ਦਾ ਉਚਾਰਨ 'ਦਸ' ਕਰਨਾ ਅਸੁੱਧ ਹੈ; ਸੁੱਧ ਪਾਠ 'ਦਸਵੀਂ' ਹੈ। ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ ਵਿਚ ਕਈ ਥਾਈਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਲਗ-ਮਾਤ੍ਰ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅੰਕ ਦਾ ਭੀ, ਅਸੁੱਧ ਪਾਠ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ 'ਬਾਣੀ' ਦੇ ਅਸਲੀ ਭਾਵ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਜੋ ਸਿੱਟਾ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੋਕਮਈ ਹੈ। ਅੰਕ ੧੦ ਦਾ ਉਚਾਰਨ 'ਦਸ' ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਮ ਪ੍ਰਚਲਤ ਖਿਆਲ ਇਹ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਦਸਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੱਜਣ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੰਕ ੧੦ ਦੇ ਥਾਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਆਦਿਕ ਵਰਤਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਚੌਦਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਸਿੱਖ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅੱਗੇ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਨਾ ਕੋਈ ਦਸਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧੀਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ। ਹਾਂ, ਅਰਦਾਸ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ "ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ॥"

ਛਪੇ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਰਥ : ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ (ਇਹ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦਾ ਹਾਂ)।

ਨੋਟ : ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਤਵ' ਦੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਤ੍ਰੁ', 'ਤ੍ਰਾਅ' ਅਤੇ 'ਤਉ' ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਤੇਰਾ'।

**ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ, ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ ॥
ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰੁ ਰੇਖ, ਭੇਖ ਕੋਊ ਕਹਿ ਨ ਸਕਤ ਕਿਹ ॥**

ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਅਮਿਤੋਜੁ ਕਹਿਜੈ ॥
 ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਸਾਹ ਸਾਹਾਨ ਗਣਿਜੈ ॥
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹੀਪੁ ਸੁਰ ਨਰ ਅਸੁਰ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਕਹਤੁ ॥
 ਤਵ ਸਰਬ ਨਾਮੁ ਕਥੈ ਕਵਨੁ ਕਰਮ ਨਾਮ ਬਰਨਤ ਸੁਮਤਿ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਚੱਕ੍ਰ—ਗੋਲ ਰੇਖਾ (ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਉਤੇ ਜੋ ਗੋਲ ਲਕੀਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ)। ਚਿਹਨ—ਨਿਸ਼ਾਨ। ਬਰਨ—ਰੰਗ। ਪਾਤਿ—ਕੁਲ। ਨਹਿਨ—ਨਹੀਂ। ਜਿਹ—ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਭੇਖ—ਲਿਖਾਸ। ਕਿਹ ਭੇਖ—ਕਿਹੜਾ ਲਿਖਾਸ? ਕੋਉ ਕਹਿ ਨ ਸਕਤ—ਕੋਈ ਆਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਚਲ—ਨਾ ਚਿੱਲਣ ਵਾਲੀ, ਅਟੱਲ। ਅਨਭਉ—(Direct perception or cognition, knowledge derived from personal observation or experiment) ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ। ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸੁ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਮਿਤੋਜੁ—ਅਮਿਤ + ਓਜ। ਅਮਿਤ—ਅਮਿਣਵਾਂ, ਜੋ ਮਿਣਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਓਜ—ਤਾਕਤ, ਬਲ। ਅਮਿਤੋਜੁ—ਜਿਸ ਦਾ ਬਲ ਮਿਣਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਹਿਜੈ—ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਟਿ—ਕਰੋੜਾਂ। ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰ—ਇੰਦ੍ਰਾਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰ। ਇੰਦ੍ਰ—੧. ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ੨. ਰਾਜਾ। ਗਣਿਜੈ—ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਭਵਣ—ਅਕਾਸ਼, ਪਾਤਾਲ, ਮਾਤ ਲੋਕ। ਮਹੀਪੁ—ਮਹੀ + ਪਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਰਾਜਾ। ਸੁਰ—ਦੇਵਤੇ। ਅਸੁਰ—ਦੈਤ। ਨਰ—ਮਨੁੱਖ। ਨੇਤਿ—ਨ ਇਤੀ, ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ, ਭਾਵ ਇਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਨ—ਜੰਗਲ। ਤ੍ਰਿਣ—ਘਾਹ। ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ—ਬਨ ਦਾ ਘਾਹ, ਭਾਵ ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ। ਤਵ—ਤੇਰੇ। ਕਥੈ—ਕਹੇ, ਆਖੇ। ਸਰਬ—ਸਾਰਾ (ਵਜੂਦ), ਸਾਰੀ (ਹਸਤੀ)। ਸਰਬ ਨਾਮੁ—ਉਹ ਨਾਮੁ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ) ਸਾਰੀ (ਹਸਤੀ) ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰ ਸਕੇ। ਕਰਮ—ਕੰਮ। ਕਰਮ-ਨਾਮ—ਉਹ ਨਾਮ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਵੇਖ ਕੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਬਰਨਤ—ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਖਦੇ ਹਨ। ਸੁਮਤਿ—ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ, ਸਿਆਣੇ ਬੰਦੇ। ਕਥੈ ਕਵਨੁ—ਕਉਣ ਦੱਸੇ, ਭਾਵ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ) ਜਿਸ ਦੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੱਛਣ (ਦਿੱਸਦੇ)

ਹਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੇਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਕੈਸਾ ਰੰਗ ਹੈ, ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਰੇਖ ਹਨ ਅਤੇ ਕੈਸਾ ਤੇਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ।

ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ 'ਆਪੇ' ਤੋਂ ਹੈ, ਤੂੰ ਅਮਿਟਵੇਂ ਬਲ ਵਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ। (ਭਾਵ, ਸਭ ਜੀਵ ਇਹੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੇਰੇ ਬਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ)।

ਤੂੰ ਕਰੋੜਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰ ਗਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ।

ਤੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ; ਦੇਵਤੇ, ਮਨੁੱਖ, ਦੈਂਤ, (ਜੀਵ ਜੰਤ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਹੇ) ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ (ਭੀ, ਸਭ ਇਹੀ) ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੀ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ)।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮੁਕੰਮਲ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰ ਸਕੇ, ਸਿਆਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਉਹੀ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬਣਾਏ ਹਨ ॥੧॥

ਭੁਯੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮਸਤੁੰ ਅਕਾਲੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ॥

ਨਮਸਤੁੰ ਅਰੂਪੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ ਅਨੂਪੇ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਮਸਤੁੰ—ਨਮਸ + ਤੁੰ। ਨਮਸ—ਨਮਸਕਾਰ, ਪ੍ਰਣਾਮ। ਤੁੰ—(ਤੂੰ) ਤੈਨੂੰ। ਅਕਾਲ—ਅ + ਕਾਲ, ਕਾਲ-ਰਹਿਤ। ਕਾਲ—ਮੌਤ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ—ਕ੍ਰਿਪਾ + ਆਲਯ, ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ। ਅਰੂਪ—ਅ + ਰੂਪ, ਰੂਪ-ਰਹਿਤ। ਅਨੂਪ—ਅਨ + ਊਪ, ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ। ਉਪਮਾ—ਬਰਾਬਰੀ। ਅਨੂਪ—ਜਿਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਮਸਤੁੰ—ਨਮਸ + ਤੁੰ। ਤੁੰ—ਤੂੰ, ਤੁੰ, ਤੈਨੂੰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਫੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੌਤ ਰਹਿਤ ਹੈਂ,

ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਖੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਲੇਖੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਕਾਏ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਏ ॥੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਭੇਖੇ—ਅਭੇਖ ਨੂੰ। ਅਭੇਖ—ਅ + ਭੇਖ, ਜਿਸਦਾ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ। ਅਲੇਖ—ਅ + ਲੇਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਲੇਖ—ਚਿੱਤਰ, ਤਸਵੀਰ। ਅਕਾਏ—ਅ + ਕਾਏ। ਕਾਏ—ਕਾਇਆ, ਸਰੀਰ। ਅਕਾਏ—ਹੇ ਕਾਇਆ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਭੂ! ਅਜਾਏ—ਅ + ਜਾਏ, ਹੇ ਜਾਇਆ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਾਏ—ਜਾਇਆ, ਇਸਤ੍ਰੀ। ਅਜਾਇਆ—ਅ + ਜਾਇਆ, ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ, (ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਾਂਗ) ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ (ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਜੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਠਾਮੇ ॥੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗੰਜ—ਅ + ਗੰਜ। ਗੰਜਨ—(Surpassing, excelling, defeating, conquering) ਜਿੱਤਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵਧ ਜਾਣਾ। ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ। ਅਭੰਜ—ਅ + ਭੰਜ। ਭੰਜ—(to break, destroy) ਤੋੜਨਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ। ਅਭੰਜ—ਅਤੁੱਟ, ਜੋ ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਠਾਮ—ਅ + ਠਾਮ। ਠਾਮ—ਠਾਂ, ਥਾਂ। ਅਠਾਮ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੈਥੋਂ (ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ) ਕੋਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੪॥

ਨਮਸਤੰ ਅਕਰਮੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਧਰਮੰ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਧਾਮੰ ॥੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਮਸਤ—ਨਮਸ + ਤੰ। ਤੰ—ਤੂੰ, ਤੂੰ, ਤੈਨੂੰ। ਅਕਰਮ—ਅ + ਕਰਮ। ਕਰਮ—ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ। ਅਕਰਮ—ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਧਰਮ—ਅ + ਧਰਮ। ਧਰਮ—(The customary observances of a caste) ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼। ਅਧਰਮ—ਜਿਸ ਲਈ ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਨਾਮ—ਅ + ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਾਮ—ਅ + ਧਾਮ (ਧਾਮ—ਘਰ) ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਖਾਤਰ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਵਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੫॥

**ਨਮਸਤੰ ਅਜੀਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੀਤੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਥਾਹੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਢਾਹੇ ॥੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜੀਤ—ਅ + ਜੀਤ, ਅਜਿੱਤ, ਜੋ ਜਿੱਤਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਭੀਤ—ਅ + ਭੀਤ। ਭੀਤ—ਫਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਭੀ—ਫਰਨਾ। ਅਥਾਹ—ਅਵਾਹ, ਅ + ਵਾਹ। ਵਾਹ—(to carry, lead) ਲੈ ਜਾਣਾ, ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ। ਅਥਾਹ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਢਾਹ—ਅ + ਢਾਹ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੇਗਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਫਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਭੇਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥੬॥

**ਨਮਸਤੰ ਅਨੀਲੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਦੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਛੇਦੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਧੇ ॥੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੀਲ—(ਸੰ: ਅਨਿਲ) ਹਵਾ। ਅਨਾਦੇ—ਹੇ ਅਨਾਦਿ। ਅਨਾਦਿ—ਅਨ + ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਅਛੇਦ—ਅ + ਛੇਦ। ਛੇਦ—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਅਛੇਦ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਟੋਟੇ ਨਾ ਥੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ, (inseparable, undivided, constant), ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ

ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਹੈ। ਅਗਾਧ—ਅ + ਗਾਧ, ਜੋ ਗਾਹਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਡੁੰਘਾਈ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਗਾਧ—ਗਾਹਣ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ; ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਦਾ ਹੈਂ? ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ। ਤੇਰੇ ਵਜ੍ਹਾ ਦੇ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ)। ਤੂੰ (ਇਕ ਡੁੰਘਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ) ਜਿਸ ਦੀ ਡੁੰਘਾਈ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੭॥

ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਜੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਉਦਾਰੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਪਾਰੇ ॥੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ। ਅਭੰਜ—ਜੋ ਭੰਨਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਦਾਰ—ਸਖੀ, ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ। ਅਪਾਰ—ਅ + ਪਾਰ, ਬੇਅੰਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੈਥੋਂ (ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ) ਕੋਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਭੰਨ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੂੰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥੮॥

ਨਮਸਤੰ ਸੁ ਏਕੈ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੇਕੈ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਭੂਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਜੂਪੇ ॥੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੇਕ—ਅਨ + ਏਕ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ (ਬਕਲ ਵਾਲਾ) ਨਹੀਂ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਈ ਰੂਪ-ਰੰਗ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਭੂਤ—ਅ + ਭੂਤ। ਭੂਤ—(ਪੰਜ) ਤੱਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਭੂਤ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਹਸਤੀ ਪੰਜ-ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜੂਪ—ਅ + ਜੂਪ। ਜੂਪ—[ਜੂ-ਯੂ, (to bind fasten) ਬੰਨ੍ਹਣਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਿੱਲੇ ਨਾਲ)]। ਜੂਪ—ਯੂਪ, ਉਹ ਕਿੱਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੂਪ—ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪਸ਼ੂ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿੱਲੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ, ਅਤੇ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ) ਬੇਅੰਤ (ਰੂਪਾਂ ਵਾਲਾ) ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਪੰਜ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣੀ; ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ

ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਕਿੱਲੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰੇ (ਕਿਉਂਕਿ, ਹੇ ਅਨੇਕ। ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਵਿਚ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ) ॥੯॥

ਨਮਸਤੰ ਨਿਕਰਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਭਰਮੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਨਿਦੇਸੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਭੇਸੇ ॥੧੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਕਰਮ—ਨਿਰ + ਕਰਮ, ਅਕਰਮ। ਕਰਮ—ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ। ਨਿਕਰਮ—ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਨਿਭਰਮ—ਭਰਮਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਨਿਦੇਸ—ਨਿਰ-ਦੇਸ, ਦੇਸ-ਰਹਿਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ। ਨਿਭੇਸ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ। ਭੇਸ—ਲਿਬਾਸ, ਪਹਿਰਾਵਾ। ਨਮਸਤੰ—ਨਮਸ + ਤੰ। ਤੰ—ਤੂੰ, ਤੂੰ, ਤੈਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੂੰ ਭਰਮਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ॥੧੦॥

ਨਮਸਤੰ ਨਿਨਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਕਾਮੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਨਿਘਾਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਘਾਤੇ ॥੧੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਨਾਮੇ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਨਿਕਾਮ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ (ਭਾਵ, ਵਾਸਨਾ) ਨਹੀਂ ਪੋਹ ਸਕਦੀ। ਨਿਘਾਤ—ਨਿਰ + ਘਾਤ। ਘਾਤ—੧. ਤੱਤ : ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਜਲ, ਤੇਜ, ਹਵਾ, ਅਕਾਸ਼; ੨. ਗਿਆਨ ਵਿੰਦਾ; ੩. ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ : ਰੂਪ, ਰਸ, ਗੰਧ, ਸਪਰਸ਼, ਬੋਝ। ਨਿਘਾਤ—ਨਿਰ + ਘਾਤ। ਘਾਤ—੧. ਚੋਟ, ੨. ਕਤਲ। ਨਿਘਾਤ—ਜਿਸ ਉਤੇ ਕੋਈ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਸਨਾ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਪੰਜ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ॥੧੧॥

ਨਮਸਤੰ ਨਿਪ੍ਰੁਭੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੁਭੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਲੋਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਸੋਕੇ ॥੧੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਰੂਪਤੋ—ਨਿਰ + ਪੂਤੋ, ਨਿਰਪੂਤ ਨੂੰ। ਪੂਤ—ਜੋ (ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੋਂ) ਹਿੱਲ ਜਾਏ। ਪੂ—ਹਿਲਾਣਾ। ਨਿਰਪੂਤ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਟਿਕਾਣੇ ਤੋਂ ਹਿਲਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਭੂਤ—ਅ + ਭੂਤ, ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਲੋਕ—ਅ + ਲੋਕ (that which can not be seen) ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਅਸ਼ੋਕ—ਅ + ਸ਼ੋਕ, ਸ਼ੋਕ-ਰਹਿਤ। ਸ਼ੋਕ—ਚਿੰਤਾ, ਗਮ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ (ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੋਂ) ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੇਰਾ ਵਜ੍ਹਦ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਵਾਲੇ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਅਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੰਖਾਂ ਨਾਲ) ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਤੈਨੂੰ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੧੨॥

ਨਮਸਤੰ ਨਿਤਾਪੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਥਾਪੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਤ੍ਰਿਮਾਨੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਧਾਨੇ ॥੧੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤਾਪ—ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁਖ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ: ਅਧਿਆਤਮਕ, ਆਧਿਦੈਵਿਕ, ਆਧਿਭੌਤਿਕ। ਅਧਿਆਤਮਕ ਤਾਪ ਉਹ ਹਨ ਜੋ 'ਮਨ' ਤੋਂ ਹੀ ਉਠਦੇ ਹਨ। ਆਧਿਦੈਵਿਕ ਤਾਪ ਉਹ ਕਲੇਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ 'ਕਿਸਮਤ' ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਧਿਭੌਤਿਕ ਤਾਪ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਨਿਤਾਪ—ਨਿਰ + ਤਾਪ, ਜੋ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਹੈ। ਅਥਾਪ—ਅ + ਥਾਪ। ਥਾਪ—ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨੀ। ਅਥਾਪ—ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਤ੍ਰਿਮਾਨੇ—ਤ੍ਰਿ + ਮਾਨੇ। ਤ੍ਰਿ—ਤਿੰਨ ਲੋਕ (ਅਕਾਸ਼, ਪਤਾਲ, ਮਾਤ ਲੋਕ)। ਤ੍ਰਿਮਾਨ—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ (ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ (ਅਸਾਡੀ) ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਹੈ; (ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ) ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ; ਤੂੰ ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥੧੩॥

ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਹੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਥਾਹੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਤ੍ਰਿਬਰਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਸਰਗੇ ॥੧੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਥਾਹ—(ਦੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੬) ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਗਾਹ—ਅਥਾਹ, ਅਗਾਧ (ਨੰ: ੭)। ਤ੍ਰਿਬਰਗ—ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਵਰਗਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਣ ਵਾਲਾ। ਤ੍ਰਿ—ਤਿੰਨ। ਤ੍ਰਿਬਰਗ—੧. ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਨੋਰਥ : ਧਰਮ, ਅਰਥ ਤੇ ਕਾਮ; ੨. ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ : ਸਤ੍ਰ, ਰਜਸ ਅਤੇ ਤਮਸ; ੩. ਜਗਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਾਲਤਾਂ : ਢਹਿੰਦੀ ਹਾਲਤ, ਸਮਾਨਤਾ (ਇਕ-ਸਾਰਤਾ), ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ। ਤ੍ਰਿਬਰਗ—ਉਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਮਨੋਰਥ (ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ) ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਅਸਰਗ—ਅ + ਸਰਗ। ਸਰਗ—ਪੈਦਾਇਸ਼, ਰਚਨਾ। ਅਸਰਗ—ਜੋ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ (ਮਾਨੋ ਇਕ ਐਸਾ ਸਮੁੰਦਰ) ਹੈਂ ਜਿਸ ਦੀ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ, ਤੂੰ (ਮਾਨੋ ਇਕ ਐਸਾ ਪਰਬਤ) ਹੈਂ ਜੋ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹੀ ਪਦਾਰਥ (ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ) ਤੈਥੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥੧੪॥

ਨਮਸਤੰ ਪ੍ਰਭੋਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁਜੋਗੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਰੰਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਡੰਗੇ ॥੧੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪ੍ਰਭੋਗੇ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੋਗੀ! ਪ੍ਰਭੋਗੀ—ਪ੍ਰ + ਭੋਗੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਣ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੨੫, 'ਪ੍ਰਭੁਗਤ'—ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਸੁਜੋਗੇ—ਹੇ ਸੁਜੋਗੀ! ਸੁਜੋਗੀ—ਸੁ + ਜੋਗੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੨੫, 'ਸੁਜੁਗਤ')। ਅਰੰਗ—ਅ + ਰੰਗ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਡੰਗ—ਅ + ਡੰਗ। ਡੰਗ—ਤਥਾਹੀ, ਨਾਸ। ਅਡੰਗ—ਅਵਿਨਾਸੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੂੰ (ਸਿਸ਼ਟੀ) ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੁਕੰਮਲ ਤੌਰ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, (ਫਿਰ ਭੀ) ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਤੇਰਾ ਨਾ

ਕੋਈ ਖਾਸ ਰੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ (ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਪਦਾਰਥ
ਭੋਗ ਭੋਗ ਕੇ) ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ॥੧੫॥

ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਮੇ ॥ ਨਮਸਤਸਤੁ ਰੰਮੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਜਲਾਸਰੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਰਾਸਰੇ ॥੧੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗੰਮ—ਜਿਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਤਕ ਮਨ
ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਨਮਸਤਸਤੁ—ਨਮਸ + ਤ + ਸਤੁ, ਨਮਸ + ਤੰ + ਅਸਤੁ।
ਨਮਸ—ਨਮਸਕਾਰ। ਤ—ਤੂੰ, ਤ੍ਵਾਂ, ਤੈਨੂੰ। ਅਸਤੁ—ਹੋਵੇ। ਨਮਸਤਸਤੁ—ਤੈਨੂੰ
ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਰੰਮ—ਸੁੰਦਰ। ਜਲਾਸਰੇ—ਜਲ + ਆਸ਼੍ਰਯ, ਜਲ ਦਾ ਆਸਰਾ,
ਭਾਵ, ਸਮੁੰਦਰ (ਅਥਾਹ)। ਨਿਰਾਸਰੇ—ਨਿਰ + ਆਸ਼੍ਰਯ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਸਰੇ
ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੀ) ਪਹੁੰਚ
ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ। ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ; ਤੂੰ (ਮਾਨੋ)
ਇਕ ਅਥਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਸਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੧੬॥

ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਤੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਪਾਤੰ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਮਜਬੰ ॥ ਨਮਸਤਸਤੁ ਅਜਬੰ ॥੧੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜਾਤਿ—ਅ + ਜਾਤਿ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਤਿ
ਨਹੀਂ। ਅਪਾਤਿ—ਅ + ਪਾਤਿ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਅਮਜਬ—
ਅ + ਮਜ਼ਬ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ 'ਮਤ' ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਮਸਤਸਤੁ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ
ਨੰ: ੧੬) ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅਜਬ—ਅਚਰਜ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਤਿ
ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੁਲ ਨਹੀਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇ
ਅਚਰਜ-ਰੂਪ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ॥੧੭॥

ਅਦੇਸੰ ਅਦੇਸੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਸੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਪਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਬਾਮੇ ॥੧੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਦੇਸੰ—ਆਦੇਸ, ਨਮਸਕਾਰ। ਅਦੇਸ—ਅ + ਦੇਸ,

ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਭੇਸ—ਅ + ਭੇਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਵੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨ੍ਰਿਧਾਮ—ਨਿਰ + ਧਾਮ। ਧਾਮ—ਘਰ। ਨ੍ਰਿਧਾਮ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨ੍ਰਿਬਾਮ—ਨਿਰ + ਵਾਮਾ। ਵਾਮਾ—ਇਸਤ੍ਰੀ। ਨ੍ਰਿਬਾਮ—ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਵੇਸ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਘਰ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥੧੮॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਦਿਆਲੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੂਪੇ ॥੧੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਰਬ ਕਾਲ—ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਭੂਪ—(ਭੂ + ਪਾ) ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਨਮੋ—ਨਮਸਕਾਰ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ) ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਭਾਵ, ਤੂੰ ਸਭ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ॥੧੯॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਖਾਪੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਥਾਪੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥੨੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਖਾਪੇ—(ਸੰ: ਖਿਜ—ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਖੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਖਜਾਪਯ—ਨਾਸ ਕਰਨਾ) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ। ਸਰਬ ਖਾਪੇ—ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ। ਥਾਪ—[ਸਥਾਪਯ, (to cause, to stand)] ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈ। ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ (ਭੀ) ਹੈ ॥੨੦॥

ਨਮਸਤਸਤੁ ਦੇਵੈ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੋਵੈ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਜਨਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁਭਨਮੇ ॥੨੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਮਸਤਸਤੁ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੬) ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਦੇਵ—ਪੂਜਣ ਯੋਗ, ਚਾਨਣ ਰੂਪ। ਅਭੇਵ—ਅ + ਭੇਵ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਨਮੇ—ਅ + ਜਨਮ, ਜੋ (ਬਾਕੀ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਜੰਮਿਆ ਨਹੀਂ। ਸੁਬਨਮੇ—ਸੁ + ਬਨ + ਮੇ, ਸੁ + ਵੰਨ + ਮਯ, ਸੁ + ਵਰਨ + ਮਯ। ਬਨ—ਵੰਨ, ਵਰਣ, ਰੰਗ। ਸੁ + ਬਨ—ਸੁ + ਵਰਣ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ। ਬਨ + ਮੇ—ਵਰਣ + ਮਯ, ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਸੁਬਨਮੇ—ਸੁਵਰਨ-ਮਯ, ਸੋਹਣੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ, ਸੁੰਦਰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਤੂੰ ਚਾਨਣ ਰੂਪ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ; ਤੂੰ (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤੂੰ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੨੧॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਗਉਨੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭਉਨੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੰਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੰਗੇ ॥੨੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗਉਨ—ਗਮਨ, ਪਹੁੰਚ। ਭਉਨ—ਭਵਨ, ਲੋਕ। ਸਰਬ-ਭਉਨ—ਜੋ ਸਭ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸਰਬ ਭੰਗ—ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੫, 'ਅਭੰਗ')।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਸਭ ਜੀਆਂ ਤਕ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈਂ, ਸਭ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਤੂੰ (ਸੋਭਾ ਦੇ ਰਿਹਾ) ਹੈਂ, ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈਂ ॥੨੨॥

ਨਮੋ ਕਾਲ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮਸਤਸਤੁ ਦਿਆਲੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਅਬਰਨੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਮਰਨੇ ॥੨੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਲ—ਮੌਤ। ਕਾਲ ਕਾਲ—ਮੌਤ ਦੀ ਮੌਤ, ਭਾਵ ਮੌਤ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਮਸਤਸਤੁ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੬) ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਦਿਆਲੇ—ਦਇਆ + ਆਲਯ, ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ। ਅਬਰਨ—ਅ + ਬਰਨ, ਅ + ਵਰਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਮਰਨ—ਅ + ਮਰਨ, ਮੌਤ-ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੌਤ ਨੂੰ ਭੀ ਮੁਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਹੇ ਦਇਆ ਦੇ ਘਰ। ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ

ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਮੌਤ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੨੩॥

**ਨਮਸਤੰ ਜਰਾਰੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਕ੍ਰਤਾਰੰ ॥
ਨਮੋ ਸਰਬ ਧੰਧੇ ॥ ਨਮੋ ਸਤ ਅਬੰਧੇ ॥੨੪॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਜਰਾਰੰ—ਜਰਾ + ਅਰਿੰ। ਜਰਾ—ਬੁਢੇਪਾ। ਅਰਿੰ—ਵੈਰੀ ਨੂੰ। ਕ੍ਰਤਾਰੰ—ਕਰਤਾਰੰ, ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ। ਧੰਧਾ—ਓਂਬੇਲਾ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ। ਸਰਬ-ਧੰਧਾ—ਉਹ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ ਆਪ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਤ—ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ, ਹੋਂਦ ਵਾਲਾ। ਅਬੰਧ—ਅ + ਬੰਧ, ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਬੁਢੇਪੇ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈਂ (ਬੁਢੇਪਾ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਢੁਕ ਸਕਦਾ), ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਦੁਨੀਆ ਦੇ) ਸਾਰੇ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਂ ਤੇ (ਦੁਨੀਆ ਦੇ) ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ (ਭੀ) ਹੈਂ ॥੨੪॥

**ਨਮਸਤੰ ਨਿਸ਼ਾਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਸ਼ਾਕੇ ॥
ਨਮਸਤੰ ਰਹੀਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਕਰੀਮੇ ॥੨੫॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਸ਼ਾਕ—ਨਿਰ-ਸਾਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੰਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਾਕ—ਨਿਰ-ਬਾਕ। ਬਾਕ—ਡਰ (ਫਾਰਸੀ ਲਫਜ਼ ਹੈ)। ਰਹੀਮ—ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਰੀਮ—ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੰਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਭ 'ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੨੫॥

**ਨਮਸਤੰ ਅਨੰਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਮਹੰਤੇ ॥
ਨਮਸਤਸਤੁ ਰਾਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁਹਾਗੇ ॥੨੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੰਤ—ਅਨ + ਅੰਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਹੰਤ—ਮਹਾਂਤ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਨਮਸਤਸਤੁ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੬) ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਰਾਗ—ਪਿਆਰ (-ਸਰੂਪ)। ਸੁਹਾਗ—ਸੁਹਾਕ,

ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਤੂੰ ਪਿਆਰ-ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੨੬॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਸੇਖੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪੇਖੰ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਹਰਤਾ ॥੨੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੇਖੰ—(ਸੁਖ—ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ। ਸੇਖਯ—ਸੁਕਾ ਦੇਣਾ) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪੇਖੰ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਹਰਤਾ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈਂ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ॥੨੭॥

ਨਮੋ ਜੋਗਿ ਜੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਭੋਗਿ ਭੋਗੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਦਿਆਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥੨੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਜੋਗਿ—ਜੋਗੀ, ਤਪੀ, ਤਿਆਗੀ। ਭੋਗਿ—ਭੋਗੀ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ, ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਤਿਆਗੀਆਂ ਵਿਚ ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ; ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੈਂ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੨੮॥

ਬਾਬਰੀ ਛੰਦ ॥ ਕੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥ ਅਜੂ ਹੈ ॥ ਅਭੂ ਹੈ ॥੨੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੂਪ—ਅਨ + ਊਪ, ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ, ਬੇ-ਮਿਸਾਲ, ਲਾਸਾਨੀ। ਅਜੂ—ਅ + ਜੂ। ਜੂ—(to move on quickly) ਚੱਲ। ਅਜੂ—ਅਚੱਲ। ਅਭੂ—ਅ + ਭੂ। ਭੂ—ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ। ਅਭੂ—ਜੋ ਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਬਰਾਬਰੀ

ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਅਚੱਲ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ॥੨੬॥

ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਖ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਮ ਹੈਂ ॥ ਅਕਾਮ ਹੈਂ ॥੩੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲੇਖ—ਅ + ਲੇਖ। ਲੇਖ—ਚਿੱਤਰ, ਤਸਵੀਰ। ਅਭੇਖ—
ਅ + ਭੇਖ। ਭੇਖ—ਵੇਸ, ਪਹਿਰਾਵਾ। ਅਨਾਮ—ਅ + ਨਾਮ। ਅਕਾਮ—
ਅ + ਕਾਮ, ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ,
ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ
ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਧੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ॥੩੦॥

ਅਧੇ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈਂ ॥੩੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਧੇ—ਅ + ਧੇ। ਧੇ—(ਸੰ: ਧਯੇਯ, to be meditated
upon) ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਚ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਧੇ—ਜੋ ਮਨੁੱਖ
ਦੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਭੇ—ਅ + ਭੇ, ਭੇਦ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ
ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਜੀਤ—ਅਜਿੱਤ। ਅਭੀਤ—ਅ + ਭੀਤ, ਡਰ-ਰਹਿਤ।
ਭੀਤ—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ (ਭਾਵ,
ਸੋਚ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਮੁਕੰਮਲ ਸਰੂਪ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ),
ਤੇਰਾ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ; ਤੂੰ ਅਜਿੱਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਡਰ
ਨਹੀਂ॥੩੧॥

ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ॥ ਤ੍ਰਿਬਰਗ ਹੈਂ ॥ ਅਸਰਗ ਹੈਂ ॥੩੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤ੍ਰਿ—ਤਿੰਨ ਲੋਕ (ਅਕਾਸ਼, ਮਾਤ, ਪਾਤਾਲ)। ਮਾਨ—
ਆਦਰ, ਪੂਜਾ। ਤ੍ਰਿਮਾਨ—ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੀ ਜੀਵ ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ।
ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ (ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ)। ਤ੍ਰਿਬਰਗ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪) ਉਹ
ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਅਸਰਗ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ
ਨੰ: ੧੪) ਜੋ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਨਿਉਂਦੇ

ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ (ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ) ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤੈਥੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥੩੨॥

ਅਨੀਲ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ਅਜੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਦਿ ਹੈਂ ॥੩੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੀਲ—ਅਨਿਲ, ਹਵਾ (ਛੰਦ ਨੰ: ੭), ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਅਨਾਦਿ—ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਆਦਿ—ਸ਼ੁਰੂ। ਅਜੇ—ਅਜਿੱਤ। ਅਜਾਦਿ—ਅਜ - ਆਦਿ। ਅਜ—ਅ - ਜ, ਅ-ਜਨਮ। ਆਦਿ—(ਸਭ ਦਾ) ਮੁੱਢ। ਜਾ—ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਦਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈਂ ॥੩੩॥

ਅਜਨਮ ਹੈਂ ॥ ਅਥਰਨ ਹੈਂ ॥ ਅਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭਰਨ ਹੈਂ ॥੩੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜਨਮ—ਅ + ਜਨਮ, ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਅਥਰਨ—ਅ + ਥਰਨ। ਥਰਨ—ਰੰਗ, ਜਾਤਿ-ਭੇਦ (ਥ੍ਰਾਹਮਣ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦਰ) (ਦੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੨੩)। ਅਭੂਤ—ਅ - ਭੂਤ, ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਭਰਨ—ਅ + ਭਰਨ। ਭਰਨ—ਪਾਲਣਾ ਪੋਸਣਾ। ਅਭਰਨ—ਜੋ ਪਰਵਰਿਥ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ, (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨਾ ਵਾਲੇ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਤੂੰ ਪਰੇ ਹੈਂ, ਆਪਣੀ ਪਾਲਣਾ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੩੪॥

ਅਗੰਜ ਹੈਂ ॥ ਅਭੰਜ ਹੈਂ ॥ ਅਜੁਭ ਹੈਂ ॥ ਅਭੰਭ ਹੈਂ ॥੩੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗੰਜ—ਅ + ਗੰਜ। ਗੰਜਨ—ਹਰਾਉਣਾ, ਜਿੱਤਣਾ। ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੪, ੮)। ਅਭੰਜ—ਅ + ਭੰਜ, ਜੋ ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜੁਭ—ਅ + ਜੁਭ। ਜੁਭਣਾ—ਲੜਨਾ। ਅਜੁਭ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੜ ਨਾ ਸਕੇ। ਅਭੰਭ—ਅ + ਭੰਭ। ਭੰਭ—ਭਗੜਾ। ਅਭੰਭ—ਭਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਹੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਭੰਬੇਲੇ ਝਕੜੇ ਵਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥੩੫॥

ਅਮੀਕ ਹੈਂ ॥ ਰਫੀਕ ਹੈਂ ॥ ਅਧੰਧ ਹੈਂ ॥ ਅਬੰਧ ਹੈਂ ॥੩੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮੀਕ—(ਅਰਥੀ ਲਫਜ਼) ਡੂੰਘਾ, ਅਥਾਹ। ਰਫੀਕ—ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ। ਅਧੰਧ—ਅ - ਧੰਧ। ਧੰਧ—ਭੰਬੇਲੇ। ਅਬੰਧ—ਅ - ਬੰਧ। ਬੰਧ—(ਜਗਤ ਦੇ) ਬੰਧਨ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਤੂੰ ਇਕ ਐਸਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਦੀ) ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਦੀ; ਤੂੰ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਸਾਥੀ ਹੈਂ (ਪਰ ਜਗਤ ਦੇ ਕੋਈ) ਭੰਬੇਲੇ ਤੈਨੂੰ ਘੇਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ (ਮਾਇਆ ਦੇ) ਜੰਜਾਲ ਤੈਨੂੰ ਫਸਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥੩੬॥

ਨਿਬੁਝ ਹੈਂ ॥ ਅਸੂਝ ਹੈਂ ॥ ਅਕਾਲ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਲ ਹੈਂ ॥੩੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਬੁਝ—ਨਿਰ - ਬੁਝ, ਜੋ ਬੁਝਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸੂਝ—ਅ - ਸੂਝ, ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਅਜਾਲ—ਅ - ਜਾਲ, ਮਾਇਆ-ਜਾਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਤੇਰੇ ਡੂੰਘੇ ਭੇਤ) ਬੁੱਝੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਤੂੰ (ਮਨੁੱਖਾਂ) ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਮੌਤ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੈਨੂੰ ਫਸਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥੩੭॥

ਅਲਾਹ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਹ ਹੈਂ ॥ ਅਨੰਤ ਹੈਂ ॥ ਮਹੰਤ ਹੈਂ ॥੩੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲਾਹ—ਅ + ਲਾਹ, ਅਲੱਭ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਤਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਾਹ—ਅ + ਜਾਹ। ਜਾਹ—ਜਗਹ, ਥਾਂ। ਅਜਾਹ—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਨੰਤ—ਅਨ - ਅੰਤ, ਬੇਅੰਤ। ਮਹੰਤ—ਮਹਾਂਤ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ (ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੇ) ਨੀਂਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ ॥੩੮॥

ਅਲੀਕ ਹੈ ॥ ਨ੍ਰਿਸਰੀਕ ਹੈ ॥ ਨਿਰਲੰਭ ਹੈ ॥ ਅਸੰਭ ਹੈ ॥੩੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲੀਕ—ਅ + ਲੀਕ, ਜੋ ਲੀਕਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੀ ਲੀਕ ਨਾ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਨ੍ਰਿਸਰੀਕ—ਨਿਰ + ਸਰੀਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਨਿਰਲੰਭ—ਨਿਰ + ਅਲੰਭ। ਅਲੰਭ—ਆਲੰਭ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ। ਨਿਰਲੰਭ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਸੰਭ—ਅਸੰਭਵਜ, ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿਚ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਸੰਭਾਵਨਾ—ਵਿਚਾਰ, ਖਿਆਲ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੦)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਹੱਦ ਬੰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਸਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ-ਮੰਡਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ ॥੩੯॥

ਅਗੰਮ ਹੈ ॥ ਅਜੰਮ ਹੈ ॥ ਅਭੂਤ ਹੈ ॥ ਅਛੂਤ ਹੈ ॥੪੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗੰਮ—ਜਿਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਅਜੰਮ—ਜਨਮ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਛੂਤ—ਛੂਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੁਹ ਨਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਤੇਰੇ ਵਜ੍ਹਦ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਪੰਜ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਕੋਈ (ਪੰਜ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵ) ਤੈਨੂੰ ਛੁਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥੪੦॥

ਅਲੋਕ ਹੈ ॥ ਅਸ਼ੋਕ ਹੈ ॥ ਅਕਰਮ ਹੈ ॥ ਅਭਰਮ ਹੈ ॥੪੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲੋਕ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੨) ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ) ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ; ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਭਰਮਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥੪੧॥

ਅਜੀਤ ਹੈ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈ ॥ ਅਬਾਹ ਹੈ ॥ ਅਗਾਹ ਹੈ ॥੪੨॥

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ (ਮਾਨੋ, ਇਕ ਐਸਾ ਪਰਬਤ ਹੈਂ ਜੋ) ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ (ਮਾਨੋ, ਇਕ ਐਸਾ ਸਮੁੰਦਰ) ਹੈਂ ਜਿਸ ਦੀ ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ॥੪੨॥

ਅਮਾਨ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ॥ ਅਨੇਕ ਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ॥੪੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮਾਨ—ਅ + ਮਾਨ। ਮਾਨ—(ਮਾ—ਮਿਣਨਾ) ਮਾਪ।
ਅਮਾਨ—ਮਾਪ-ਰਹਿਤ, ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਪ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਣ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ। ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਜਗਤ ਦਾ) ਕੋਈ ਮਾਪ ਤੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ
ਸਕਦਾ; ਤੂੰ ਸਭ (ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਗੁਣਾਂ) ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ; ਤੂੰ (ਆਪਣੇ ਇਕ
ਸਰੂਪ ਤੋਂ) ਬੇਅੰਤ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ; ਫਿਰ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਇਕ
ਹੈ (ਭਾਵ, ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਸ਼ਰੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ) ॥੪੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਨਿਧਾਨੇ ॥

ਨਮੋ ਦੇਵ ਦੇਵੇ ॥ ਅਭੇਖੀ ਅਭੇਵੇ ॥੪੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮਾਨ—ਮਾਨਯ, ਆਦਰ-ਯੋਗ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ।
ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ। ਅਭੇਖੀ—ਅ + ਭੇਖੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੇਸ ਨਹੀਂ
ਹੈ। ਅਭੇਵ—ਅ + ਭੇਵ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਸਭ ਜੀਆ-ਜੰਤ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ
ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ (ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ) ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ
ਦੇਵਤਾ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਵੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਪਾ
ਸਕਦਾ ॥੪੪॥

ਨਮੋ ਕਾਲ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਗਉਣੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭਉਣੇ ॥੪੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਲ ਕਾਲ—ਮੌਤ ਦੀ ਭੀ ਮੌਤ, ਮੌਤ ਨੂੰ ਭੀ ਮੁਕਾ ਦੇਣ
ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੨੩)। ਸਰਬ ਪਾਲ—ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਰਬ-ਗਉਣ—ਸਰਬ-ਗਮਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਜੀਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਹੈ। ਸਰਬ
ਭਉਣ—ਜੋ ਸਭ ਲੋਕਾਂ (ਭਵਨਾਂ) ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੨੨)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਮੌਤ ਨੂੰ ਭੀ ਮੁਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ

ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਤਕ ਤੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਭ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ ॥੪੫॥

**ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਥੇ ॥ ਨਿਸੰਗੀ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥
ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਮਾਨ ਮਾਨੇ ॥੪੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੰਗੀ—ਅਨ + ਅੰਗੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਨਹੀਂ।
ਅਨਾਥ—ਅ + ਨਾਥ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਸਮ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਨਿਸੰਗੀ—ਨਿਰ + ਸੰਗੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਨਹੀਂ
ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਥ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੬)। ਭਾਨ—ਸੂਰਜ। ਭਾਨ
ਭਾਨ—ਸੂਰਜਾਂ ਦਾ ਸੂਰਜ, ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਭੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਨ—ਮਾਨਯ,
(respectable) ਆਦਰ-ਯੋਗ। ਭਾਨ—(ਭਾ—ਚਮਕਣਾ, ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਣਾ)
ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ
ਅੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਤੇਰਾ (ਤੈਥੋਂ ਵੱਡਾ) ਕੋਈ ਖਸਮ ਮਾਲਕ ਹੈ; ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ
ਦਾ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਸੂਰਜਾਂ
ਦਾ ਸੂਰਜ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਭੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ), ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ
ਆਦਰ-ਯੋਗ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ॥੪੬॥

**ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ ॥ ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ ॥
ਨਮੋ ਗੀਤ ਗੀਤੇ ॥ ਨਮੋ ਤਾਨ ਤਾਨੇ ॥੪੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਚੰਦ੍ਰ—ਚੰਦਰਮਾ। ਚੰਦ—(ਸੰ: to shine) ਚਮਕਣਾ,
ਚਾਨਣ ਦੇਣਾ। ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰ—ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਚੰਦਰਮਾ, ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਦੇਣ
ਵਾਲਾ। ਤਾਨ—(ਸੰ: a protracted tone : 'ਰਾਗ' ਵਿਚ 'ਤਾਨ' ਗਿਣਤੀ
ਵਿਚ ੪੯ ਮਿਥੇ ਗਏ ਹਨ), ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਲਮਕਵਾਂ ਪਲਟਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੀਤ ਆਦਿਕ
ਨੂੰ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਦੇਣ
ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ [ਭਾਵ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਕੋਮਲ
ਚਾਨਣੀ (ਜਮਾਲ) ਦਾ ਤੂੰ ਸੋਮਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਤੇਜ-ਮਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਜਲਾਲ)

ਦਾ ਭੀ ਤੂੰ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਜਮਾਲ ਤੇ ਜਲਾਲ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਤੂੰ (ਮਾਨੋ) ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਹੈ, ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਦਿਲ-ਖਿਚਵਾਂ ਤ੍ਰਾਨਾ ਹੈ (ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਿਠਾਸ ਨਾਲ ਜਗਤ ਨੂੰ ਮੋਹ ਰਿਹਾ ਹੈ) ॥੪੭॥

ਨਮੋ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤੇ ॥ ਨਮੋ ਨਾਦ ਨਾਦੇ ॥

ਨਮੋ ਪਾਨ ਪਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਬਾਦ ਬਾਦੇ ॥੪੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਤ—ਨਾਚ। ਨਾਦ—ਅਵਾਜ਼। ਪਾਨ—(ਸੰ: ਪਾਣਿ) ਹੱਥ। ਬਾਦ—ਵਾਦ, ਵਜਾਣਾ। ਪਾਣਿ—ਵਾਦਿ—(playing on a drum) ਢੋਲ ਵਜਾਣਾ। ਪਾਣਿ—ਵਾਦਿ—ਢੋਲ ਵਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਨਗਾਰਚੀ। ‘ਪਾਨ ਪਾਨ’, ‘ਵਾਦ ਵਾਦ’—ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਵੱਡਾ ਨਗਾਰਚੀ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੇ ਢੋਲ ਵਜਾ ਕੇ ਜਗਤ-ਰੂਪ ਮੇਲਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ)। ‘ਪਾਨ ਪਾਨ’ ‘ਵਾਦ ਵਾਦ’—ਪਾਨਿ—ਵਾਦਿ, ਪਾਨਿ—ਵਾਦਿ, ਨਗਾਰਚੀਆਂ ਦਾ ਨਗਾਰਚੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਨਾਚ ਹੈ, ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ)। ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਵੱਡਾ ਨਗਾਰਚੀ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੇ ਢੋਲ ਵਜਾ ਕੇ ਜਗਤ-ਰੂਪ ਮੇਲਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ) ॥੪੮॥

ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਸਰੂਪੇ ॥

ਪ੍ਰਭੰਗੀ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਬਿਭੁਤੇ ॥੪੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੰਗੀ—ਅਨ + ਅੰਗੀ, ਅੰਗ-ਰਹਿਤ। ਅਨਾਮ—ਅ + ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ। ਸਮਸਤੀ ਸਰੂਪ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੰਗ—(destruction, complete defeat) ਮੁਕੰਮਲ ਹਾਰ, ਤਬਾਹੀ। ਪ੍ਰਭੰਗੀ—ਪਰਲੋ ਨੈ ਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਮਾਥ—ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪੬)। ਬਿਭੁਤ—ਵਿਭੁਤਿ; ਸਿੱਧੀ (ਜੋ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ੮ ਹਨ)। ਸਮਸਤੀ ਬਿਭੁਤੇ—ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦੇ ਥਾਂ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਅੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹਨ। ਤੂੰ ਜਗਤ

ਵਿਚ ਪਰਲੋ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਹੈਂ ॥੪੯॥

**ਕਲੰਕੰ ਬਿਨਾ ਨੇਕਲੰਕੀ ਸਰੂਪੇ ॥
ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼ੁਰੰ ਪਰਮ ਰੂਪੇ ॥੫੦॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਲੰਕੰ ਬਿਨਾ—ਕਲੰਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਾਗ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੇਕਲੰਕੀ—ਨਿਹ-ਕਲੰਕੀ, ਕਲੰਕ-ਰਹਿਤ। ਰਾਜੇਸ਼ੁਰੰ—ਰਾਜ + ਈਸ਼ੁਰ, ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਪਰਮ ਰੂਪ—ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹਸਤੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ (ਵਿਕਾਰ ਆਦਿਕ) ਦਾਗ਼ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ, ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ, ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹਸਤੀ ਹੈਂ ॥੫੦॥

**ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇਸ਼ੁਰੰ ਪਰਮ ਸਿੱਧੇ ॥
ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼ੁਰੰ ਪਰਮ ਬ੍ਰਿਧੇ ॥੫੧॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਿੱਧ—ਉਹ ਰਿਸ਼ੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੋ ਅੱਠ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਤਮਕ ਤਾਕਤਾਂ 'ਸਿੱਧੀਆਂ' ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਜੋਗੇਸ਼ੁਰੰ—ਜੋਗ + ਈਸ਼ੁਰ, ਜੋਗੀਰਾਜ, ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਰਾਜੇਸ਼ੁਰੰ—ਰਾਜ + ਈਸ਼ੁਰ, ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਬ੍ਰਿਧ—ਵੱਡਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਹੀ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗੀਰਾਜ ਹੈਂ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ ਸਿੱਧ ਹੈਂ; ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ਹੈਂ ॥੫੧॥

**ਨਮੋ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਣੇ ॥ ਨਮੋ ਅਸਤ੍ਰ ਮਾਣੇ ॥
ਨਮੋ ਪਰਮ ਗਯਾਤਾ ॥ ਨਮੋ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ॥੫੨॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਬਸਤ੍ਰ—ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਜੋ ਕੱਟ ਸਕੇ। ਬਸ—ਕੱਟਣਾ। ਅਸਤ੍ਰ—ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਜੋ ਹੱਥੋਂ ਸੁੱਟ ਕੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ; ਜਿਵੇਂ ਤੀਰ, ਚੜ੍ਹ। ਅਸ—ਸੁੱਟਣਾ। ਪਾਣਿ—ਹੱਥ। ਬਸਤ੍ਰ-ਪਾਣਿ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ (ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ) ਹਥਿਆਰ ਹਨ। ਅਸਤ੍ਰ ਮਾਣ—ਅਸਤਾਂ ਵਾਲਾ, ਉਹ

ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ (ਤੀਰ ਆਦਿਕ) ਹਥਿਆਰ ਹਨ। ਪਰਮ—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ। ਗਣਾਤਾ—ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਲੋਕ ਮਾਤਾ—ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਂ, ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ (ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ) ਹਥਿਆਰ ਸੱਜ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੂੰ (ਤੀਰ ਆਦਿਕ) ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ (ਭੀ) ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ) ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ (ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ), ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ ਭੀ ਜਗਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥੫੨॥

ਅਭੇਖੀ ਅਭਰਮੀ ਅਭੋਗੀ ਅਭੁਗਤੇ ॥

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇਸ਼ੁਰੰ ਪਰਮ ਜੁਗਤੇ ॥੫੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਭੇਖ—ਅ + ਭੇਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ। ਅਭਰਮੀ—ਜੋ ਭਰਮੀ-ਵਹਿਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਭੋਗੀ—ਅ + ਭੋਗੀ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਭੋਗਦਾ। ਭੋਗੀ—ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਚਸਕਿਆਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ, ਇੰਦਰਿਆਂ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਭੁਗਤ—ਅ + ਭੁਗਤ। ਭੁਗਤ—ਜੋ ਭੋਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਤਿਆ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਮੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਭੁਗਤ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ। ਜੁਗਤਿ—ਤਰੀਕਾ, ਵਰਤੋਂ। ਪਰਮ ਜੁਗਤਿ—ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਚੱਜੇ ਤਰੀਕੇ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਜੋਗੀਰਾਜ ਹੈਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੁਚੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲਾ (ਜੋਗੀਰਾਜ) ਹੈਂ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਵੇਸ ਹੈ, ਨਾ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਭਰਮ-ਵਹਿਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ, ਨਾ ਤੂੰ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਚਸਕਿਆਂ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਤਿਆ ਨੂੰ (ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ॥੫੩॥

ਨਮੋ ਨਿੱਤ ਨਾਰਾਇਣੇ ਕ੍ਰੁਰ ਕਰਮੇ ॥

ਨਮੋ ਪ੍ਰੇਤ ਅਪ੍ਰੇਤ ਦੇਵੇ ਸੁਧਰਮੇ ॥੫੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕੂਰ—ਨਿਰਦਈ, ਸਖਤ-ਦਿਲ, ਹੈਂਸਿਆਰਾ। ਕੂਰ ਕਰਮ—ਜਿਸ ਦੇ ਹੈਂਸਿਆਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਹਨ। ਨਾਰਾਇਣ—ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜਿਮੇ ਜਗਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਲਣ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ। ਨਿੱਤ ਨਾਰਾਇਣ—ਸਦਾ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰੇਤ—(an evil spirit) ਭੈੜੀ ਰੂਹ। ਅਪ੍ਰੇਤ—ਅ + ਪ੍ਰੇਤ, ਜੋ ਭੈੜੀ ਰੂਹ ਨਹੀਂ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਹ। ਦੇਵ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਰੂਪ। ਸੁਧਰਮ—ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਦਾ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਕਰਨ (ਮਾਰਨ) ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੰਦੀਆਂ ਤੇ ਚੰਗੀਆਂ ਰੂਹਾਂ (ਇਹ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪਰਵਾਰ ਹੈ) ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਜਗਤ-ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਪਾਲਦਾ ਹੈਂ ॥੫੪॥

**ਨਮੋ ਰੋਗ ਹਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਰਾਗ ਰੂਪੇ ॥
ਨਮੋ ਬਾਹ ਬਾਹੇ ॥ ਨਮੋ ਰੂਪ ਰੂਪੇ ॥੫੫॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਹਰਤਾ—ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਰਾਗ—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ। ਬਾਹ—ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਰੂਪ—ਰਾਜਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ (ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ); ਤੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥੫੫॥

**ਨਮੋ ਦਾਨਿ ਦਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਮਾਨ ਮਾਨੰ ॥
ਨਮੋ ਰੋਗ ਰੋਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਇਸਨਾਨੰ ॥੫੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਦਾਨਿ—ਦਾਨੀ, ਉਦਾਰ-ਚਿੱਤ। ਮਾਨ—ਮਾਨੜ, ਆਦਰ-ਯੋਗ (ਦੇਖੋ ਨੰ: ੪੬)। ਰੋਗ ਰੋਗੇ—(ਦੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੨੩, 'ਕਾਲ ਕਾਲੇ') ਰੋਗ ਦਾ ਰੋਗ, ਜੋ (ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ) ਰੋਗ ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸਨਾਨ—ਨ੍ਰਾਉਣਾ; ਨ੍ਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਧਾਰਮਕ ਰਸਮ; ਕਿਸੇ ਦੇਵ-ਮੂਰਤੀ

ਨੂੰ ਨੁਹਾਲਣ ਦੀ ਰਸਮ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜੋ ਨਾ ਕੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
(ਨੋਟ—ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਸਵੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਆਦਿਕ ਕਰਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੇਹ-ਅਰੋਗਤਾ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੈਰ ਉਸ ਪਾਸੋਂ
ਮੰਗਦੇ ਹਨ।)

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਮਹਾਨ ਉਦਾਰ-ਚਿੰਤ
ਦਾਨੀ ਹੈਂ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਦਰ-ਮਾਣ ਪਾਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ
ਹਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਤੈਥੋਂ ਖੁੰਝ ਕੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ 'ਮੂਰਤੀ'
ਨੂੰ ਨਿਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਂਦੇ ਤੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਦੇਹ-ਅਰੋਗਤਾ ਦਾ ਦਾਨ ਮੰਗਦੇ
ਹਨ; ਪਰ) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਹੈਂ, (ਕਿਉਂਕਿ
ਤੂੰ ਆਪ ਸੁੱਖ-ਸਰੂਪ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ-ਰੂਪ ਹੈਂ ॥੫੬॥

ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੰ ॥ ਨਮੋ ਜੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰੰ ॥
ਨਮੋ ਇਸ਼ਟ ਇਸ਼ਟੇ ॥ ਨਮੋ ਤੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰੰ ॥੫੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨੋਟ—ਦੇਵਤਿਆਂ, ਭੂਤਾਂ, ਬੀਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ
ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਤਿੰਨ ਤਰੀਕੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਉਹ
ਆਪਣੇ 'ਇਸ਼ਟ-ਦੇਵ' ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ :
(੧) ਉਸ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਸੁਭਾਵ-ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲਫਜ਼ਾਂ
ਦੀ ਇਕ 'ਤੁਕ' ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਇਸ ਨੂੰ 'ਮੰਤ੍ਰ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
(੨) ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਉਸ 'ਇਸ਼ਟ-ਦੇਵ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ
ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਹਿਨਸੇ ਲਿਖ ਕੇ ਉਸ 'ਤਵੀਤ' ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖਣਾ,
ਇਸ ਨੂੰ 'ਜੰਤ੍ਰ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। (੩) ਉਸ 'ਇਸ਼ਟ-ਦੇਵ' ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ
ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੜੀਆਂ
ਜਾਂ ਕਬਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ
ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ 'ਤੰਤ੍ਰ' ਕਹੀਦਾ ਹੈ। (ਇਸ਼ਟ—ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ
ਦੇਵਤਾ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ
ਤੋਂ ਵੱਡਾ 'ਮੰਤ੍ਰ' ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ 'ਜੰਤ੍ਰ' ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ
'ਤੰਤ੍ਰ' ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ॥੫੭॥

ਸਦਾ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ॥

ਅਨੂਪੇ ਸਰੂਪੇ ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੀ॥੫੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ—ਸਤ + ਚਿਤ + ਆਨੰਦ। ਸਤ—ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ, ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ। ਚਿਤ—(intelligence) ਸਮਝ ਗਿਆਨ ਰੂਪ। ਆਨੰਦ—ਖੁਸ਼ੀ, ਖਿੜਾਉ। ਸਰਬ—ਸਾਰੇ। ਪ੍ਰਣਾਸੀ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਨੂਪ—ਅਨ + ਊਪ। ਊਪ—ਉਪਮਾ, ਟਾਕਰਾ, ਬਰਾਬਰੀ। ਅਨੂਪ—ਜਿਸ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਚੇਤੰਨ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੫੮॥

ਸਦਾ ਸਿੱਧਿ-ਦਾ ਬੁੱਧਿ-ਦਾ ਬ੍ਰਿੱਧਿ ਕਰਤਾ॥

ਅਧੋ ਉਰਧ ਅਰਧੰ ਅਘੰ ਓਘ ਹਰਤਾ॥੫੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਿੱਧਿਦਾ—(ਦਾ—ਦੇਣਾ) ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਫਲਤਾ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ। ਸਿੱਧਿ—ਆਤਮਕ ਤਾਕਤ, ਕਰਮਾਤ ਵਿਖਾਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਸਫਲਤਾ। (ਨੋਟ : ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੫੧। ਲਫਜ਼ 'ਸਿੱਧ' ਅਤੇ 'ਸਿੱਧਿ' ਵਿਚ ਫਰਕ ਪਛਾਨਣ ਦੀ ਖਾਸ ਲੋੜ ਹੈ; ਸਿੱਧ—ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਅੱਠ ਆਤਮਕ ਤਾਕਤਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰ ਚੁਕਿਆ ਹੈ; ਸਿੱਧਿ—ਆਤਮਕ ਤਾਕਤ)। ਬੁੱਧਿ-ਦਾ—ਬੁੱਧਿ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਬੁੱਧਿ—ਅਕਲ। ਬ੍ਰਿੱਧਿ—ਤਰੱਕੀ, ਉੱਨਤੀ। ਕਰਤਾ—ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਧੋ—(In the lower region) ਪਾਤਾਲ। ਉਰਧ—(upwards, above) ਉਤਾਂਹ, ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਅਰਧ—(half) ਅੱਧ ਵਿਚ, ਵਿਚਕਾਰ। ਅਘ—ਪਾਪ। ਓਘ— ਢੇਰ, ਸਮੂਹ। ਹਰਤਾ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਘੰ ਓਘ—ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਢੇਰ, ਬੇਅੰਤ ਪਾਪ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੀ ਆਤਮਕ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਸਮਝ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਉੱਨਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ, ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਵਿਚਕਾਰ (ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ), ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਪਾਪ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥੫੯॥

ਪਰੰ ਪਰਮ ਪਰਮੇਸੁਰੰ ਪ੍ਰੋਛ ਪਾਲੰ ॥
ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਸਿੱਧਿ ਦਾਤਾ ਦਯਾਲੰ ॥੬੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪਰਮੇਸੁਰ—ਪਰਮ - ਈਸੁਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ।
ਪ੍ਰੋਛ—(ਸੰ: ਪਰੋਖਯ), (beyond the range of sight) ਨਜ਼ਰੋਂ ਓਹਲੇ।
ਸਰਬਦਾ—ਸਦਾ। ਸਿੱਧਿ ਦਾਤਾ—ਆਤਮਕ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਦਯਾਲ—ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ
ਓਹਲੇ ਰਹਿ ਕੇ ਤੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਦੀ) ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਦਾ (ਜੀਵਾਂ
ਨੂੰ) ਸਿੱਧੀਆਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥੬੦॥

ਅਛੇਦੀ ਅਭੇਦੀ ਅਨਾਮੰ ਅਕਾਮੰ ॥
ਸਮਸਤੋ ਪਰਾਜੀ ਸਮਸਤਸਤੁ ਧਾਮੰ ॥੬੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਛੇਦ—ਅ + ਛੇਦ, ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲਾ। ਅਭੇਦ—
ਅ + ਭੇਦ, ਨਾ ਭੱਜਣ ਵਾਲਾ। ਭੇਦ—ਚੋਟ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਸੱਟ, ਤੋੜਨਾ। ਅਨਾਮ—
ਅ + ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਅਕਾਮ—ਅ + ਕਾਮ, ਜਿਸ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ। ਪਰਾਜੀ—ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ। ਪਰਾਜਯ—ਛਤਹ, ਜਿੱਤ। ਸਮਸਤਸਤੁ—ਸਮਸਤ + ਅਸਤ। ਸਮਸਤ—
ਸਾਰੇ। ਅਸਤ—ਹੈ। ਧਾਮ—ਘਰ, ਟਿਕਾਣਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਭੰਨ ਸਕਦਾ
ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।
ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ
ਹੈ ॥੬੧॥

ਤੇਰਾ ਜੋਰ ॥ ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥
ਜਲੇ ਹੈ ॥ ਥਲੇ ਹੈ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈ ॥ ਅਭੇ ਹੈ ॥੬੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਭੀਤ—ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੇ। ਭੀਤ—ਭਰਿਆ
ਹੋਇਆ। ਅਭੇ—ਭੇਦ-ਰਹਿਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਾ ਪਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਜਲ ਵਿਚ ਹੈਂ, ਥਲ ਵਿਚ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ॥੬੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ॥ ਅਜੁ ਹੈਂ ॥ ਅਦੇਸ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਸ ਹੈਂ ॥੬੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭੂ—ਹੋਣਾ, ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ।
ਪ੍ਰਭੂ—(ਪੁ + ਭੂ) ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ, ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਹੋਣਾ। ਪ੍ਰਭੂ—(Lord, Master) ਹਾਕਮ, ਮਾਲਕ। ਅਜੁ—ਅ + ਜੁ, ਅਚੱਲ। ਅਦੇਸ—ਅ + ਦੇਸ, ਦੇਸ ਰਹਿਤ। ਅਭੇਸ—ਅ + ਭੇਸ, ਵੇਸ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ॥੬੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਅਗਾਧੇ ਅਥਾਧੇ ॥ ਅਨੰਦੀ ਸਰੂਪੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਥ ਮਾਨੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਨਿਧਾਨੇ ॥੬੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਗਾਧ—ਅਥਾਹ। ਅਥਾਧ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ। ਥਾਧ—੧. ਸਤਾਣਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ੨. ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ, ਰੋਕ ਪਾਣੀ। ਥਾਧਾ—੧. ਦੁੱਖ, ਪੀੜਾ, ੨. ਰੋਕ, ਟਾਕਰਾ। ਸਰਥ ਮਾਨ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ (ਗੁਣ ਤੇ ਪਦਾਰਥ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਅਨੰਦ-ਰੂਪ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਅਨੰਦ ਹੀ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ)। ਸਭ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ (ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ) ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈਂ ॥੬੪॥

ਨਮਸਤੁੰ ਨਿਨਾਥੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥

ਨਮਸਤੁੰ ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ ਅਭੰਜੇ ॥੬੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਮਸਤੁੰ—ਨਮਸ + ਤੁੰ, ਨਮਸ + ਤੁੰ, ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਨਿਨਾਥ—ਨਿਰ + ਨਾਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਸਮ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਮਾਥ—ਸਭ

ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੧੪੬)। ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ। ਅਭੰਜ—
ਅ + ਭੰਜ, ਜੋ ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੪)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਸਮ ਨਹੀਂ।
ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਨਾ ਤੈਥੋਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ ਅੱਗੇ ਵਧ
ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਭੇਨ-ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ॥੬੫॥

**ਨਮਸਕ੍ਰੰ ਅਕਾਲੇ ॥ ਨਮਸਕ੍ਰੰ ਅਪਾਲੇ ॥
ਨਮੋ ਸਰਬ ਦੇਸੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੇਸੇ ॥੬੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਕਾਲ—ਕਾਲ-ਰਹਿਤ। ਅਪਾਲ—ਅ + ਪਾਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ
ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਰਾਖੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੈਨੂੰ ਮੌਤ ਪੋਹ ਨਹੀਂ
ਸਕਦੀ, (ਸੋ) ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਾਖੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ,
ਤੂੰ ਸਭ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ; (ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ) ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹੀ
ਪਹਿਰਾਵੇ ਹਨ॥੬੬॥

**ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ॥ ਨਮੋ ਸਾਜ ਸਾਜੇ ॥
ਨਮੋ ਬਾਹ ਬਾਹੇ ॥ ਨਮੋ ਮਾਹ ਮਾਹੇ ॥੬੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਾਜ—ਰਚਨਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸਾਜ-ਸਾਜ—ਸਾਜ ਦਾ
ਸਾਜਣ ਵਾਲਾ, ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਚਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਹ—ਚੰਦ੍ਰਮਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ,
ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈਂ
ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਕੋਮਲ ਚਾਨਣੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ)॥੬੭॥

**ਨਮੋ ਗੀਤ ਗੀਤੇ ॥ ਨਮੋ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤੇ ॥
ਨਮੋ ਰੋਖ ਰੋਖੇ ॥ ਨਮੋ ਸੋਖ ਸੋਖੇ ॥੬੮॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਗੀਤ ਗੀਤੇ—ਗੀਤ ਦਾ ਗੀਤ, ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ
(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੪੭)। ਪ੍ਰੀਤ-ਪ੍ਰੀਤ—ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਮਹਾਨ ਖੁੱਬ

ਪਿਆਰ। ਰੇਖ—ਰੇਸ, ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ। ਰੇਖ-ਰੇਖ—ਰੇਸ ਦਾ ਰੇਸ, ਭਿਆਨਕ ਰੇਸ, ਭਿਆਨਕ ਕ੍ਰੋਧ-ਰੂਪ। ਸੇਖ—ਸੁੱਕ, ਸੋਕਾ। ਸੇਖ-ਸੇਖ—ਸੋਕੇ ਦਾ ਸੋਕਾ, ਮਹਾਨ ਵੱਡਾ ਸੋਕਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਰੂਪ ਹੈਂ (ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹ ਰਿਹਾ ਹੈਂ), ਤੂੰ ਇਕ ਮਹਾਨ ਉੱਚਾ ਪਿਆਰ-ਰੂਪ ਹੈਂ (ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ), ਤੂੰ ਮਹਾਨ ਭਿਆਨਕ ਕ੍ਰੋਧ-ਰੂਪ (ਭੀ) ਹੈਂ (ਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਡਰ ਵਿਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ), ਤੂੰ ਮਹਾਨ ਵੱਡਾ ਸੋਕਾ (ਭੀ) ਹੈਂ (ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਭੀ ਹੈਂ) ॥੬੯॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੋਗੇ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਜੀਤੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੀਤੰ ॥੬੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਰਬ-ਜੀਤ—ਸਭ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ। ਸਰਬ ਭੀਤ—ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਰੋਗ—ਦੁੱਖ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ। ਸਰਬ ਭੋਗ—ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭ ਜੀਵ ਤੈਥੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ॥੬੯॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਗਿਆਨੰ ॥ ਨਮੋ ਪਰਮ ਤਾਨੰ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਮੰਤ੍ਰੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਜੰਤ੍ਰੰ ॥੭੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਰਬ-ਗਿਆਨ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ (ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ) ਗਿਆਨ ਹੈ; ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਸਰਬੱਗ। ਤਾਨ—(expance, extension) ਖਿਲਾਰ। ਪਰਮ ਤਾਨ—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਖਿਲਾਰ ਵਾਲਾ। ਸਰਬ-ਮੰਤ੍ਰ—ਸਭ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਧਨ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੫੦)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ (ਜਗਤ-ਰੂਪ) ਵੱਡੇ ਖਿਲਾਰ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਹੀ (ਭਾਵ, ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ) ਸਭ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ॥੭੦॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ੰ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੰਗੰ ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਅਨੰਗੰ ॥੭੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦ੍ਰਿਸ਼—ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ 'ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ'। ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸ਼—(surveying all, superintending all) ਸਭ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼—(to drag towards oneself to attract) ਆਪਣੇ ਵਲ ਖਿੱਚਣਾ। ਸਰਬ-ਕ੍ਰਿਸ਼—ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਲ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ। ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ—ਤਿੰਨ ਭਵਨਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੯੮)। ਅਨੰਗ—ਅਨ + ਅੰਗ, ਅੰਗ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਲ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹਰੇਕ ਰੰਗ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, (ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਰਗਾ) ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੭੧॥

ਨਮੋ ਜੀਵ ਜੀਵੰ ॥ ਨਮੋ ਬੀਜ ਬੀਜੰ ॥

ਅਖਿੱਜੇ ਅਭਿੱਜੇ ॥ ਸਮਸਤੰ ਪ੍ਰਸਿੱਜੇ ॥੭੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਜੀਵ—੧. ਪ੍ਰਾਣੀ, ੨. ਪ੍ਰਾਣ, ਆਤਮਾ, ਜਿੰਦ। ਜੀਵ ਜੀਵ—ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੀਵ, ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ। ਬੀਜ ਬੀਜ—ਬੀਜ ਦਾ ਅਸਲ ਮੁੱਢ, ਮੂਲ ਕਾਰਨ। ਖਿਦਿ—(to afflict, strike, press down) ਦਬਾਅ ਪਾਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ। ਖਿਦਿ—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਖਿੱਜ—(ਸੰ: ਅਖਿਦਿ) ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦਿਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਭਿਦ—ਤੋੜਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨੇ। ਭਿਦਿ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਭਿੱਜ—(ਸੰ: ਅਭਿਦਿ) ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ ਨਾ ਪਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਪ੍ਰਸਿੱਜੇ—(ਸੰ: ਪ੍ਰਸੀਦੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਉੱਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਕੋਈ ਵੰਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉੱਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੭੨॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲੰ ਸਰੂਪੇ ਕੁਕਰਮੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ॥
ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧੰ ਨਿਵਾਸੀ॥੭੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕ੍ਰਿਪਾਲ—ਕ੍ਰਿਪਾ+ਆਲਸ, ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਘਰ। ਸਰੂਪ—
ਸਕਲ, ਹਸਤੀ। ਕੁਕਰਮ—ਮੰਦੇ ਕੰਮ, ਬਦੀਆਂ। ਪ੍ਰਣਾਸੀ—ਨਾਸ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ। ਸਰਬਦਾ—ਸਦਾ। ਰਿੱਧਿ—ਆਤਮਕ ਤਾਕਤ। ਸਿੱਧਿ—੮ ਆਤਮਕ
ਤਾਕਤਾਂ, ਜੋ ਜੋਗੀ ਲੋਕ ਸਮਾਧੀ ਰਾਹੀਂ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਵਜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਦਾ
ਘਰ ਹੈ, ਤੂੰ ਬਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਸਦਾ ਹੀ ਰਿੱਧੀਆਂ ਤੇ
ਸਿੱਧੀਆਂ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ॥੭੩॥

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ ॥ ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਧਰਮੇ ॥
ਅਖਲ ਜੋਗੇ ॥ ਅਚਲ ਭੋਗੇ ॥੭੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅੰਮ੍ਰਿਤ—(immortal, imperishable) ਅਟੱਲ,
ਨਾ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਕਰਮ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਅਟੱਲ ਹਨ।
ਅੰਬ੍ਰਿਤ—(unchecked) ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੋਕ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕੇ।
ਧਰਮ—ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ। ਵਿਤ—(to ward off, keep away,
check) ਰੋਕਣਾ। ਏਸੇ ਹੀ 'ਧਾਤੂ' ਦੇ ਨਾਲ 'ਅਗੇਤਰ', 'ਨਿ' ਲਗਾਇਆਂ
ਲਫਜ਼ 'ਨਿਵਾਰਨਾ' ਬਣਦਾ ਹੈ। ਵਿਤ—ਬ੍ਰਿਤ, ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅੰਬ੍ਰਿਤ
ਧਰਮ—ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਖਲ—
(ਸੰ: ਅਖਿਲ—whole, entire) ਸਾਰਾ, ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ, ਮੁਕੰਮਲ।
ਜੋਗ—ਮੇਲ। ਅਖਲ-ਜੋਗ—ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ (ਜਗਤ) ਨਾਲ ਹੈ।
ਅਚਲ—ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭੁਜ—(to rule, govern) ਹੁਕਮ
ਕਰਨਾ। ਭੋਗ—(Government) ਹਕੂਮਤ, ਰਾਜ। ਅਚਲ ਭੋਗ—ਉਹ
ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਸਦਾ ਅਟੱਲ ਹਨ, ਤੇਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ
ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਹੈ, ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੭੪॥

ਅਚੱਲ ਰਾਜੇ ॥ ਅਟੱਲ ਸਾਜੇ ॥

ਅਖੱਲ ਧਰਮੰ ॥ ਅਲੱਖ ਕਰਮੰ ॥੭੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਾਜ—ਰਚਨਾ। ਧਰਮ—ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ। ਅਖੱਲ—
ਮੁਕੰਮਲ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਅਲੱਖ—(having no
particular marks) ਖਾਸ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਤੇ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਅਟੱਲ ਹਨ, ਤੇਰੇ ਨਿਯਮ
ਮੁਕੰਮਲ ਹਨ (ਭਾਵ, ਤੇਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ) ਤੇਰੇ
ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਥਹੁ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ॥੭੫॥

ਸਰਬੰ ਦਾਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਗਿਆਤਾ ॥

ਸਰਬੰ ਤਾਨੇ ॥ ਸਰਬ ਮਾਨੇ ॥੭੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭਾਨ—ਸੂਰਜ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਨ—ਮਾਨਯ,
ਆਦਰ-ਯੋਗ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ
ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਜੀਵ
ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥੭੬॥

ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ ॥ ਸਰਬੰ ਤ੍ਰਾਣੰ ॥

ਸਰਬੰ ਭੁਗਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਜੁਗਤਾ ॥੭੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤ੍ਰਾਣ—ਓਟ, ਆਸਰਾ। ਭੁਗਤਾ—ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ,
ਰਾਜਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੭੪, 'ਭੋਗ')। ਜੁਗਤਾ—ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਦੀ ਓਟ ਹੈ।
ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ ॥੭੭॥

ਸਰਬੰ ਦੇਵੰ ॥ ਸਰਬੰ ਭੇਵੰ ॥

ਸਰਬੰ ਕਾਲੇ ॥ ਸਰਬੰ ਪਾਲੇ ॥੭੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦੇਵ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਰੂਪ, ਪੂਜਣ-ਯੋਗ। ਭੇਵ-ਦਿਲ ਦਾ ਭੇਤ। ਸਰਬ ਭੇਵ-ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪੂਜਣ ਯੋਗ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਭੇਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ। ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੭੮॥

ਰੁਆਲ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਮੂਰਤਿ ਅਜੈਨਿ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥

ਸਰਬ ਮਾਨ ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਆਦਿ ਉਦਾਰ ॥

ਸਰਬ ਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਾਲਕ ਸਰਬ ਕੈ ਪੁਨਿ ਥਾਲ ॥

ਜਤ੍ਰ ਤਤ੍ਰ ਬਿਰਾਜਹੀ ਅਵਧੁਤ ਰੂਪ ਰਸਾਲ ॥੭੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਾਦਿ - ਅਨ . ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਢ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਮਾਨ-ਮਾਨਤਾ, ਆਦਰ ਯੋਗ। ਸਰਬ ਮਾਨ-ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਆਦਰ ਯੋਗ। ਤ੍ਰਿਮਾਨ-ਤ੍ਰਿ . ਮਾਨ। ਤ੍ਰਿ-ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ। ਦੇਵ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਰੂਪ, ਚਾਨਣ-ਸਰੂਪ। ਅਭੇਵ-ਅ . ਭੇਵ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਦਾਰ-ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ। ਘਾਲਕ-ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪੁਨਿ-ਖੁਬ, ਫੇਰ, ਯੀ। ਥਾਲ-ਮੌਤ। ਜਤ੍ਰ ਤਤ੍ਰ-ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ, ਹਰ ਥਾਂ। ਬਿਰਾਜਹੀ-ਤੂੰ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ। ਅਵਧੁਤ-ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਇਕ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਹਟਾ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਰਸਾਲ-ਰਸ . ਆਲਯ, ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਰਸਾਂ ਦਾ ਸੇਮਾ। ਪੁਰਖ-ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ (ਸਭ ਤੋਂ) ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਮੁੱਢ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਜੈਨਿ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈਂ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ।

ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦੇ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਚਾਨਣ-ਰੂਪ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਮੁੱਢ ਹੈਂ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ।

ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਫੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ

ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਸਭ ਹਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਤੂੰ ਆਪ
(ਸਭ ਹਸਾਂ ਦੇ ਬੰਪਨ) ਪਰੇ ਸੁੱਟੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥੨੯॥

ਨਾਮ ਠਾਮ ਨ ਜਾਤਿ ਜਾਕਰ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨ ਰੇਖ ॥
ਆਇ ਪੁਰਖ ਉਦਾਰ ਮੁਰਤਿ ਅਜੋਨਿ ਆਇ ਅਸੇਖ ॥
ਦੇਸ ਐਰ ਨ ਭੇਸ ਜਾਕਰ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਰਾਗ ॥
ਜੜੁ ਤੜੁ ਦਿਸਾ ਫਿਸਾ ਹੋਇ ਫੈਲਿਓ ਅਨੁਰਾਗ ॥੨੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਠਾਮ- ਠਾਂ, ਥਾਂ। ਜਾਕਰ--ਜਾਕਹ, ਜਿਸ ਦੀ। ਰੇਖ--
ਲਕੀਰ, ਨਿਸ਼ਾਨ। ਪੁਰਖ--ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ। ਅਸੇਖ-ਅ. ਸੇਖ।
ਸੇਖ--(anything omitted to be said) ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਲੈਂਸਟੀ ਰਹਿ
ਗਈ ਹੋਵੇ, ਥਮੀ, ਉਥਾਈ। ਅਸੇਖ-ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ,
ਮੁਕੰਮਲ, ਸੰਪੂਰਨ। ਜੜੁ ਤੜੁ--ਹਰ ਥਾਂ। ਦਿਸਾ ਫਿਸਾ--ਦਿਸਾ ਫਿਦਿਸਾ।
ਦਿਸਾ--ਪਾਸਾ, ਤਰਫ (ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ, ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ)। ਫਿਦਿਸਾ--ਕੱਨਾ,
ਨੁੱਕਰ। ਅਨੁਰਾਗ-ਪਿਆਰ। ਫੈਲਿਓ--ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਸਰ ਰਿਹਾ
ਹੈ। ਹੋਇ ਅਨੁਰਾਗ--ਪਿਆਰ-ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਰਾਗ--ਸੋਹ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ,
ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਥਾਂ ਹੈ; ਨਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਨਾ ਰੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਤੂੰ ਸਭ
ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਸਭ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਉਦਾਰਤਾ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤੂੰ ਜਨਮ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਤੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਥਾਈ ਨਹੀਂ। (ਹੇ
ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ
ਹੈ, ਨਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਨਾ ਰੇਖ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮੋਹ ਹੈ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹਰ
ਥਾਂ, ਹਰ ਪਾਸੇ, ਹਰ ਨੁੱਕਰੇ, ਤੂੰ ਪਿਆਰ-ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਪਸਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥੨੦॥

ਨਾਮ ਕਾਮ ਬਿਹੀਨ ਪੇਖਤ ਧਾਮ ਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਹਿ ॥
ਸਰਬ ਮਾਨ, ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨ, ਸਦੇਵ ਮਾਨਤ ਤਾਹਿ ॥
ਏਕ ਮੁਰਤਿ ਅਨੇਕ-ਚਰਸਨ, ਕੀਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ॥
ਖੇਲੁ ਖੇਲਿ, ਅਖੇਲੁ ਖੇਲਨਿ, ਅੰਤ ਕੋ ਚਿਰਿ ਏਕੁ ॥੨੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਮ-ਇੱਛਾ, ਵਾਸ਼ਨਾ। ਬਿਹੀਨ-ਬਿਨਾ। ਪੇਖਤ-
 ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਮ-ਟਿਕਾਣਾ। ਹੂੰ-ਭੀ। ਜਾਹਿ-ਜਿਸ ਦਾ। ਸਰਬਤ੍-ਹਰ
 ਥਾਂ। ਸਦੈਵ-ਸਦਾ + ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ। ਮਾਨਤ-ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦੇ
 ਹਨ। ਤਾਹਿ-ਉਸ ਨੂੰ। ਏਕ ਮੂਰਤਿ-ਇਕ-ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ, ਇਕੋ-ਇਕ। ਅਨੇਕ
 ਦਰਸਨ-ਕਈ ਸਰੂਪਾਂ ਵਾਲਾ। ਖੇਲੁ-ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖੇਡ। ਖੇਲਿ-ਖੇਲ ਕੇ, ਖੇਡ
 ਕੇ। ਅਖੇਲੁ-ਅ - ਖੇਲੁ, ਖੇਲ ਦਾ ਉਲਟ, ਖੇਡ ਦਾ ਨਾਸ। ਖੇਲਨਿ-(ਪ੍ਰਭੂ
 ਜੀ) ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ-ਆਖਰ ਨੂੰ। ਫਿਰਿ-ਮੁੜ।

ਅਰਥ : (ਉਹ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ) ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ
 ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਸ਼ਨਾ (ਪੌਹ) ਨਹੀਂ (ਸਕਦੀ), ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ (ਖਾਸ) ਟਿਕਾਣਾ
 ਭੀ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। (ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ) ਸਭ ਜੀਵ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ;
 ਹਰ ਥਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਿਰ
 ਨਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਹੈ, (ਪਰ) ਅਨੇਕ ਸੂਰਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਸ
 ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਈ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਹਨ।

(ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ) ਜਗਤ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡ ਕੇ (ਭਾਵ, ਰਚਾ ਕੇ), ਜਗਤ-ਪਰਲੋ
 ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਖਰ ਮੁੜ ਇਕੋ (ਆਪ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ
 ਹਨ)॥੮੧॥

ਦੇਵ ਭੇਵ ਨ ਜਾਨਹੀ ਜਿਹ ਬੇਦ ਅਉਰ ਕਤੇਬ ॥
ਰੂਪ ਰੰਗ ਨ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਸੁ ਜਾਨਹੀ ਕਿਹ ਜੇਬ ॥
ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਜਾਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ ॥
ਚੱਕ ਬੱਕ ਫਿਰੈ ਚਤੁਰ ਚਕ ਮਾਨਹੀ ਪੁਰਿ ਤੀਨ ॥੮੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭੇਵ-ਭੇਤ। ਜਾਨਹੀ-ਜਾਣਦੇ। ਜਿਹ-ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ)
 ਦਾ। ਕਤੇਬ-ਸਾਮੀ ਮਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ (ਅੰਜੀਲ, ਤੌਰੇਤ,
 ਜੇਬੂਰ, ਕੁਰਾਨ)। ਪਾਤਿ-ਕੁਲ। ਕਿਹ-ਕੈਸੀ, ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ। ਜੇਬ-ਫਬਨ,
 ਨੁਹਾਰ। ਤਾਤ-ਪਿਉ। ਜਾਕਰ-ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਬਿਹੀਨ-ਰਹਿਤ, ਬਿਨਾ।
 ਬੱਕ-ਬੱਕ, ਟੇਢਾ, ਡਿਆਨਕ। ਚਤੁਰ-ਚਾਰ। ਚੱਕ-ਕੂਟ। ਮਾਨਹੀ-ਮੰਨਦੇ
 ਹਨ, ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਰਥ : (ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਦੇਵਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ; ਨਾ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ) ਵੇਦ, ਨਾ ਸਾਮੀ ਮਤਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ। ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਕੈਸਾ ਹੈ, ਰੰਗ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ; ਜਾਤਿ ਤੇ ਕੁਲ ਕੈਸੇ ਹਨ, ਨੁਹਾਰ ਕੈਸੀ ਹੈ।

(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦੀ ਨਾ ਮਾਂ ਹੈ, ਨਾ ਪਿਉ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਹੈ; ਨਾ ਉਹ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਮਰਨ ਵਿਚ। ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ (ਕਾਲ ਰੂਪ) ਭਿਆਨਕ ਚੱਕਰ ਚਹੁ-ਕੂਟਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਉਂਦੇ ਹਨ॥੮੨॥

**ਲੋਕ ਚਉਦਹ ਕੈ ਬਿਖੈ ਜਗ ਜਾਪਹੀ ਜਹ ਜਾਪੁ॥
ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਨਾਦਿ ਮੂਰਤਿ ਥਾਪਿਓ ਸਥੈ ਜਿਹ ਥਾਪੁ॥
ਪਰਮ ਰੂਪੁ ਪੁਨੀਤ ਮੂਰਤਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥
ਸਰਬ ਬਿਸੁ ਰਚਿਓ ਸੁਖੰਭਵ ਗੜਨ ਭੰਜਨਹਾਰ॥੮੩॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਲੋਕ ਚਉਦਹ—ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ; (ਪੁਰਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਨੁਸਾਰ ੧੪ ਲੋਕ ਹਨ : ੭ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹਨ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਤੇ, ੭ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ) ਭਾਵ, ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਕੈ ਬਿਖੈ—ਦੇ ਵਿਚ। ਜਗ—ਜਗਤ, ਭਾਵ, ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵ। ਜਾਪਹੀ—ਜਪਦੇ (ਹਨ)। ਜਿਹ—ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ। ਜਿਹ ਸਥੈ ਥਾਪ ਥਾਪਿਓ—ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਪਰਮ ਰੂਪ—ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹਸਤੀ। ਪੁਨੀਤ—ਪਵਿਤ੍ਰ। ਪੁਰਖ—ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ। ਬਿਸੁ—ਜਗਤ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸੁਖੰਭਵ—ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, (ਸੁਖੰ—ਆਪਣੇ ਆਪ; ਭੂ—ਜਨਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਨਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੈ)। ਦੇਵ—ਪੂਜਣ-ਯੋਗ ਹਸਤੀ।

ਅਰਥ : (ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦਾ ਜਾਪ ਚੌਦਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਸਭ ਜੀਵ ਜਪ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪੂਜਣ-ਯੋਗ ਹਸਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਮੁੱਢ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ।

ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪੂਰਨ ਹੈ, ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈ।

ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਉਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਗਟ ਹੈ, (ਪਰ ਜਗਤ ਦਾ) ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਕੀ ਉਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀ ਉਹੀ ॥੮੩॥

ਕਾਲ-ਹੀਨ ਕਲਾ-ਸੰਜੁਗਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਦੇਸ ॥
ਧਰਮ-ਧਾਮ ਸੁ ਭਰਮ ਰਹਿਤ ਅਭੂਤ ਅਲਖ ਅਭੇਸ ॥
ਅੰਗ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ ਜਾਕਹਿ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਨ ਨਾਮ ॥
ਗਰਬ-ਗੰਜਨ ਦੁਬਟ ਭੰਜਨ ਮੁਕਤਿ-ਦਾਇਕ ਕਾਮ ॥੮੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਲ ਹੀਨ-ਮੌਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਕਲਾ-ਸੰਤਿਆ, ਸਮਰੱਥਾ। ਸੰਜੁਗਤ-ਸਮੇਤ। ਅਦੇਸ-ਅਦੇਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ। ਧਾਮ-ਟਿਕਾਣਾ, ਥਾਂ। ਅਭੂਤ-ਅਭੂਤ, ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਲਖ-(invisible) ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਜਾਕਹਿ-ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਪਾਤਿ-ਕੁਲ। ਗਰਬ ਅਹੰਕਾਰ। ਗੰਜਨ-ਤੰਤਨ ਵਾਲਾ। ਮੁਕਤਿ-ਦਾਇਕ-ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕਾਮ--ਕਾਮ ਦਾਇਕ, ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅੰਗ ਰਾਗ-ਸਰੀਰ ਦਾ ਮੋਹ। [ਅੰਗ-ਸਰੀਰ। ਰਾਗ--ਮੋਹ]।

ਅਰਥ : ਪ੍ਰਭੂ ਮੌਤ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਸਭ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਾਲ-ਰਹਿਤ ਹੈ, ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਮ ਦਾ ਘਰ (ਛਾਵ, ਸੋਮਾ) ਹੈ, ਫਰਮਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਹੈ; ਨਾ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਉਹ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ।

(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮੋਹ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਤੇ ਕੁਲ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ।

ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ (ਅਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ) ਅਹੰਕਾਰ ਤੰਤਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੮੪॥

ਆਪ-ਰੂਪ ਅਮੀਕ ਅਨ-ਉਸਤਤਿ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਥਹੁਤ ॥
ਗਰਬ-ਗੰਜਨ ਸਰਬ-ਭੰਜਨ ਆਇ-ਰੂਪ ਅਸੁਤ ॥

ਅੰਗ-ਹੀਨ ਅਭੰਗ ਅਨਾਤਮ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥
 ਸਰਬ-ਲਾਇਕ ਸਰਬ-ਘਾਇਕ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰ ॥੮੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਆਪ (ਸੰ: ਆਤਮ) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ 'ਆਤਮ' ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ-ਰੂਪ 'ਆਪ' ਹੈ; ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ 'ਆਤਮ-ਰੂ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ'; ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਆਪ ਰੂਪ'—ਉਹ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅਮੀਕ—ਕੁੰਘਾ। ਉਸਤਤਿ—ਵਡਿਆਈ। ਅਨ ਉਸਤਤਿ—ਵਡਿਆਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਥਹੁਤ—ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਸੂਤ—ਅਸੂਤ। ਸੂਤ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ (ਸੁ—ਜਨਮ ਲੈਣਾ)। ਅਸੂਤ—ਅਜਨਮ। ਅਨਾਤਮ—ਅਨ ਆਤਮ। ਆਤਮ—ਜੀਵਾਤਮਾ। ਅਨਾਤਮ—ਉਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੀਵਾਤਮਾ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਆਪਣੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਇਕ—ਜੋਗ, ਸਮਰੱਥ। ਘਾਇਕ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਤਿਪਾਰ—ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੁੰਘਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਉਸ ਦੇ ਖੇਤ ਕੋਈ ਜੀਵ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ), ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਇਕੋ ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ (ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ) ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਨਮਾ ਹੈ।

ਸਰੀਰ ਰਹਿਤ ਤੇ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਵਧੇ ਵਧ ਹਸਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ (ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ) ਉਹ ਇਕੋ-ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਅੰਤ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈ ॥੮੫॥

ਸਰਬ ਚੀਤਾ ਸਰਬ ਚੇਤਾ ਸਰਬ ਤੇ ਅਨੁਭਵ ॥
 ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਸਾਨਹੀ ਸਿਹ ਰੂਪ ਭੰਗ ਅਭੁ ਭੇਖ ॥
 ਪਰਮ ਕੇਚ ਪੁਰਾਨ ਜਾ ਕਹਿ ਨੇਤਿ ਭਾਖਭ ਸਿਤ ॥
 ਕੋਟਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਆਵਰੀ ਕਹੁ ਚਿਤਿ ॥੮੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗੰਤਾ—(ਧਾਤੂ ‘ਗਮ’—ਜਾਣਾ) ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਅਪੜਨ ਵਾਲਾ। ਸਰਬ ਗੰਤਾ—ਸਭ ਤਕ ਅਪੜਨ ਵਾਲਾ। ਹੰਤਾ—(‘ਹਨ’—ਮਾਰਨਾ) ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਰਬ ਤੇ—ਸਭ ਤੋਂ। ਅਨ—ਹੋਰ, ਵੱਖਰਾ, ਨਿਰਾਲਾ। ਜਾਨਹੀ—ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਹ—ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਰੇਖ—ਰੇਖਾ, ਲਕੀਰ, ਨਿਸ਼ਾਨ। ਜਾ ਕਹਿ—ਜਾ ਕਉ, ਜਿਸ ਨੂੰ। ਨੇਤਿ—ਨ + ਇਤਿ। ਇਤਿ—ਇਹ, ਇਹੋ ਜਿਹਾ। ਨੇਤਿ—ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਭਾਖਤ—ਆਖਦੇ ਹਨ। ਕੋਟਿ—ਕਰੋੜਾਂ। ਆਵਈ—ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਹ—ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ। ਚਿਤਿ—ਚਿਤ ਵਿਚ। ਨਾ ਆਵਈ ਵਹ ਚਿਤਿ—ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਭਾਵ, ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਅਰਥ : ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭੇਖ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ।

(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਕਿ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾ ਰੂਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੇਖ।

(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਵੇਦ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਰੋੜਾਂ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ, ਪੁਰਾਣਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਭੀ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ॥੯੬॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਣ ਗਣ ਉਦਾਰ ॥ ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ ॥

ਆਸਨ ਅਭੰਗ ॥ ਉਪਮਾ ਅਨੰਗ ॥੯੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗੁਣ—ਸਮੂਹ। ਗੁਣ ਗਣ—ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ, ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ (ਦਾ ਮਾਲਕ)। ਉਦਾਰ—ਸਖੀ, ਖਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ। ਮਹਿਮਾ—ਵਡਿਆਈ। ਅਭੰਗ—ਅ + ਭੰਗ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ, ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲਾ। ਉਪਮਾ—ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ (ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ)। ਅਨੰਗ—ਅਨ + ਅੰਗ, ਅੰਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਕੇਡਾ ਕੁ ਵੱਡਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ)। ਤੇਰਾ ਆਸਟ ਅਡੋਲ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਐਸੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ (ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਣ ਦੱਸੇ ਜਾ ਸਕਣ) ॥੮੭॥

ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਨਿਸ ਦਿਨ ਅਨਾਸ ॥

ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ ॥ ਬਾਹਾਨ ਬਾਹੁ ॥੮੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੁਭਵ—(knowledge derived from personal observation or experiment) ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ—ਚਾਨਣ, ਗਿਆਨ। ਨਿਸ—ਰਾਤ। ਆਜਾਨ—(birth, generating cause) ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਸੀਲਾ। ਬਾਹ—ਵਾਹ, (bearing, carrying ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਵਾਹ' ਇਸ ਭਾਵ ਵਿਚ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ—ਉਹ ਜੋ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਵਸੀਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਹਨ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹਾਸਲ ਹੈ; ਤੂੰ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਹਰ ਵੇਲੇ (ਮੌਜੂਦ ਹੋਂ ਤੇ) ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਭ ਵਸੀਲੇ ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ, ਤੂੰ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਭੀ ਬਾਹੁ ਹੈਂ ॥੮੮॥

ਰਾਜਾਨ ਰਾਜ ॥ ਭਾਨਾਨ ਭਾਨੁ ॥

ਦੇਵਾਨ ਦੇਵ ॥ ਉਪਮਾ ਮਹਾਨ ॥੮੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭਾਨੁ—ਸੂਰਜ। ਭਾਨਾਨ ਭਾਨੁ—ਸੂਰਜਾਂ ਦਾ ਸੂਰਜ, ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਭੀ ਚਾਨਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਦੇਵ—ਪੁਜਣ-ਯੋਗ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ) ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ, ਸੂਰਜਾਂ ਦਾ ਭੀ ਸੂਰਜ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਭੀ ਚਾਨਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ)। ਤੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਭੀ ਪੁਜਣ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ), ਤੂੰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੮੯॥

ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰ ॥ ਬਾਲਾਨ ਬਾਲ ॥

ਰੰਕਾਨ ਰੰਕ ॥ ਕਾਲਾਨ ਕਾਲ ॥੯੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਇੰਦ੍ਰ—੧. ਰਾਜਾ, ੨. ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਬਾਲ—
ਬਾਲਾ, ਉੱਚਾ। ਰੰਕ—ਕੰਗਾਲ। ਕਾਲ—ਮੌਤ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਇੰਦ੍ਰ ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ) ਤੂੰ ਇੰਦਰ ਦਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਉੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਕੰਗਾਲਾਂ ਤੋਂ ਭੀ ਕੰਗਾਲ ਹੈ (ਭਾਵ, ਮਹਾਂ ਕੰਗਾਲਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ) ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਭੀ ਮੌਤ ਹੈ (ਭਾਵ, ਮੌਤ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ) ॥੯੦॥

ਅਨਭੂਤ ਅੰਗ ॥ ਆਭਾ ਅਭੰਗ ॥

ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਣ ਗਣ ਉਦਾਰ ॥੯੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਭੂਤ—ਅਨਭੂਤ। ਭੂਤ—ਤੱਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣੀ। ਅਨ-ਭੂਤ—ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ। ਅੰਗ—ਸਰੀਰ, ਵਜੂਦ। ਆਭਾ—ਚਮਕ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਅਭੰਗ—ਨਾਸ-ਰਹਿਤ। ਗਤਿ—ਹਾਲਤ। ਮਿਤਿ—ਮਿਣਤੀ। ਅਪਾਰ—ਪਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਬੇਅੰਤ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਵਜੂਦ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਵਾਲੇ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕੇਛਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੈ) ॥੯੧॥

ਮੁਨਿ ਗਣ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ਨਿਰਭੇ ਨਿਕਾਮ ॥

ਅਤਿ ਦ੍ਰਿਤਿ ਪ੍ਰਚੰਡ ॥ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ਅਖੰਡ ॥੯੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮੁਨਿ—ਤਪੀ, ਰਿਸ਼ੀ। ਮੁਨਿ ਗਣ—ਤਪੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ, ਬੇਅੰਤ ਤਪੀ। ਨਿਰਭੇ—ਭਰ-ਰਹਿਤ। ਨਿਕਾਮ—ਨਿਸ-ਕਾਮ, ਕਾਮਨਾ-ਰਹਿਤ। ਦ੍ਰਿਤਿ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਤੇਜ। ਅਤਿ ਪ੍ਰਚੰਡ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ (ਅਸਹਿ, ਜੋ ਭੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ)। ਅਖੰਡ—ਅਨਾਸ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਬੇਅੰਤ ਤਪੀ ਲੋਕ ਤੋਰੇ (ਹੀ) ਅੱਗੇ ਨਿਉਂ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਡਰ ਪੋਹ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਤੂੰ ਜੇਡਾ ਵੱਡਾ ਹੈਂ ਤੇ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥੯੨॥

ਆਲਿਸ਼ਕ ਕਰਮ ॥ ਆਦਿਸ਼ਕ ਧਰਮ ॥

ਸਰਬਾ ਭਰਣਾਦਿ ॥ ਅਨੰਡੰਡ ਬਾਦਿ ॥੯੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਬਾਦਿ—(assuredly) ਸੱਚ-ਮੁੱਚ, ਪੱਕੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ। ਅਨੰਡੰਡ—(ਅਦੰਡ) ਅਨ-ਡੰਡ। ਦੰਡ—ਸਜਾ, ਤਾੜਨਾ। ਅਨੰਡੰਡ—ਤਾੜਨਾ-ਗਹਿਤ। ਸਰਬਾ ਭਰਣਾਦਿ—ਸਰਬਾ-ਆਭਰਣ-ਆਦਿ। ਆਭਰਣ—ਗਹਿਣੇ, ਸਜਾਵਟ। ਆਦਿ—(rich in abounding, in possessing abundantly, ਭਰਪੂਰ। ਇਸ ਭਾਵ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਭਰਪੂਰ। ਆਲਿਸ਼ਕ—(want of energy) ਕਿਸੇ ਉਚੇਚੇ ਉੱਦਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ। ਆਲਿਸ਼ਕ ਕਰਮ—ਉਹ (ਪ੍ਰਭੂ) ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਉਚੇਚੇ ਉੱਦਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ। ਆਦਿਸ਼ਕ—(that which can be put forth as a Model) ਜੋ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਦਰਬ—(a pattern, model, type) ਨਮੂਨਾ, ਮਿਸਾਲ। ਧਰਮ—ਫਰਜ਼ (ਭਾਵ, ਫਰਜ਼-ਸ਼ਿਨਾਸੀ, ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹੁਣਾ)।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਉਚੇਚਾ ਉੱਦਮ ਵਰਤਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, (ਫਿਰ ਭੀ) ਤੇਰੀ ਫਰਜ਼-ਸ਼ਿਨਾਸੀ ਆਦਰਬਕ ਹੈ (ਭਾਵ, ਦੁਨੀਆ ਵਾਸਤੇ ਮਿਸਾਲ ਹੈ)। ਤੂੰ (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀਆਂ) ਸਭ ਸਜਾਵਟਾਂ, ਸਭ ਗਹਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ (ਪਰ ਕੀ ਮਜਾਲ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਵਲ ਅੱਖ ਭਰ ਕੇ ਤੱਕ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ) ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਾੜਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਘੂਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ) ॥੯੩॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਥੰਦੇ ॥ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ਉਦਾਰੇ ॥ ਅਪਾਰੇ ॥੯੪॥

ਗਰੀਅੰ ॥ ਕਰੀਅੰ ॥ ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ ॥ ਅਕਾਮੇ ॥੯੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗੋਬਿੰਦ—ਗੋ ੧. ਗਾਂ, ੨. ਧਰਤੀ। ਵਿੰਦ—ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਗੋਵਿੰਦ—ਧਰਤੀ (ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ) ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਮੁਕੰਦ—(ਸੇ: ਮੁਕੰਦ) ਮੁਕ—ਮੁਕਤੀ। ਮੁਕੰਦ—(ਮੁਕੰਦ) ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਹਰੀਅੰ—(ਸਭ ਦਾ) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਰੀਅੰ—ਸਭ ਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲਾ। ਨ੍ਰਿਨਾਮ—ਨਿਰ-ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਕਾਮੇ—ਅ + ਕਾਮੇ। ਕਾਮ—ਕਾਮਨਾ। ਅਕਾਮ—ਕਾਮਨਾ-ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥੯੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈਂ ਅਤੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ)। ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪੇਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੯੫॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਰਤਾ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਹਰਤਾ ॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਦਾਨੇ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾਨੇ ॥੯੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਚੱਤ੍ਰ—ਚਾਰ। ਚੱਕ੍ਰ—ਕੂਟ, ਦਿਸ਼ਾਂ, ਪਾਸੇ। ਹਰਤਾ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਦਾਨੇ—ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਾਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਚਹੁ ਕੂਟਾਂ (ਦੇ ਜੀਵਾਂ) ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ)। ਤੂੰ ਚਹੁ ਕੂਟਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦਾਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੯੬॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭਰਤੀ ॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਪਾਲੇ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਾਲੇ ॥੯੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਵਰਤੀ—ਮੌਜੂਦ, ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭਰਤੀ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਕਾਲ—ਮੌਤ। ਪਾਲੇ—ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਚਹੁ ਕੂਟਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ

ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
(ਭੀ) ਹੈ ॥੯੭॥

ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਪਾਸੇ ॥ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਵਾਸੇ ॥
ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਮਾਨਯੈ ॥ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਦਾਨਯੈ ॥੯੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪਾਸੇ—ਵਲ, ਤਰਫ। ਮਾਨਯੈ—ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਦਾਨਯੈ—ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਚਹੁ ਕੂਟਾਂ ਵਲ ਹਰ ਥਾਂ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਹਰ
ਥਾਂ ਜੀਵ ਤੇਰੀ (ਹੀ) ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਹੈ ॥੯੮॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥

ਨ ਸੜੈ ॥ ਨ ਮਿੜੈ ॥ ਨ ਭਰਮੰ ॥ ਨ ਭਿੜੈ ॥੯੯॥
ਨ ਕਰਮੰ ॥ ਨ ਕਾਏ ॥ ਅਜਨਮੰ ॥ ਅਜਾਏ ॥੧੦੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੜ੍ਹ—ਵੈਰੀ। ਭਰਮ—ਭਟਕਣਾ, ਭੁਲੇਖਾ। ਭਿੜ੍ਹੈ—ਭਿੱਤ,
ਤੋਟ, ਕੰਧ (ਭਾਵ, ਦੁਚਿੱਤਾ-ਪਨ)। ਕਾਏ—ਕਾਇਆ, ਸਰੀਰ। ਅਜਾਏ—
ਅ-ਜਾਏ। ਜਾਏ—ਜਾਇਆ, ਇਸਤ੍ਰੀ। ਅਜਾਏ—ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮਿੱਤ੍ਰ
(ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ); ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਨਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੁਚਿੱਤਾ-ਪਨ ਹੈ ॥੯੯॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਵੱਸ
ਪੈ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ,
ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥੧੦੦॥

ਨ ਚਿੜੈ ॥ ਨ ਮਿੜੈ ॥ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਪਛਿੜੈ ॥੧੦੧॥
ਪ੍ਰਿਥੀਸੈ ॥ ਆਦੀਸੈ ॥ ਅਦ੍ਰਿਸੈ ॥ ਅਭ੍ਰਿਸੈ ॥੧੦੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਚਿਤ੍ਰੈ—ਤਸਵੀਰ। ਪਰੇ—ਦੂਰ। ਪਵਿਤ੍ਰ—ਸੁੱਧ, ਨਿਰਮਲ।
ਪ੍ਰਿਥੀਸ—ਪ੍ਰਿਥੀ-ਈਸ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ-ਈਸ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਆਦੀਸ—
ਆਦਿ-ਈਸ਼ਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਢ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਆਦ੍ਰਿਸ—ਅ-ਦ੍ਰਿਸ, ਨਾ ਦਿਸਣ
ਵਾਲਾ। ਅਕ੍ਰਿਸ—ਅ-ਕ੍ਰਿਸ, ਲਿੱਸਾ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਕ੍ਰਿਸ—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ (ਬਣ ਸਕਦੀ), ਤੇਰਾ
ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ (ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ), ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ
ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਨਿਰਲੇਪ ਹੈਂ) ਤੇ ਸੁੱਧ-ਆਤਮਾ ਹੈਂ ॥੧੦੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਦਿੱਸਣ
ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ ਤੇ ਕਦੇ ਲਿੱਸਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥੧੦੨॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿ ਆਫਿਜ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਆਭਿਜ ਭੇਸੈ ॥

ਕਿ ਆਗੰਜ ਕਰਮੈ ॥ ਕਿ ਆਭੰਜ ਭਰਮੈ ॥੧੦੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਆਫਿਜ—ਅਫਿਜ, ਨਾ ਫਿੱਜਣ ਵਾਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ
ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਆਭਿਜ—ਅਭਿਜ, ਅ-ਭਿਜ, (ਵੇਖੋ
ਨੰ: ੭੨); ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਫਿਜ ਦੇਸ—ਉਹ ਜਿਸ
ਦਾ ਦੇਸ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਆਭਿਜ ਭੇਸ—ਉਹ ਜਿਸ ਦਾ
ਪਹਿਰਾਵਾ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਆਗੰਜ—ਅਗੰਜ, ਅਜਿੱਤ।
ਕਰਮ—ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ। ਆਗੰਜ ਕਰਮ—ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ
ਰਸਮਾਂ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀਆਂ। ਆਭੰਜ—ਅਭੰਜ, ਅ-ਭੰਜ, ਜੋ
ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਭੰਜ-ਭਰਮ—ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਰਮ ਤੋੜ (ਭਾਵ,
ਫੁਲਾ) ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾ ਤੇਰਾ ਦੇਸ ਫਿੱਜਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੇਰਾ
ਵੇਸ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਤੈਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ
ਸਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਹਿਮ-ਭਰਮ ਤੈਨੂੰ ਫੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥੧੦੩॥

ਕਿ ਆਭੰਜ ਲੋਕੈ ॥ ਕਿ ਆਦਿੱਤ ਸੋਕੈ ॥

ਕਿ ਅਵਪੁਤ ਬਰਨੈ ॥ ਕਿ ਬਿਭ੍ਰੁਤਿ ਕਰਨੈ ॥੧੦੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਆਭਿੱਜ-ਅਭਿੱਜ, ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨ. ੭੨)। ਲੋਕ-ਦੇਸ। ਆਦਿੱਤ-(ਸੰ: ਆਦਿਤਯ) ਸੂਰਜ। ਸੋਕੈ-ਸੁਕਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਬਿਭੂਤਿ-ਐਸੂਰਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਤੇਜ। ਕਰਨ-ਕਰਣ, ਵਸੀਲਾ। ਅਵਧੂਤ-(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨ: ੭੯) ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮੋਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਬਰਨ-ਸਰੂਪ। ਅਵਧੂਤ ਬਰਨ-ਐਸੀ ਹਸਤੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਅਸਰ ਨਾ ਪੈ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਦੇਸ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਸੂਰਜ (ਦੇ ਤੇਜ) ਨੂੰ (ਭੀ) ਸੁਕਾਉਣ (ਨਾਸ ਕਰਨ) ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਤੂੰ ਐਸੂਰਜ ਦਾ ਸੇਮਾ ਹੈ ॥੧੦੪॥

ਕਿ ਰਾਜੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਧਰਮੰ ਧੁਜਾ ਹੈਂ ॥

ਕਿ ਆਸੋਕ ਬਰਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਾ ਅਭਰਨੈ ॥੧੦੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪ੍ਰਭਾ-ਆਭਾ, ਚਮਕ, ਚਾਨਣ, ਰੋਸ਼ਨੀ, ਤੇਜ। ਧੁਜਾ-(A distinguished person, the flag or ornament) ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸ਼ਖਸ, ਝੰਡਾ, ਗਹਿਣਾ। ਨੋਟ-'ਧੁਜਾ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਗਹਿਣਾ' ਤਦੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇ; ਜਿਵੇਂ 'ਕੁਲ-ਧੁਜਾ'; ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਧਰਮ-ਧੁਜਾ'-ਧਰਮ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਧਰਮ ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਆਸੋਕ-ਅਸੋਕ, ਅ+ਸੋਕ, ਚਿੰਤਾ ਰਹਿਤ। ਬਰਨ-ਸਰੂਪ, ਹਸਤੀ। ਅਭਰਨੈ-ਆਭਰਣ, ਗਹਿਣਾ, ਜਜਾਵਣ ਦਾ ਮੂਲ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਧਾਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਤੇਜ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ; ਤੂੰ ਸਭ (ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਗਹਿਣਾ ਹੈ ॥੧੦੫॥

ਕਿ ਜਗਤੰ ਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਛਤ੍ਰੰ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ॥

ਕਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਸਰੂਪੈ ॥ ਕਿ ਅਨਭਉ ਅਨੁਪੈ ॥੧੦੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕ੍ਰਿਤ-ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਛਤ੍ਰੰ ਛਤ੍ਰੀ-ਸੂਰਮਿਆ ਦਾ ਸੂਰਮਾ, ਮਹਾਨ ਸੂਰਮਾ। ਬ੍ਰਹਮ-(final beautitude) ਮੂਲ-ਸੁੰਦਰਤਾ।

ਅਨਭਉ—ਅਨਭਵ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ।
ਅਨੂਪ—ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ, ਬੇ-ਮਿਸਾਲ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ, ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਸੂਰਮਾ
ਹੈਂ; ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਤੂੰ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ ਸ੍ਰੀ-ਗਿਆਨ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੦੬॥

**ਕਿ ਆਦਿ ਅਦੇਵ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਆਪਿ ਅਭੇਵ ਹੈਂ ॥
ਕਿ ਚਿਤ੍ਰੰ ਥਿਹੀਨੈ ॥ ਕਿ ਏਕੈ ਅਧੀਨੈ ॥੧੦੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਆਦਿ—ਸਭ ਦਾ ਮੁੱਢ। ਅਦੇਵ—ਅ+ਦੇਵ, ਜਿਸ ਤੋਂ
ਉਪਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਭੇਵ—ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ
ਸਕੇ। ਚਿਤ੍ਰ—ਤਸਵੀਰ। ਥਿਹੀਨ—ਬਿਨਾ। ਏਕੈ ਅਧੀਨ—ਇਕ ਆਪਣੇ ਆਪ
ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੈਂ, ਤੈਥੋਂ ਉਪਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ
ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ, (ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ) ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਭੇਤ
ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ (ਬਣ ਸਕਦੀ); ਤੂੰ ਇਕ ਆਪਣੇ
ਆਪ ਦੇ ਹੀ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੈਂ ॥੧੦੭॥

**ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਰਜ਼ਾਕੈ ॥ ਰਹੀਮੈ ਰਿਹਾਕੈ ॥
ਕਿ ਪਾਕ ਬਿ-ਐਬ ਹੈ ॥ ਕਿ ਗ਼ੈਬੁਲ ਗ਼ੈਬ ਹੈ ॥੧੦੮॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਰਜ਼ਾਕ—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਰਹੀਮ—ਰਹਿਮ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ। ਰਿਹਾਕ—ਰਿਹਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਪਾਕ—ਪਵਿਤ੍ਰ। ਬਿ-ਐਬ—ਐਬਾਂ
ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਕਲੰਕ-ਰਹਿਤ। ਗ਼ੈਬ—ਉਹਲਾ, ਪਰਦਾ। ਗ਼ੈਬੁਲ ਗ਼ੈਬ—ਪੂਰਨ ਤੌਰ
ਤੇ ਗੁਪਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਤੇ
ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ (ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ) ਰਿਹਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਤੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਸਰੂਪ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਲੰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਤੌਰ
ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੈਂ ॥੧੦੮॥

ਕਿ ਅਫ਼ਫੁਲ ਗੁਨਾਹ ਹੈ॥ ਕਿ ਬਾਹਾਨ ਬਾਹ ਹੈ॥
ਕਿ ਕਾਰਨ ਕੁਨਿੰਦ ਹੈ॥ ਕਿ ਰੋਜੀ ਦਿਹੰਦ ਹੈ॥੧੦੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗੁਨਾਹ—ਪਾਪ। ਅਫ਼ਵ—(ਫ਼ਾਰਸੀ, ਉਫ਼ਵ) ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਕੁਨਿੰਦ—ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਦਿਹੰਦ—ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਬਖ਼ਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ
ਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਰੋਜ਼ੀ ਆਦਿਕ
ਦੇ ਸਬੱਬ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੱਬ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ) ਅਤੇ
ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥੧੦੯॥

ਕਿ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਹੈ॥ ਕਿ ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਹੈ॥
ਕਿ ਸਰਬ ਕਲੀ ਹੈ॥ ਕਿ ਸਰਬ ਦਲੀ ਹੈ॥੧੧੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਰਾਜਕ—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕਰਮ—ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਕਰੀਮ—ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਦਲੀ—ਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਲੀ—ਕਲਾਵਾਨ, ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਅਰਥ : ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ
ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸੰਘਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥੧੧੦॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨਿਯੈ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਦਾਨਿਯੈ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਗਉਨੈ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਉਨੈ॥੧੧੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮਾਨਯ—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਸਰਬਤ੍ਰ—ਹਰ
ਥਾਂ। ਦਾਨਿਯ—ਦਾਨੀ, ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਗਉਨ—ਗਮਨ, ਪਹੁੰਚ।
ਭਉਨ—ਭਵਨ, ਲੋਕ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਰ ਥਾਂ (ਸਭ
ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਹੀ ਦਾਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੀ ਹਰ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚ ਹੈ, ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ
ਸਭ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ॥੧੧੧॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਾਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਾਜੈ ॥੧੧੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਰਾਜੈ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਜ—ਰਚਨਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹਰੇਕ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਹਰੇਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿਚ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ। ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਭੇਸ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਰਚਨਾ ਹੈ ॥੧੧੨॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਦੀਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਲੀਨੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜਾਹੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਾਹੈ ॥੧੧੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦੀਨੈ—ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੀਨੈ—ਲੀਨ, ਵਿਆਪਕ, ਮੌਜੂਦ। ਜਾਹ—ਜਲਾਲ, ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਭਾਹ—ਚਮਕ, ਰੌਸ਼ਨੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਭ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਦਾਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ; ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ॥੧੧੩॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਕਾਲੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪਾਲੈ ॥੧੧੪॥

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹਰੇਕ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਹਰੇਕ ਵੇਸ ਵਿਚ ਭੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ। ਹਰ ਥਾਂ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੧੧੪॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਹੰਤਾ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਗੰਤਾ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭੇਖੀ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੇਖੀ ॥੧੧੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਹੰਤਾ—ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ। ਗੰਤਾ—ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਭੇਖੀ—ਭੇਖ ਵਾਲਾ, ਭਾਵ ਹਰੇਕ ਭੇਖ ਵਿਚ। ਪੇਖੀ—ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹਰ ਥਾਂ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਹੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ,

ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਹਰ ਥਾਂ ਹਰੇਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿਚ ਤੂੰ ਹੀ ਹੋਂ ਅਤੇ
ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥੧੧੫॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਕਾਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਾਜੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸੋਧੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੋਖੈ ॥੧੧੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਜੈ—ਕਾਜ, ਕੰਮ। ਰਾਜੈ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।
ਸੋਧੈ—ਸੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਨਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਪੋਖੈ—ਪਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਥਾਂ
ਤੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ (ਸਭ ਨੂੰ) ਮਾਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੧੬॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਤ੍ਰਾਣੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਣੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭੋਸੈ ॥੧੧੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤ੍ਰਾਣ—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ। ਪ੍ਰਾਣ—ਜਿੰਦ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰਾ ਬਲ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰੀ
ਹੀ (ਦਿੱਤੀ) ਜਿੰਦ ਰੁਮਕ ਰਹੀ ਹੈ; ਹਰ ਥਾਂ ਹਰੇਕ ਦੇਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਹੀ ਮੌਜੂਦ
ਹੋਂ ਅਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਹਰੇਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿਚ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥੧੧੭॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨਿਯੈ ॥ ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਧਾਨਿਯੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜਾਪਿਯੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਪਿਯੈ ॥੧੧੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪ੍ਰਧਾਨ—ਮੁਖੀ, ਆਗੂ। ਜਾਪਿਯੈ—ਜਪਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ
ਹੈ। ਥਾਪਿਯੈ—ਅਸਥਿਤ ਹੈ, ਕਾਇਮ ਹੈ। ਸਦੈਵੰ—ਸਦਾ. ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹਰ ਥਾਂ (ਸਭ ਜੀਵ) ਤੇਰੀ ਹੀ ਪੁਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ;
ਸਦਾ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ (ਹਰ ਥਾਂ) ਮੁਖੀ ਹੈਂ; ਹਰ ਥਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਕਾਇਮ ਹੈਂ ॥੧੧੮॥

ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਾਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨੈ ॥
ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਤ੍ਰ ਓੰਦ੍ਰੈ ॥੧੧੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭਾਨ—ਸੂਰਜ, ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਤੇਜ ਖਿਲਾਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮਾਨੈ—ਆਦਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਇੰਦ੍ਰ—ਰਾਜਾ। ਚੰਦ੍ਰ—ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਾਂਗ
ਕੌਮਲ ਚਾਨਣੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਤੇਜ ਖਿਲਾਰ ਰਿਹਾ
ਹੈਂ, ਹਰ ਥਾਂ (ਜੀਵ) ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ
ਦਾ) ਰਾਜਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਾਂਗ ਕੌਮਲ ਚਾਨਣ ਕਰ ਰਿਹਾ
ਹੈਂ ॥੧੧੯॥

ਕਿ ਸਰਬੰ ਕਲੀਮੈ ॥ ਕਿ ਪਰਮੰ ਫਹੀਮੈ ॥
ਕਿ ਆਕਲ ਅਲਾਮੈ ॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕਲਾਮੈ ॥੧੨੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਲੀਮ—ਕਲਾਮ ਵਾਲਾ, ਕਲਾਮ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸੋਹਣਾ
ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਫਹੀਮ—ਫਹਿਮ ਵਾਲਾ, ਸਮਝ ਵਾਲਾ। ਆਕਲ—ਅਕਲ
ਵਾਲਾ। ਅਲਾਮੈ—ਇਲਮ ਵਾਲਾ, ਵਿਦਵਾਨ। ਕਲਾਮ—ਬਾਣੀ, ਬੋਲ। ਸਾਹਿਬ
ਕਲਾਮ—ਬਾਣੀ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਤੂੰ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਬੋਲ ਬੋਲ
ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਉੱਚੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਅਕਲ ਤੇ ਇਲਮ ਦਾ ਧਨੀ ਹੈਂ
ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਭੀ ਮਾਹਿਰ ਹੈਂ ॥੧੨੦॥

ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਵਜੂ ਹੈਂ ॥ ਤਮਾਮੁਲ ਰੁਜੂ ਹੈਂ ॥
ਹਮੇਸ਼ੁਲ ਸਲਾਮੈ ॥ ਸਲੀਖਤ ਮੁਦਾਮੈ ॥੧੨੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਹੁਸਨ—ਸੁੰਦਰਤਾ, ਜੋਬਨ। ਵਜੂ—ਨੁਹਾਰ, ਚਿਹਰਾ।
ਤਮਾਮ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ। ਰੁਜੂ—ਤਵੱਜੋ, ਧਿਆਨ। ਸਲਾਮ—ਸਲਾਮਤ, ਕਾਇਮ।
ਸਲੀਖਤ—ਸਲੀਕਤ, ਸਲੀਕ - ਤ, ਤੇਰਾ ਸਲੀਕਾ। ਸਲੀਕਾ—ਤਰਤੀਬ,
ਸਜਾਵਟ, ਜਗਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸਜਾਵਟ। ਮੁਦਾਮ—ਹਮੇਸ਼ਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈਂ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਲ ਤੇਰਾ
ਧਿਆਨ ਹੈ; ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਜਗਤ ਦੀ
ਵਿਓਂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਸਤੇ ਹੈ (ਭਾਵ, ਇਸ ਵਿਓਂਤ, ਇਸ ਸਜਾਵਟ ਵਿਚ ਕੋਈ
ਜੀਵ ਵਿਖਨ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ) ॥੧੨੧॥

ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਸ਼ਿਕਸਤੈ ॥ ਗ਼ਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੈ ॥
ਬਿਲੰਦੁਲ ਮਕਾਨੈ ॥ ਜ਼ਿਮੀਨੁਲ ਜ਼ਮਾਨੈ ॥੧੨੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਗ਼ਨੀਮ—ਵੈਰੀ। ਸ਼ਿਕਸਤ—ਹਾਰ। ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਸ਼ਿਕਸਤੈ—
ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਗ਼ਰੀਬ—ਕੰਗਾਲ। ਪਰਸਤ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ।
ਗ਼ਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤ—ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਬਿਲੰਦ—ਬੁਲੰਦ, ਉੱਚਾ।
ਮਕਾਨ—ਘਰ, ਟਿਕਾਣਾ। ਜ਼ਿਮੀਨ—ਧਰਤੀ। ਜ਼ਮਾਨ—ਜ਼ਮਾਨਾ, ਸਮਾਂ (ਵੇਖੋ
ਛੰਦ ਨੰ: ੧੫੮)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੀ
ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਟਿਕਾਣਾ ਹੈ; ਤੂੰ (ਹਰ
ਬਾਂ) ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ ॥੧੨੨॥

ਤਮੀਜ਼ੁਲ ਤਮਾਮੈ ॥ ਰਜ਼ੂਅਲ ਨਿਧਾਨੈ ॥
ਹਰੀਫ਼ੁਲ ਅਜ਼ੀਮੈ ॥ ਰਜ਼ਾਇਕ ਯਕੀਨੈ ॥੧੨੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤਮੀਜ਼—ਪਛਾਣ। ਤਮਾਮ—ਸਾਰਾ। ਤਮੀਜ਼ੁਲ ਤਮਾਮ—
ਤਮੀਜ਼ ਦਾ ਪੁੰਜ, ਪਛਾਣ ਦਾ ਪੁੰਜ। ਰਜ਼ੂ—ਤਵੱਜੋ, ਧਿਆਨ। ਨਿਧਾਨ—
ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ। ਰਜ਼ੂਅਲ ਨਿਧਾਨ—ਧਿਆਨ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ। ਹਰੀਫ਼—ਵੈਰੀ।
ਅਜ਼ੀਮ—ਵੱਡਾ। ਰਜ਼ਾਇਕ—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਯਕੀਨੈ—ਸੱਚ-ਮੁੱਚ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਪੁੰਜ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ
ਦੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਇਤਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ
ਹੈਂ, ਇਤਨਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਹ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕਦੇ ਮੁੱਕਦਾ ਨਹੀਂ,
ਤੂੰ ਇਸ ਗੁਣ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈਂ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਆਕੀਆਂ ਦਾ) ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਵੈਰੀ
ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੨੩॥

ਅਨੇਬੁਲ ਤਰੰਗ ਹੈ ॥ ਅਭੇਦ ਹੈ ਅਭੰਗ ਹੈ ॥
ਅਜ਼ੀਜ਼ੁਲ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਸ਼ਿਰਾਜ਼ ਹੈ ॥੧੨੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤਰੰਗ—ਲਹਿਰਾਂ (ਜੀਅ-ਜੰਤ ਆਦਿਕ)। ਅਭੇਦ—ਜਿਸ
ਦਾ ਭੇਦ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਭੰਗ—ਅਥਿਨਾਬੀ। ਅਜ਼ੀਜ਼—ਪਿਆਰਾ।

ਨਿਵਾਜ਼—ਵਡਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਗ਼ਨੀਮ—ਵੈਰੀ। ਖਿਰਾਜ—ਹਾਲਾ, ਚੱਟੀ
(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੫੩)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਤੂੰ ਮਾਨੋ ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ, ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਰੇ
ਰੂਪ ਰੰਗ, ਸਾਰੇ ਜੀਅ-ਜੰਤ) ਤੇਰੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਨ, ਤੇਰਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ
ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹਨ,
ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ; ਪਰ ਵੈਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤੂੰ ਚੱਟੀ ਭਰਦਾ
ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਜੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅੜਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੂੰਹ-ਭਾਰ ਮਾਰਦਾ
ਹੈਂ) ॥੧੨੪॥

**ਨਿਰੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਤ੍ਰਿਮੁਕਤ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਭੁਗਤ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥ ਸੁਜਗਤ ਸੁਧਾ ਹੈਂ ॥੧੨੫॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਰੁਕਤ—ਨਿਰ-ਉਕਤ, ਜੋ ਬਿਆਨ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ, ਕਥਨ
ਤੋਂ ਪਰੇ। ਸਰੂਪ—ਹਸਤੀ, ਵਜ੍ਰਦ। ਬਿਭੂਤਿ—ਤੇਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਐਸ਼ਰਜ; ਔਠ
ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਜੋ ਜੋਗੀ ਲੋਕ ਸਮਾਧੀ ਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਤ੍ਰਿ-ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ; ਰਜੋ, ਤਮੋ ਅਤੇ ਸੌੜ। ਤ੍ਰਿ ਮੁਕਤ—ਤਿੰਨਾਂ
ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਮੁਕਤ—ਅਜਾਦ। ਤ੍ਰਿਮੁਕਤਿ ਬਿਭੂਤਿ—ਉਹ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਂਹ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਪ੍ਰਭੁਗਤ—ਭੋਗਿਆ ਹੋਇਆ,
ਮਾਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਭੁਗਤ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਭੁਗਤ
ਪ੍ਰਭਾ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਣਦੇ ਹਨ। ਸੁਧਾ—
ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਮਹਾਨ ਉੱਤਮ ਰਸ। ਸੁਜਗਤ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ
ਜਾ ਸਕਦਾ; ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ
ਪਰੇ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੇਰੇ ਤੇਜ-ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ)। (ਜਗਤ
ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ) ਤੇਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਇਕ ਐਸਾ ਮਹਾਨ
ਉੱਤਮ ਰਸ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੰਦ
ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ) ॥੧੨੫॥

**ਸਦੈਥੰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਦੀ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥
ਸਮਸਰੋ ਪਰਾਜ ਹੈਂ ॥ ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਜ ਹੈਂ ॥੧੨੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਦੈਵੰ—ਸਦਾ·ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ। ਸਦੈਵੰ ਸਰੂਪ—ਉਹ ਜਿਸ ਦਾ ਵਜੂਦ ਸਦਾ ਹੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਭੇਦੀ—ਅ·ਭੇਦ। ਭੇਦ—(dualism) ਦ੍ਵੈਤ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਸਤੀ ਦੀ ਭੀ ਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਹੋਂਦ ਦਾ ਯਕੀਨ। ਅਭੇਦ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ; ਅਦ੍ਵੈ। ਅਨੂਪ—ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ (ਜੀਵ)। ਪਰਾਜ—ਹਾਰ, ਸ਼ਿਕਸਤ। ਸਮਸਤੋ ਪਰਾਜ—ਸਭ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਜ—ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਵਜੂਦ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, (ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ) ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੨੬॥

ਸਮਸਤੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈਂ ॥ ਸਦੈਵੁਲ ਅਕਾਮ ਹੈਂ ॥
ਨਿਬਾਧ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਗਾਧ ਹੈਂ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥੧੨੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਲਾਮ—ਸਲਾਮਤ, ਸੁਖੀ, ਨਿਰੋਆ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ। ਸਮਸਤੁਲ ਸਲਾਮ—ਉਹ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸਲਾਮਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਨਿਬਾਧ—ਨਿਰ·ਬਾਧ, ਅਬਾਧ, (unchecked, unobstructed) ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੋਕ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕੇ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੬੪)। ਅਗਾਧ—ਅਗਾਹ, ਅਬਾਹ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸਲਾਮਤੀ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤ ਹੈਂ, ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ; ਤੇਰਾ ਬਹੁ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ, ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧੨੭॥

ਓਅੰ ਆਇ ਰੂਪੇ ॥ ਅਨਾਇ ਸਰੂਪੇ ॥
ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥੧੨੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਓਅੰ—ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਆਤਮਾ। ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ—(ਤ੍ਰਿ—ਤਿੰਨ ਲੋਕ : ਅਕਾਸ, ਪਾਤਾਲ, ਮਾਤ) ਤਿੰਨ ਭਵਨਾਂ ਦਾ

ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਤ੍ਰਿਕਾਮ—ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੀ ਹੀ ਹਸਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਦਾ ਅਰੰਭ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਅੰਗ ਨਹੀਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ (ਭੀ) ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੨੮॥

ਤ੍ਰਿਬਰਗ ਤ੍ਰਿਬਾਧੇ ॥ ਅਗੰਜੇ ਅਗਾਧੇ ॥
ਸੁਭੰ ਸਰਬ ਭਾਗੇ ॥ ਸੁ ਸਰਬਾ ਅਨੁਰਾਗੇ ॥੧੨੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤ੍ਰਿਬਰਗ—(ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੪, ੩੨) ਉਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ (ਧਰਮ, ਅਰਥ ਅਤੇ ਕਾਮ) ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਬਾਧਾ—ਬਾਧਾ, ਰੋਕ, ਰੁਕਾਵਟ। ਤ੍ਰਿਬਾਧ—ਉਹ ਜੋ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੋਕ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਕੁੰਡਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ)। ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ। ਭਾਗ—(a part of any whole) ਅੰਗ। ਸੁਭ—ਸੋਹਣੇ। ਸੁਭੰ ਸਰਬ ਭਾਗ—ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅੰਗ ਸੋਹਣੇ ਹਨ। ਅਨੁਰਾਗ—ਪਿਆਰ। ਸਰਬ ਅਨੁਰਾਗ—ਜਿਸ ਦਾ ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ 'ਹੋਇ ਫੈਲਿਓ ਅਨੁਰਾਗ')।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਮੌਜੂਦ ਹਨ; ਤੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੁੰਡਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਅਜਿੱਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਥਾਹ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅੰਗ ਸੋਹਣੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥੧੨੯॥

ਤ੍ਰਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਛਿੱਜ ਹੈ ਅਛੁਤ ਹੈ ॥
ਕਿ ਨਰਕੰ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਥੀਉਲ ਪ੍ਰਵਾਸਿ ਹੈ ॥੧੩੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤ੍ਰਿ—ਤਿੰਨ ਭਵਨ, ਤਿੰਨ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵ। ਭੁਗਤ—ਭੋਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਾਟਿਆ ਹੋਇਆ। ਤ੍ਰਿਭੁਗਤ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਮਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਅਫਿੱਜ—ਨਾ ਫਿੱਜਣ ਵਾਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਅਫੂਤ—ਜੋ ਫੋਹਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪ੍ਰਿਥੀ—ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਧਰਤੀ। [ਪ੍ਰਵਸ—to travel] ਪ੍ਰਵਾਸ—(a temporary sojourn) ਬੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼। ਪ੍ਰਵਾਸਿ—ਪ੍ਰਵਾਸੀ, ਮੁਸਾਫਿਰ, ਰਾਹੀਂ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਤੇਰਾ ਵਜੂਦ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਜੀਵ ਰੂਪ) ਮੁਸਾਫਿਰ ਹੈਂ ॥੧੩੦॥

**ਨਿਰੁਕਤ-ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥ ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਹੈ ॥
ਬਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਜੁਗਤ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥੧੩੧॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਰੁਕਤ—ਨਿਰ-ਉਕਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਪ੍ਰਭਾ—ਚਮਕ, ਤੇਜ਼। ਸਦੈਵੰ—ਸਦਾ-ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ। ਭੁਗਤ—ਭੋਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਬਿਭੁਗਤ—ਮਾਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਬਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ—ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ (ਜੀਵ) ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜੁਗਤ—ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਤੇਜ਼ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਸੁਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, (ਪਰ) ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥੧੩੧॥

**ਨਿਰੁਕਤ ਸਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਭੁਗਤ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥
ਅਨਉਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਜੁਗਤ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥੧੩੨॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨ-ਉਕਤ—ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਸਦਾ ਹੀ ਕਥਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਸਭ ਦੀਵੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, (ਪਰ) ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧੩੨॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥

ਅਭੰਗ ਹੈ ॥ ਅਨੰਗ ਹੈ ॥
ਅਭੇਖ ਹੈ ॥ ਅਲੇਖ ਹੈ ॥੧੩੩॥
ਅਭਰਮ ਹੈ ॥ ਅਕਰਮ ਹੈ ॥
ਅਨਾਦਿ ਹੈ ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਹੈ ॥੧੩੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਭੰਗ—ਅ+ਭੰਗ, ਨਾਸ-ਰਹਿਤ। ਅਨੰਗ—ਅਨ+ਅੰਗ, ਅੰਗ-ਰਹਿਤ। ਅਭੇਖ—ਅ+ਭੇਖ, ਭੇਖ-ਰਹਿਤ। ਅਲੇਖ—ਅ+ਲੇਖ, ਲੇਖ—(ਕਿਸੇ ਦਾ) ਚਿੱਤ੍ਰ ਬਣਾਣਾ, ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣੀ। ਅਲੇਖ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ [ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਅੱਖਰ ਵਿਅੰਜਨ (consonant) ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ 'ਉਲਟ' ਅਰਥ ਬਣਾਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ 'ਅ' ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਸੁਰ-ਅੱਖਰ (vowel) ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਅ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਅਨ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ]। ਅਨਾਦਿ—ਅਨ+ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦਾ 'ਆਦਿ' ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਐਸੇ ਅੰਗ ਹੀ ਨਹੀਂ (ਜੋ ਨਾਸ ਹੋ ਸਕਣ)। ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਖ (ਲਿਬਾਸ) ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ॥੧੩੩॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖਾ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ (ਅਤੇ) ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਤੂੰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੇਖੇ ਤੋਂ ਤੂੰ ਉਤਾਂਹ ਹੈ) ॥੧੩੪॥

ਅਜੈ ਹੈ ॥ ਅਬੈ ਹੈ ॥
ਅਭੂਤ ਹੈ ॥ ਅਧੂਤ ਹੈ ॥੧੩੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜੈ—ਅ + ਜੈ (ਅ+ਜਯ)। ਜੈ—ਜਯ, ਜਿੱਤ। ਅਬੈ—ਅ + ਬੈ। ਬੈ—ਨਾਸ। ਅਬੈ—ਨਾਸ ਰਹਿਤ। ਅਭੂਤ—ਅ + ਭੂਤ। ਭੂਤ—ਤੱਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣੀ; ਇਹ ਤੱਤ ਪੰਜ ਹਨ—ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਜਲ, ਤੇਜ, ਹਵਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼। ਅਧੂਤ—ਅ+ਧੂਤ। ਧੂ—ਹਿਲਾ ਦੇਣਾ, ਕੰਥਾ ਦੇਣਾ।

ਪ੍ਰਤ-ਕੰਥਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਧੁਤ-ਅਚੱਲ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਨਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਪੰਜ) ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰਾ ਹੈ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥੧੩੫॥

ਅਨਾਸ ਹੈ ॥ ਉਦਾਸ ਹੈ ॥

ਅਧੰਧ ਹੈ ॥ ਅਬੰਧ ਹੈ ॥੧੩੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਾਸ-ਨਾਸ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਉਦਾਸ-ਉਪਰਾਮ, ਚਿੰਤਾ-ਰਹਿਤ। ਅਧੰਧ-ਝੰਬੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ। ਅਬੰਧ-ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ।

ਅਰਥ : (ਸੰਸਾਰ ਤਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ (ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ ਆਪ) ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ; (ਇਸ ਦੇ ਪਾਲਣ ਆਦਿਕ ਦੀ) ਤੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ; (ਜਗਤ ਦੇ) ਕੋਈ ਝੰਬੇਲੇ ਤੇ ਬੰਧਨ (ਭੀ) ਤੈਨੂੰ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥੧੩੬॥

ਅਭਗਤ ਹੈ ॥ ਬਿਰਕਤ ਹੈ ॥

ਅਨਾਸ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ॥੧੩੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਭਗਤ-(not connected with, detached) ਨਿਰ-ਮੋਹ। ਬਿਰਕਤ-(free from worldly attachment) ਸੰਸਾਰਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਖਿੱਚ ਤੋਂ ਉਤਾਰਾ। ਪ੍ਰਕਾਸ-ਚਾਨਣ।

ਅਰਥ : (ਇਤਨੇ ਬੇਅੰਤ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ (ਆਪ) ਨਿਰਮੋਹ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰਕ ਪਦਾਰਥ ਤੈਨੂੰ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਤੂੰ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਨਣ-ਰੂਪ ਹੈ (ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਮੋਹ ਭਰਮ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ) ॥੧੩੭॥

ਨਿਚਿੰਤ ਹੈ ॥ ਸੁਨਿੰਤ ਹੈ ॥

ਅਲਿਖ ਹੈ ॥ ਅਦਿਖ ਹੈ ॥੧੩੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਚਿੰਤ-(ਸੰ: ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ free from anxiety) ਚਿੰਤਾ-ਰਹਿਤ। ਚਿੰਤਾ-ਤੋਖਲਾ। ਸੁਨਿੰਤ-ਸੁਨਿੱਤ, ਸਦਾ ਥਾਇਮ ਰਹਿਣ

ਵਾਲਾ। ਅਲਿਖ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ (ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੧੩੩)। ਅਦਿਖ—ਅ + ਦਿਖ, ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : (ਇਤਨੇ ਬੇਅੰਤ ਜਗਤ-ਰੂਪ ਪਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ, ਪਾਲਣਾ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤੋਖਲਾ ਨਹੀਂ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੂੰ (ਆਪ) ਸਦਾ (ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ) ਕਾਇਮ ਹੈਂ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ (ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ) ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥੧੩੮॥

ਅਲੇਖ ਹੈ ॥ ਅਭੇਖ ਹੈ ॥

ਅਦਾਹ ਹੈ ॥ ਅਗਾਹ ਹੈ ॥੧੩੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : (ਲਫਜ਼ 'ਅਲੇਖ' ਅਤੇ 'ਅਭੇਖ' ਲਈ ਦੇਖੋ ਨੰ: ੧੩੩)। ਅਦਾਹ—ਅ+ਦਾਹ। ਦਾਹਣਾ—ਛੇਗਣਾ। ਅਗਾਹ—ਅ+ਗਾਹ [ਸੰ: ਗਾਧ, not very deep]। ਅਗਾਹ—ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਅਥਾਹ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਛੇਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਬੜਾ ਅਥਾਹ (ਸਮੁੰਦਰ) ਹੈਂ ॥੧੩੯॥

ਅਸੰਭ ਹੈ ॥ ਅਗੰਭ ਹੈ ॥

ਅਨੀਲ ਹੈ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ॥੧੪੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਸੰਭ—ਅਸੰਭਵਜ (incomprehensible), ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿਚ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਸੰਭਾਵਨਾ—ਵਿਚਾਰ, ਸਿਆਲ। ਅਗੰਭ—ਅਗਮਜ (inaccessible, inconceivable), ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਨੀਲ—ਅਨਿਲ, ਹਵਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਅਨਾਦਿ—ਅਨ+ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਢ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਹੈ, (ਪਰ) ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ-ਰੂਪ, ਤੇ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ॥੧੪੦॥

ਅਨਿੱਤ ਹੈ॥ ਸੁਨਿੱਤ ਹੈ॥
ਅਜਾਤ ਹੈ॥ ਅਜਾਦਿ ਹੈ॥੧੪੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਿੱਤ—(extraordinary) ਅਸਧਾਰਨ, ਜੋ ਨਿੱਤ ਦਿਸਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਨਿੱਤ—ਸਦਾ ਕਾਇਮ। ਅਜਾਤ—ਅਜਾਤ, ਜੋ ਜੰਮਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਾਤ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਜਾਦਿ—ਅਜਾਦਿ। ਅਜ—ਅਜਨਮਾ, ਜਨਮ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਆਦਿ—ਮੁੱਢ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਮੂਲ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਰੋਜ਼ ਦਿੱਸਦੇ ਸਧਾਰਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜੰਮਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, (ਖ਼ੁਦਿ) ਅਜਨਮਾ ਹੈਂ (ਪਰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਮੂਲ ਹੈਂ॥੧੪੧॥

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਰਬੰ ਹੰਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਗੰਤਾ ॥

ਸਰਬੰ ਖਿਆਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਗਿਆਤਾ ॥੧੪੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਹੰਤਾ—ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ। ਗੰਤਾ—('ਗਮ'—ਜਾਣਾ) ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ ਵਾਲਾ। ਖਿਆਤਾ—ਪ੍ਰਸਿੱਧ, ਮਸ਼ਹੂਰ। ਗਿਆਤਾ—ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਤਕ ਤੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਹੈ। ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਸਭ (ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ) ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥੧੪੨॥

ਸਰਬੰ ਹਰਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਕਰਤਾ ॥

ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ ॥ ਸਰਬੰ ਤ੍ਰਾਣੰ ॥੧੪੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਹਰਤਾ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਕਰਤਾ—ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਾਣ—ਜਿੰਦ ਜਾਨ। ਤ੍ਰਾਣ—ਤਾਬਤ, ਸੱਤਿਆ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਸਭ (ਦੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ) ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਤੂੰ ਹੈਂ (ਤੇ) ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਤੂੰ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ

ਹੈ, ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਹੈਂ ॥੧੪੩॥

ਸਰਬੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਰਬੰ ਧਰਮੰ ॥

ਸਰਬੰ ਜੁਗਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਮੁਕਤਾ ॥੧੪੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਰਮ—ਕੰਮ। ਧਰਮ—ਫਰਜ਼। ਜੁਗਤਾ—ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ। ਮੁਕਤ—ਅਜ਼ਾਦ, ਵੱਖਰਾ, ਨਿਰਲੇਪ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਬਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ। ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ (ਭੋ) ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈਂ ॥੧੪੪॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥ ਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਮੋ ਨਰਕ ਨਾਸੇ ॥ ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ॥

ਅਨੰਗੰ ਸਰੂਪੇ ॥ ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੁਤੇ ॥੧੪੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਮੋ—(ਸੋ: ਨਮਹ) ਨਮਸਕਾਰ। ਨਰਕ—ਦੋਜ਼ਖ, ਉਹ ਅਸਥਾਨ ਜਿਥੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। [ਨੋਟ—ਪਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰਨਾ ਹੀ ਅਸਲ ਨਰਕ ਹੈ]। ਸਦੈਵੰ—ਸਦਾ+ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ। ਪ੍ਰਕਾਸੇ—ਚਾਨਣ। ਅਨੰਗ—ਅਨ+ਅੰਗ, ਅੰਗਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਅਭੰਗ—ਅ+ਭੰਗ, ਨਾਸ-ਰਹਿਤ। ਬਿਭੁਤਿ—ਐਸ਼ਰਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਤੇਜ਼।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੈਨੂੰ (ਅਸਾਡੀ) ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਦੇ) ਨਰਕ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਚਾਨਣ-ਸਰੂਪ ਹੈਂ। ਹੇ ਅੰਗਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ! (ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ), ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਦੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥੧੪੫॥

ਪ੍ਰਮਾਥੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਥੇ ॥

ਅਗਾਧ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨ੍ਰਿਬਾਧ ਬਿਭੁਤੇ ॥੧੪੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮਥ—ਰਿੜਕਣਾ। ਪ੍ਰਮਥ—ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਤਸੀਹੇ ਦੇਣੇ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ। ਪ੍ਰਮਾਥ—[ਸੋ: ਪ੍ਰਮਾਥਿ] ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰੇ। ਅਗਾਧ—ਅਥਾਹ।

ਸਰੂਪ—ਹਸਤੀ। ਨਿਥਾਧ—ਨਿਰ-ਥਾਧ। ਨਿਰ—ਬਿਨਾ। ਨਿਥਾਧ—ਜਿਸ ਵਿਚ
ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕੇ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੬੪, ੧੨੭)। ਬਿਭੂਤਿ—ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੇ) ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ (ਭੀ) ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ (ਦੁੱਜਿਆਂ ਨੂੰ) ਦੁਖੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ
ਸਭ ਦਾ (ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦਾ ਭੀ) ਸਹਾਈ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਅਥਾਹ ਹੈ (ਤੇ) ਤੇਰੇ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥੧੪੬॥

ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥

ਨਿਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ॥ ਸਰਬੰਗੀ ਅਨੂਪੇ ॥੧੪੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ—[ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੪੯]। ਨਿਭੰਗੀ—
ਨਿਰ-ਭੰਗੀ, ਨਾਸ-ਰਹਿਤ। ਸਰਬੰਗੀ—ਸਰਬ-ਅੰਗੀ। ਸਰਬ—ਮੁਕੰਮਲ।
ਅੰਗ—ਸਰੀਰ। ਅਨੂਪ—ਬੇ-ਮਿਸਾਲ, ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੇ, ਤੇਰੀ ਰਚੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਂਗ) ਤੇਰੇ
ਕੋਈ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ
ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਭੀ
ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰੀ
ਹਸਤੀ ਮੁਕੰਮਲ ਹੈ (ਅਤੇ) ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧੪੮॥

ਨ ਪੌੜੈ ਨ ਪੁੜੈ ॥ ਨ ਸੜੈ ਨ ਮਿੜੈ ॥

ਨ ਤਾਤੇ ਨ ਮਾਤੇ ॥ ਨ ਜਾਤੇ ਨ ਪਾਤੇ ॥੧੪੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੜ-ਵੈਰੀ। ਤਾਤ-ਪਿਉ। ਪਾਤਿ-ਭੁਲ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ 'ਮੋਰ ਤੇਰ' ਤੇ 'ਅਪਣੱਤ'
ਵਾਂਗ) ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੋਤਰਾ; ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਹੇ
ਨਾ ਸੱਸਣ; ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਪਿਉ ਹੇ ਨਾ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਮਾਂ ਹੈ; ਨਾ ਤੇਰੀ ਕੋਈ
ਜਾਤਿ ਹੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਕੁਲ ਹੇ ॥੧੪੯॥

ਨਿਸਾਕੰ ਸਰੀਕ ਹੈ ॥ ਅਮਿਤੋ ਅਮੀਕ ਹੈ ॥

ਸਦੇਵੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥ ਅਜੈ ਹੈ ਅਜਾ ਹੈ ॥੧੫੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਿਸ਼ਾਕ—ਨਿਰ-ਸਾਕ । ਸਗੀਕ—(ਭਾਵ, ਨਿਰ-) ਸਗੀਕ । ਅਮਿਤੋ—ਅਮਿਤ, ਅ+ਮਿਤ । ਮਿਤ—ਮਿਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕੇ । ਅਮਿਤ—ਜੋ ਮਿਣਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਬੇਅੰਤ । ਅਮੀਕ—[ਅਰਥੀ ਲਫਜ਼] ਡੂੰਘਾ । ਪ੍ਰਭਾ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਚਾਨਣ । ਸਦੈਵ—ਸਦਾ+ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ । ਅਜੈ—ਅ+ਜੈ, ਅਜਿੱਤ । ਅਜਾ—ਅ+ਜਾ, ਜਨਮ-ਰਹਿਤ ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਗੀਕ ਹੈ; ਤੂੰ ਇਕ ਐਸੀ ਡੂੰਘੀ ਹਸਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਥਹੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ । (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਚਾਨਣ-ਸਰੂਪ ਹੈ; ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਤੂੰ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥੧੪੯॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੈ ॥ ਕਿ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ ॥
ਹਮੇਸ਼ੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈ ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਕਲਾਮ ਹੈ ॥੧੫੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਜ਼ਹੂਰ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ । ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ—ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰਤੱਖ ਹੈ । ਸਲਾਮ—ਸਲਾਮਤ, ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ । ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ । ਕਲਾਮ—ਬੋਲੀ । ਸਮਸਤੁਲ ਕਲਾਮ—ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ (ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ) ਹੈ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰਤੱਖ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੂੰ (ਹਰ ਥਾਂ) ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ ਤੇ (ਹਰੇਕ ਦੇ) ਅੰਗ-ਸੰਗ ਹੈਂ । ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥੧੫੦॥

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ਼ ਹੈ ॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਚਰਾਗ਼ ਹੈ ॥
ਕਿ ਕਾਮਲ ਕਰੀਮ ਹੈ ॥ ਕਿ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮ ਹੈ ॥੧੫੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਾਹਿਬ—ਮਾਲਕ । ਦਿਮਾਗ਼—ਸਮਝ, ਬੁੱਧ । ਹੁਸਨੁਲ—ਹੁਸਨ ਦਾ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ । ਚਰਾਗ਼—ਦੀਵਾ । ਕਾਮਲ—ਮੁਕੰਮਲ, ਪੂਰਨ । ਕਰੀਮ—ਖ਼ਮਸ਼ਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਰਾਜ਼ਕ—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ । ਰਹੀਮ—ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ (ਉੱਚੀ) ਸਮਝ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ

ਸੋਮਾ ਹੈਂ (ਜਿਵੇਂ ਦੀਵਾ ਚਾਨਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ) ਪੂਰਨ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਉਤੇ ਮਿਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥੧੫੧॥

**ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹਿੰਦ ਹੈਂ॥ ਕਿ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹਿੰਦ ਹੈਂ॥
ਕਰੀਮੁਲ ਕਮਾਲ ਹੈਂ॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਜਮਾਲ ਹੈਂ॥੧੫੨॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਦਿਹਿੰਦ—ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਰਹਿੰਦ—ਰਿਹਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਕਤੀ-ਦਾਤਾ। ਕਮਾਲ—ਪੂਰਨਤਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੱਦ। ਜਮਾਲ—ਕੌਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ (ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਮਾ ਦੀ ਹੈ)। ਹੁਸਨ—ਸੁੰਦਰਤਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਸਭ ਨੂੰ) ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ ਮੁਕਤੀ-ਦਾਤਾ ਭੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਪੂਰਨ (ਭਾਵ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੇ ਕੌਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥੧੫੨॥

**ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਖ਼ਿਰਾਜ ਹੈਂ॥ ਗ਼ਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜ ਹੈਂ॥
ਹਰੀਫ਼ੁਲ ਖ਼ਿਕੰਨ ਹੈਂ॥ ਹਿਰਾਸੁਲ ਫ਼ਿਕੰਨ ਹੈਂ॥੧੫੩॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਗ਼ਨੀਮ—ਵੈਰੀ। ਖ਼ਿਰਾਜ—ਹਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੧੨੪)। ਨਿਵਾਜ—ਵਡਿਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਹਰੀਫ਼—ਵੈਰੀ। ਖ਼ਿਕੰਨ—ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ। ਹਿਰਾਸ—ਡਰ। ਫ਼ਿਕੰਨ—ਪਰੇ ਸਿੱਟਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਵੈਰੀਆਂ ਤੋਂ ਹਾਲਾ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅੜਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਖ਼ਰ ਸ਼ਰਮ-ਸਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ (ਸਿਰ) ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਕੋਈ ਡਰ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਢੁਕ ਸਕਦਾ॥੧੫੩॥

**ਕਲੰਕ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ॥
ਅਗੰਜੁਲ ਗ਼ਨੀਮ ਹੈਂ॥ ਰਜ਼ਾਇਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ॥੧੫੪॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਲੰਕ—ਧੱਬਾ, ਦਾਗ਼, ਬਦਨਾਮੀ। ਅਗੰਜ—ਅ-ਗੰਜ। ਗੰਜਨ—(putting to shame, surpassing, defeating) ਝਾ ਦੇਣਾ,

(ਕਿਸੇ ਤੋਂ) ਵਧ ਜਾਣਾ। ਅਗੰਜ—ਅਜਿੱਤ। ਗਨੀਮ—ਵੈਰੀ। ਰਜਾਇਥ—ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ) ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ। ਵੈਰੀ ਤੈਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੫੪॥

**ਸਮਸਤੁਲ ਛਬਾਂ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕਿਰਾਂ ਹੈਂ ॥
ਕਿ ਨਰਕ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ ॥ ਬਹਿਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ ॥੧੫੫॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਜਬਾਂ—ਜੀਭ। ਸਮਸਤ—ਸਾਰੇ (ਜੀਵ)। ਕਿਰਾਂ—ਐਸ਼ੁਰਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਜੀਭ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਬੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ), ਤੂੰ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪ ਸੂਰਗ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਹੈ ਉਥੇ ਨਰਕ ਦਾ ਦੁਖ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਢੁਕ ਸਕਦਾ, ਉਥੇ ਸਦਾ ਸੂਰਗ ਦਾ ਸੁਖ ਹੈ) ॥੧੫੫॥

**ਕਿ ਸਰਬੁਲ ਗਵੰਨ ਹੈਂ ॥ ਹਮੇਬੁਲ ਰਵੰਨ ਹੈਂ ॥
ਤਮਾਮੁਲ ਤਮੀਜ ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਅਜੀਜ ਹੈਂ ॥੧੫੬॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਗਵੰਨ—ਗਵਨ, ਗਮਨ, ਪਹੁੰਚ। ਰਵੰਨ—ਰਵਨ, ਰਮਣ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ। ਹਮੇਬ—ਸਦਾ। ਤਮਾਮ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ। ਤਮੀਜ—ਪਛਾਣ। ਅਜੀਜ—ਪਿਆਰਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ) ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦ (ਸਰੂਪ) ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ (ਸੰਭਾਲ) ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥੧੫੬॥

**ਪਰੰ ਪਰਮ ਈਸ ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਰੁਲ ਅਦੀਸ ਹੈਂ ॥
ਅਏਬੁਲ ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥ ਹਮੇਬੁਲ ਅਭੇਖ ਹੈਂ ॥੧੫੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਪਰੇ-ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਪਰਮ-ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਈਸ-ਈਸ਼ੁਰ, ਮਾਲਕ। ਅਦੀਸ-ਆਦਿ। ਈਸ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਲਕ। ਅਦੇਸ-ਅ.ਦੇਸ, ਏਸ-ਰਹਿਤ। ਅਲੇਖ-ਅ.ਲੇਖ, ਚਿੱਤ੍ਰ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, (ਜਗਤ ਦੇ) ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕੀ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲਿਬਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥੧੫੭॥

**ਜ਼ਮੀਨੁਲ ਜ਼ਮਾਂ ਹੈ ॥ ਅਮੀਕੁਲ ਇਮਾ ਹੈ ॥
ਕਰੀਮੁਲ ਕਮਾਲ ਹੈ ॥ ਕਿ ਜੁਰਅਤਿ ਜਮਾਲ ਹੈ ॥੧੫੮॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਜ਼ਮੀਨ--ਧਰਤੀ। ਜ਼ਮਾਂ--ਜਮਾਨ, ਸਮਾਂ (ਵੇਖੋ ਛੇਦ ਨੰ: ੧੨੨)। ਅਮੀਕ--ਫੁੰਘੀ। ਇਮਾ--ਇਸ਼ਾਰਾ, ਹਮਜ਼। ਕਰੀਮ--ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ (ਕਰਮ) ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਜੁਰਅਤਿ--ਦਲੇਰੀ, ਬੀਰਤਾ। ਜਮਾਲ--ਸੁੰਦਰਤਾ, ਖੁਸ਼ਸੂਰਤੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ (ਭਾਵ, ਹਰ ਥਾਂ) ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਹਮਜ਼ ਬੜੀ ਫੁੰਘੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੇਰਾ ਛੇਦ ਕੋਈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ)। ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਬੀਰਤਾ ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ (ਭਾਵ ਤੂੰ ਬੀਰ ਬਾਕਾ ਹੈ) ॥੧੫੮॥

**ਕਿ ਅਚਲੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ॥ ਕਿ ਅਮਿਤੰ ਸੁਬਾਸ ਹੈ ॥
ਕਿ ਅਜਬ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕਿ ਅਮਿਤੰ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈ ॥੧੫੯॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਚਲ--ਅ.ਚਲ, ਅਚਿੱਲ। ਅਮਿਤੰ--ਅਮਿਤ, ਅ.ਮਿਤ, ਅਮਿਟਵੀਂ। ਸੁਬਾਸ--ਸੁਗੰਧੀ। ਅਜਬ--ਅਸਚਰਜ। ਬਿਭੂਤਿ--ਐਸ਼ੁਰਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਕਦੇ ਛੱਲਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਅਮਿਟਵੀਂ (ਬੇਅੰਤ) ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਸਚਰਜ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ॥੧੫੯॥

**ਕਿ ਅਮਿਤੰ ਪਸਾ ਹੈ ॥ ਕਿ ਆਭਮ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈ ॥
ਕਿ ਅਚਲੰ ਅਨੰਗ ਹੈ ॥ ਕਿ ਅਮਿਤੰ ਅਛੰਗ ਹੈ ॥੧੬੦॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮਿਤੋ—ਅਮਿਣਵਾਂ। ਪਸਾ—ਪਸਾਰਾ। ਅਮਿਤੋ ਪਸਾ—
ਬੇਅੰਤ ਖਿਲਾਰੇ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਭਾ—ਚਾਨਣ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਆਤਮ—ਆਪਾ। ਆਤਮ
ਪ੍ਰਭਾ—ਜਿਸ ਦਾ ਆਪਾ (ਭਾਵ, ਸਰੂਪ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਅਚਲ—
ਅਡੋਲ, ਨਾ ਡੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਅਨੰਗ—ਅਨ-ਅੰਗ, ਸਰੀਰ-ਰਹਿਤ। ਅਭੰਗ—
ਅ-ਭੰਗ, ਨਾਸ-ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ (ਜਗਤ-ਰੂਪ) ਬੇਅੰਤ ਖਿਲਾਰੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ,
(ਫਿਰ ਭੀ) ਤੇਰਾ ਆਪਾ (ਭਾਵ, ਸਰੂਪ) ਨਿਰਾ ਚਾਨਣ ਹੀ ਚਾਨਣ ਹੈ। ਤੂੰ
ਕਦੇ ਡੋਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, (ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ) ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ
ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧੬੦॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ਗੁਣ ਗਣ ਮੁਦਾਮ ॥

ਅਰਿ ਬਰ ਅਗੰਜ ॥ ਹਰਿ ਨਰ ਪ੍ਰਭੰਜ ॥੧੬੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮੁਨਿ—ਰਿਸ਼ੀ, ਤਪੀ। ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ। ਗੁਣ—ਸਮੁੰਹ।
ਗੁਣ ਗਣ—ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਹ (ਦਾ ਮਾਲਕ), ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਹੀ ਗੁਣ ਹਨ,
ਵੇਖੋ ਛੰਦ ਨੰ: ੮੭। ਮੁਦਾਮ—ਸਦਾ। ਅਰਿ—ਵੈਰੀ। ਅਰਿ ਬਰ—ਅਰਿ ਵਰ,
ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਵੈਰੀ। ਅਗੰਜ—(conquering, defeating) ਅਜਿੱਤ, ਜੋ ਨਾ
ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਏ। ਪ੍ਰਭੰਜ—(to break down, frustrate,
to conquer) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਹਰਿ ਨਰ—ਨਰ ਹਰਿ, ਨਰਸਿੰਘ, ਨਰਾਂ
ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸਭ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤਪੀ ਲੋਕ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਮਸਕਾਰ
ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਵੱਡੇ
ਵੱਡੇ ਵੈਰੀਆਂ ਤੋਂ ਭੀ ਅਜਿੱਤ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਸਭ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਅਤੇ
ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੬੧॥

ਅਨਗਣ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਸਲਾਮ ॥

ਹਰਿ ਨਰ ਅਖੰਡ ॥ ਬਰ ਨਰ ਅਮੰਡ ॥੧੬੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਗਣ—ਅਨਗਿਣਤ। ਸਲਾਮ—ਪ੍ਰਣਾਮ, ਨਮਸਕਾਰ।

ਹਰਿ ਨਰ-ਨਰ ਹਰਿ, ਨਰਸਿੰਘ, ਨਰਾਂ ਵਿਚ ਸਿੰਘ। ਅਖੰਡ-ਮੁਕੰਮਲ,
ਸੰਪੂਰਨ। ਬਰ ਨਰ-ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ। ਅਮੰਤ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਜਾਵਟ
ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਅਨਗਿਣਤ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਪਰਣਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ,
ਤਪੀ ਲੋਕ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੰਦਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। (ਸਾਰੀ ਕਾਇਨਾਤ
ਦੀ ਸਰਦਾਰ) ਮਨੁੱਖ (ਜਾਤੀ) ਵਿਚ ਤੂੰ ਸ਼ੇਰ (ਰੂਪ) ਹੈਂ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਗੁਣਾਂ
ਵਾਲਾ) ਹੈਂ; ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੁਹੱਪਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ
ਹੈ ॥੧੬੨॥

**ਅਨੁਭਵ ਅਨਾਸ ॥ ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥
ਗੁਣ ਗਣ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੁਦਾਮ ॥੧੬੩॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਾਸ-ਹੇ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ! ਅਨੁਭਵ-ਆਪਣੇ ਆਪ
ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ-ਚਾਨਣ। ਜਲਿ-ਜਲ ਵਿਚ।
ਥਲਿ-ਧਰਤੀ ਤੇ। ਮੁਦਾਮ-ਸਦਾ। ਗੁਣ ਗਣ-ਸਮੂਹ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਆਪ ਗਿਆਨ-ਰੂਪ ਹੈਂ
(ਗਿਆਨ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ) ਤਪੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ
ਵਿਚ ਤੂੰ ਹੀ ਚਾਨਣ (ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਹੈਂ। ਹੇ ਸਰਬ-ਗੁਣ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਜਲ ਵਿਚ, ਧਰਤੀ ਉਤੇ (ਹਰ ਥਾਂ, ਤੂੰ ਹੀ) ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ
ਹੈ ॥੧੬੩॥

**ਅਨਫਿਜ ਅੰਗ ॥ ਆਸਣ ਅਭੰਗ ॥
ਉਪਮਾ ਅਪਾਰ ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਉਦਾਰ ॥੧੬੪॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਫਿਜ-ਨਾ ਫਿੱਜਣ ਵਾਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਹੋਣ
ਵਾਲਾ। ਅੰਗ-ਸਰੀਰ, ਸਰੂਪ। ਆਸਣ-ਤਖਤ। ਅਭੰਗ-ਨਾ ਟੁੱਟਣ
ਵਾਲਾ, ਅਡੁੱਟ, ਅਛੋਲ। ਉਪਮਾ-(equality) ਬਰਾਬਰੀ। ਅਪਾਰ-ਪਹੁੰਚ
ਤੋਂ ਪਰੇ। ਗਤਿ-ਹਾਲਤ, ਅਵਸਥਾ। ਮਿਤਿ-ਮਾਪ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ। ਉਦਾਰ-
(large, grand, extensive) ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ।

ਅਰਥ : ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਆਸਣ

ਗੀ ਅਡੋਲ ਹੈ, ਤੇਰੀ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਲੱਭਣੀ ਜੀਵ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈਂ ਤੇ ਕੇਡਾ ਵੱਡਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ (ਤੇਰੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ) ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥੧੬੪॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਅਮੰਡ ॥ ਇਸ ਵਿਸ ਅਭੰਡ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੰਤ ॥ ਇਸ ਵਿਸ ਬਿਅੰਤ ॥੧੬੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮੰਡ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਜਾਵਟ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਏ।
 ਦਿਸ—[ਸੰ: ਦਿਸ਼ ਵਿਦਿਸ਼]। ਦਿਸ—ਤਰਫ਼, ਪਾਸਾ (ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹਨ : ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ, ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ)। ਵਿਸ—ਵਿਦਿਸ, ਦੋ ਦਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ, ਨੁੱਕਰ। ਅਭੰਡ—ਅ-ਭੰਡ, ਜੋ ਭੰਡ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਭੰਡ—ਇਸਤ੍ਰੀ (ਵੇਖੋ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ)। ਅਭੰਡ—ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮਹੰਤ—ਮਹਾਤ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਜਲ ਵਿਚ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ (ਹਰ ਥਾਂ) ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਜਾਵਟ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ; ਤੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੇ ਹਰ ਨੁੱਕਰੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜਲ ਵਿਚ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ (ਹਰ ਥਾਂ) ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਪਾਸੇ, ਹਰ ਨੁੱਕਰੇ ਤੂੰ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ॥੧੬੫॥

ਅਨੁਭਵ ਅਨਾਸ ॥ ਧ੍ਰਿਤਿ ਧਰ ਧੁਰਾਸ ॥

ਆਜਾਨ ਬਾਹ ॥ ਏਕੈ ਸਦਾਹੁ ॥੧੬੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨੁਭਵ—(ਵੇਖੋ ਨੰ: ੧੬੩) ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ। ਧ੍ਰਿਤਿ—ਧਰਤੀ। ਧਰ ਧੁਰਾਸ—[ਸੰ: ਧੁਰੰਧਰ, chief, head pre-eminent] ਸਰਦਾਰ, ਧੁਰੰਧਰ। ਆਜਾਨ—(ਵੇਖੋ ਨੰ: ੯੮) ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਸੀਲਾ, ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦਾ ਮੁੱਢ। ਬਾਹ—ਵਾਹ, ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਆਜਾਨ ਬਾਹ—ਉਹ ਜੋ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਵਸੀਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਅਥਿਨਾਥੀ ਪ੍ਰਭੂ! (ਤੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ) ਤੂੰ ਆਪ ਗਿਆਨ-ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ, ਜਗਤ-ਰਚਨਾ

ਦੇ ਸਭ ਵਸੀਲੇ ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ; ਤੂੰ ਸਦਾ ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪ
ਹੈਂ ॥੧੬੬॥

**ਓਅੰਕਾਰ ਆਦਿ ॥ ਕਥਨੀ ਅਨਾਦਿ ॥
ਖਲ ਖੰਡ ਖਿਆਲ ॥ ਗੁਰ ਬਰ ਅਕਾਲ ॥੧੬੭॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਓਅੰ—ਪਰਮਾਤਮਾ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੧੨੮)। ਓਅੰਕਾਰ—ਹਰ
ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਭੂ। ਕਾਰ—(ਸੰ: ਕਾਰ) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਇਕ
'ਪਿਛੇਤਰ' ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ 'ਨਾਂਵ' (noun) ਦੇ ਅਸ਼ੀਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਕ-ਰਸ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੁਬਦੀਲੀ ਨਾ ਆਵੇ।
[ਇਸ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ, ਵੇਖੋ ਮੇਰਾ 'ਜਪੁਜੀ ਸਟੀਕ' ਪੰਨਾ ੩੭
ਤੋਂ ੩੯]। ਕਥਨੀ—ਕਥਨੀ ਨਾਲ, ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਿਆ।
ਖਲ—ਦੁਬਟ। ਖੰਡ—ਨਾਸ। ਖਿਆਲ—ਫੁਰਨਾ। ਗੁਰ ਬਰ—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ
(ਲਫਜ਼ 'ਵਰ' ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਸ
ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ 'ਚੋਟਵਾਂ, ਵਧੀਆ')। ਬਰ—ਵਰ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪਕ ਹੈਂ, (ਸਾਰੇ ਜਗਤ
ਦਾ) ਮੂਲ ਹੈਂ, ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਕੀਤਿਆਂ ਭੀ ਤੇਰਾ 'ਆਦਿ' ਨਹੀਂ
ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਇਕ ਫੁਰਨੇ ਵਿਚ ਦੁਬਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ
ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ ਤੇ ਮੌਤ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥੧੬੭॥

**ਘਰਿ ਘਰਿ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ਚਿਤਿ ਚਰਨ ਨਾਮੁ ॥
ਆਛਿਜ ਗਾਤ ॥ ਆਜਿਜ ਨ ਬਾਤ ॥੧੬੮॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਚਿਤਿ—ਚਿਤ ਵਿਚ। ਆਛਿਜ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੧੦੩)
ਅਛਿੱਜ, ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਗਾਤ—ਸਗੀਰ। ਆਜਿਜ—ਮੁਥਾਜ। ਨ
ਬਾਤ—ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ,
ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!
ਤੇਰਾ ਸਗੀਰ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਫਲਿ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ ॥੧੬੮॥

ਅਨਰੰਜ ਗਾਤ ॥ ਅਨਰੰਜ ਬਾਤ ॥

ਅਨਟੁਟ ਭੰਡਾਰ ॥ ਅਨਠਟ ਅਪਾਰ ॥੧੬੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭੰਜ-ਝਗੜਾ, ਥਬੜਾ। ਗਾਤ-ਸਗੋਰ, ਹਸਤੀ, ਸਰੂਪ। ਅਨਰੰਜ-ਰੰਜ-ਰਹਿਤ। ਬਾਤ-ਗੱਲਾਂ। ਅਨਟੁਟ ਅਤੰਟ, ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੇ। ਅਨਠਟ-ਥਾਪਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਹਸਤੀ ਝਗੜੇ-ਥਬੜਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਹੈ, ਤੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ) ਗੱਲ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ (ਤਾਹੀਏਂ ਜੀਵਾਂ ਲਈ) ਤੇਰੇ ਕੰਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਭੰਡਾਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਠਕੀ ਵਾਂਗ (ਮੰਦਰਾ ਵਿਚ) ਥਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਥੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥੧੬੬॥

ਆਡੀਠ ਧਰਮ ॥ ਅਤਿ ਢੀਠ ਕਰਮ ॥

ਅਟ-ਬੁਟ ਅਨੰਤ ॥ ਦਾਤਾ ਮਹੰਤ ॥੧੭੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਆਡੀਠ-ਅਡੀਠ, ਅਡਿੱਠ (ਸੰ: ਅਦਿਸ਼ unforseen, not observed or thought of) ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਧਰਮ-(ਵੇਖੋ ਨੰ: ੯੩) ਫ਼ਰਜ਼-ਸ਼ਿਨਾਸੀ। ਢੀਠ-(bold, courageous, confident) ਦਲੇਰ, ਸਾਹਸ ਵਾਲਾ, ਸਾਹਸੀ। ਬੁਟ-ਜ਼ਖਮ, ਚੋਟ। ਅਟ-ਬੁਟ-ਜੋ ਜ਼ਖਮੀ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਚੋਟ ਨਾ ਚਲਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਹੰਤ-ਮਹਾਂਤ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਫ਼ਰਜ਼-ਸ਼ਿਨਾਸੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਬੜੇ ਸਾਹਸ-ਫ਼ਰੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਜਗਤ-ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਚਲਾਣ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਇਤਨੇ ਗੜ੍ਹ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਫ਼ੀ ਸਾਹਸ ਉਰਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹੈ, ਬੰਧਾ ਰੁੱਧਾ ਨਹੀਂ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਥੇਅੰਤ ਹੈਂ, (ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਤਾ) ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ ॥੧੭੦॥

ਹਰਿਬੋਲਮਨਾ ਛੰਦ ॥ ਕ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈ ॥ ਅਰਿ ਘਾਲਯ ਹੈ ॥

ਖਲਖੰਡਨ ਹੈ ॥ ਮਹਿ ਮੰਡਨ ਹੈ ॥੧੭੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਰੁਣਾ—ਤਰਸ। ਆਲਸ—ਘਰ। ਅਰਿ—ਵੇਰੀ।
ਘਾਲਯ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਖਲ—ਦੁਸਟ। ਖੰਡਨ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮਹਿ—ਧਰਤੀ। ਮੰਡਨ—ਸਜਾਵਟ। ਮੰਡ—ਸਜਾਣਾ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਤਰਸ ਦਾ ਘਰ ਹੈਂ, ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਦੁਸਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੭੧॥

ਜਗਤੋਸੂਰ ਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸੂਰ ਹੈ ॥
ਕਲਿ ਕਾਰਨ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਉਥਾਰਨ ਹੈ ॥੧੭੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਜਗਤੋਸੂਰ—ਜਗਤ-ਈਸੂਰ, ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ।
ਪਰਮੇਸੂਰ—ਪਰਮ-ਈਸੂਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ। ਕਲਿ—ਜੰਗ, ਜੁੱਧ। ਸਰਬ—ਸਾਰੇ। ਭਾਰਨ—ਮੂਲ, ਰਚਾਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਜੁੱਧ ਰਚਾਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ ਆਪ) ਹੈਂ ਅਤੇ (ਜੁੱਧਾਂ ਵਿਚ) ਸਭ ਨੂੰ ਬਚਾਣ ਵਾਲਾ (ਭੀ ਆਪ) ਹੈਂ ॥੧੭੨॥

ਪ੍ਰਿਤ ਕੇ ਧਰਨ ਹੈ ॥ ਜਗ ਕੇ ਕਰਨ ਹੈ ॥
ਮਨਿ ਮਾਨਿਯ ਹੈ ॥ ਜਗਿ ਜਾਨਿਯ ਹੈ ॥੧੭੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪ੍ਰਿਤ—ਧਰਤੀ। ਧਰਨ—ਆਸਰਾ। ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ।
ਮਾਨਿਯ—ਮੰਨਣ-ਯੋਗ। ਜਗਿ—ਜਗਤ ਵਿਚ। ਜਾਨਿਯ—ਜਾਣਨ-ਯੋਗ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ, (ਤੇ) ਜਗਤ ਦਾ ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। (ਤੂੰ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ) ਮਨ ਵਿਚ ਮੰਨਣ-ਯੋਗ ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਜਗਤ ਵਿਚ ਤੂੰ ਹੀ (ਸਭ ਦੇ) ਜਾਣਨ-ਯੋਗ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥੧੭੩॥

ਸਰਬੰ ਭਰ ਹੈ ॥ ਸਰਬੰ ਭਰ ਹੈ ॥
ਸਰਬ ਪਾਸਿਯ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਨਾਸਿਯ ਹੈ ॥੧੭੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭਰ-ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਕਰ-ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਪਾਸਿਯ-ਪਾਸ, ਨੇੜੇ। ਨਾਸਿਯ-ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਹੈਂ। ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ (ਵੱਸ ਰਿਹਾ) ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੭੪॥

ਕਰੁਣਾਕਰ ਹੈਂ ॥ ਬਿਸੁੰਭਰ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬੇਸੁਰ ਹੈਂ ॥ ਜਗਤੇਸੁਰ ਹੈਂ ॥੧੭੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਰੁਣਾਕਰ-ਕਰੁਣਾ-ਆਕਰ। ਆਕਰ-ਖਾਣ, ਸੋਮਾ।
ਬਿਸੁੰ-ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ। ਸਰਬੇਸੁਰ-ਸਰਬ-ਈਸੁਰ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਤਰਸ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈਂ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪਾਲਣ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ॥੧੭੫॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡਸ ਹੈਂ ॥ ਖਲ ਖੰਡਸ ਹੈਂ ॥

ਪਰ ਤੇ ਪਰ ਹੈਂ ॥ ਕਰੁਣਾਕਰ ਹੈਂ ॥੧੭੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਬ੍ਰਹਮੰਡਸ-ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਸ, ਬ੍ਰਹਮੰਡਸਜ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ
(ਮਾਲਕ)। ਖਲ-ਦੁਸ਼ਟ। ਖੰਡਸ-ਟੋਟੇ, ਟੁਕੜੇ (ਕਰਨ ਵਾਲਾ)। ਕਰੁਣਾਕਰ-
ਕਰੁਣਾ-ਆਕਰ, ਤਰਸ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਪਰ-(highest) ਵੱਡਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ (ਮਾਲਕ) ਹੈਂ (ਤੇ) ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ
ਟੋਟੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈਂ (ਅਤੇ) ਤਰਸ
ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈਂ ॥੧੭੬॥

ਅਜਪਾਜਪ ਹੈਂ ॥ ਅਥਪਾਥਪ ਹੈਂ ॥

ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈਂ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥੧੭੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜਪਾਜਪ-ਅਜਪ-ਅਜਪ। ਜਪ-ਹੋਲੇ ਹੋਲੇ ਸੁਰ ਨਾਲ
ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨੇ। ਅਜਪ-ਅ-ਜਪ, ਜਪਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ
ਤੋਂ ਪਰੇ, ਜੋ 'ਜਪਾਂ' ਨਾਲ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਅਥਪਾਥਪ-ਅਥਪ-ਅਥਪ।

ਬਪ-ਬਾਪ, ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਲਈ ਟਿਕਾਣਾ। ਅਬਪ-ਅ-ਬਪ,
ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਿ-
ਅਕ੍ਰਿਤ-ਆਕ੍ਰਿਤ। ਕ੍ਰਿਤ-ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਅਕ੍ਰਿਤ-
ਨਾ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ। ਆਕ੍ਰਿਤਿ-ਸਰੂਪ, ਸਕਲ, ਮੂਰਤੀ। ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤ-ਜਿਸ
ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਈ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ-ਅਮ੍ਰਿਤ-ਅਮ੍ਰਿਤ।
ਅਮ੍ਰਿਤ-ਨਾ ਮਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! (ਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਜੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ
ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੂੰ) ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ
(ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ) ਟਿਕਾਇਆ ਜਾ
ਸਕਦਾ ਹੈ; (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ (ਐਸੀ ਹੈ ਜੋ) ਘੜੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ,
(ਅਤੇ) ਤੂੰ ਸਦਾ ਅਮਰ ਹੈਂ ॥੧੭੭॥

ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ॥ ਕਰੁਣਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ॥

ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ॥ ਧਰਣੀ ਧ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ॥੧੭੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ-ਅਮ੍ਰਿਤ+ਅਮ੍ਰਿਤ, ਸਦਾ ਅਮਰ।
ਕਰੁਣਾਕ੍ਰਿਤ-ਕਰੁਣਾ+ਆਕ੍ਰਿਤ, ਤਰਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤ-
ਅਕ੍ਰਿਤ+ਆਕ੍ਰਿਤ। ਧਰਣੀ-ਧਰਤੀ। ਧ੍ਰਿਤਿ-ਆਸਰਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਅਮਰ ਹੈਂ (ਤੇ) ਤਰਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈਂ। ਹੇ
ਪ੍ਰਭੂ ! (ਕੋਈ ਬੰਦਾ) ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਘੜ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ
ਹੈ ॥੧੭੮॥

ਅਮਿਤੋਸੁਰ ਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ॥

ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ॥੧੭੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਮਿਤੋਸੁਰ-ਅਮਿਤ-ਈਸ਼ੁਰ। ਮਿਤਿ-ਮਿਣਿਆ
ਹੋਇਆ। ਅਮਿਤ-ਜੋ ਮਿਣਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ (ਮਾ-ਮਿਣਨਾ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ (ਅਜਿਹਾ) ਮਾਲਕ ਹੈਂ (ਕਿ ਤੇਰੀ ਤਾਕਤ) ਮਿਣੀ
ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ; ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ
ਘੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਅਮਰ ਹੈਂ ॥੧੭੯॥

ਅਜਬਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈ॥
ਨਰ ਨਾਇਕ ਹੈ॥ ਖਲ ਘਾਇਕ ਹੈ॥੧੮੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਜਬਾਕ੍ਰਿਤਿ—ਅਜਬ. ਆਕ੍ਰਿਤ। ਅਜਬ—ਅਚਰਜ।
ਆਕ੍ਰਿਤ—ਸਰੂਪ, ਮੂਰਤੀ। ਨਾਇਕ—ਆਗੂ, ਸਰਦਾਰ, ਮਾਲਕ, ਪ੍ਰੇਰਿਕ।
ਨਰ—ਮਨੁੱਖ। ਖਲ—ਦੁਸ਼ਟ। ਘਾਇਕ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਅਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਅਮੀਰ ਹੈ।
ਤੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥੧੮੦॥

ਬਿਸੁੰਭਰ ਹੈ॥ ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈ॥
ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਇਕ ਹੈ॥ ਸਰਬ ਪਾਇਕ ਹੈ॥੧੮੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਬਿਸੁ—ਜਗਤ। ਭਰ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਕਰੁਣਾਲਯ—
ਕਰੁਣਾ. ਆਲਯ, ਤਰਸ ਦਾ ਘਰ। ਨ੍ਰਿਪ—ਰਾਜਾ। ਨਾਇਕ—ਮਾਲਕ।
ਪਾਇਕ—ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਪਾ—ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, (ਤੇ) ਰਸ
ਦਾ ਘਰ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ (ਭੀ) ਮਾਲਕ ਹੈਂ, ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥੧੮੧॥

ਭਵ ਭੰਜਨ ਹੈ॥ ਅਰਿ ਗੰਜਨ ਹੈ॥
ਰਿਪੁ ਤਾਪਨ ਹੈ॥ ਜਪ ਜਾਪਨ ਹੈ॥੧੮੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਭਵ—ਜਨਮ, ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਨ। ਭੰਜਨ—ਨਾਸ
ਕਰਨਾ। ਅਰਿ—ਵੈਰੀ। ਗੰਜਨ—ਜਿੱਤਣਾ, ਹਾਰ ਦੇਣੀ। ਰਿਪੁ—ਵੈਰੀ।
ਜਾਪਨ—ਜਪਾਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਜਨਮ (ਦੇ ਗੋੜ) ਤੋਂ ਬਚਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੇ
ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ
ਆਪਣਾ ਜਪ ਆਪ ਜਪਾਉਂਦਾ ਹੈਂ॥੧੮੨॥

ਅਕਲੰਕਿਤ ਹੈ॥ ਸਰਬਾਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ॥
ਕਰਾਰਾ ਕਰ ਹੈ॥ ਹਰਾਰਾ ਹਰ ਹੈ॥੧੮੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਕਲੰਕਿਤ-ਅਕਲੰਕਿਤ, ਜੋ ਕਲੰਕਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
 ਕਲੰਕ-ਦਾਗ, ਦੋਸ਼, ਧੱਬਾ। ਕਲੰਕਿਤ-ਦਾਗੀ, ਦੋਸ਼ੀ। ਸਰਬਾਕ੍ਰਿਤਿ-
 ਸਰਬ-ਆਕ੍ਰਿਤਿ। ਸਰਬ-ਮੁਕੰਮਲ, ਸੰਪੂਰਨ। ਆਕ੍ਰਿਤ-ਸਰੂਪ, ਮੂਰਤੀ।
 ਕਰਤਾ-ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ [ਕਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮੰਤ ਹੋ ਕਿ ਸਿਸਟੀ ਨੂੰ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਰਚਿਆ]। ਹਰਤਾ-ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਿਵ [ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਜਗਤ ਦਾ
 ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ]। ਹਰ-ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਲੰਕ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ,
 (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਮੁਕੰਮਲ ਹੈ। ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ (ਆਦਿਕ) ਦਾ ਭੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ
 ਵਾਲਾ ਹੈ, (ਅਤੇ) ਸ਼ਿਵ (ਆਦਿਕ) ਦਾ ਭੀ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੧੮੩॥

**ਪਰਮਾਤਮ ਹੈ ॥ ਸਰਬਾਤਮ ਹੈ ॥
 ਆਤਮ ਬਸਿ ਹੈ ॥ ਜਸ ਕੇ ਜਸ ਹੈ ॥੧੮੪॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਪਰਮ-ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ। ਸਰਬਾਤਮ-ਸਰਬ-ਆਤਮ,
 ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਤਮਾ। ਆਤਮ-ਆਪਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ। ਬਸਿ-ਵੱਸ ਵਿਚ,
 ਅਧੀਨ। ਜਸ-ਜੈਸਾ, ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ।

ਅਰਥ : ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਤਮਾ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ
 ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ) ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ
 ਤੂੰ ਹੈ ਉਹੇ ਜਿਹਾ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥੧੮੪॥

ਭ੍ਰਮੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

**ਨਮੋ ਸੁਰਜ ਸੁਰਜੇ ਨਮੋ ਓਂਦ ਓਂਦੇ ॥
 ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਨਮੋ ਇੰਦ ਇੰਦੇ ॥
 ਨਮੋ ਅੰਧਕਾਰੇ ਨਮੋ ਤੇਜ ਤੇਜੇ ॥
 ਨਮੋ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬ੍ਰਿੰਦੇ ਨਮੋ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ॥੧੮੫॥**

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੁਰਜ ਸੁਰਜੇ-ਸੁਰਜਾਂ ਦਾ ਸੁਰਜ, ਸੁਰਜ ਨੂੰ ਜਲਾਲ
 (ਰੋਜ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਓਂਦ ਓਂਦੇ-ਓਂਦਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਚਾਨਣੀ ਦੇਣ
 ਵਾਲਾ। ਇੰਦ-ਰਾਜਾ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਅੰਧਕਾਰ-ਖੁਪਿ ਯਨੇਰਾ। ਰੇਜ
 ਰੇਜ-ਮਹਾਨ ਚਮਕ ਵਾਲਾ ਰੇਜ। ਤੇਜ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਬ੍ਰਿੰਦ-ਸ਼੍ਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਤਿਆ

ਦਾ ਇਕੱਠ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ—ਬੇਅੰਤ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ।
ਬੀਜ—ਮੂਲ। ਬੀਜ ਬੀਜ—ਬੀਜ ਦਾ ਬੀਜ, ਸੁਖਮ ਤੋਂ ਸੁਖਮ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਜਲਾਲ (ਤੇਜ-ਮਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਸੀਤਲ ਚਾਨਣੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੂੰ ਜਲਾਲ ਅਤੇ ਜਮਾਲ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ)। ਤੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਹੈਂ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਘੁੱਪ ਹਨੇਰਾ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਚਮਕ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਬੇਅੰਤ ਇਕੱਠ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸੁਖਮ ਤੋਂ ਸੁਖਮ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਇਹ ਦਿੱਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗਤ ਦਾ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੁਖਮ ਮੂਲ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ) ॥੧੮੫॥

ਨਮੋ ਰਾਜਸੰ ਤਾਮਸੰ ਸਾਂਤ ਰੂਪੇ ॥

ਨਮੋ ਪਰਮ ਤੱਤੰ ਅਤੱਤੰ ਸਰੂਪੇ ॥

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇ ॥

ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੇ ਨਮੋ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨੇ ॥੧੮੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਰਾਜਸ ਰੂਪ—ਰਜੋਗੁਣ ਦਾ ਰੂਪ, 'ਰਜਸ' ਦਾ ਰੂਪ। ਰਜਸ—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਮਿਥੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਣ ਹਨ—ਸਤ੍ਵ, ਰਜਸ ਅਤੇ ਤਮਸ। 'ਰਜਸ' ਉਹ 'ਗੁਣ' ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ 'ਉੱਦਮ' ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਗੁਣ ਮਨੁੱਖ-ਜਾਤੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤਾਮਸ—'ਤਮਸ' ਦਾ। ਤਮਸ—'ਸਾਂਖ' ਖਾਸਤ੍ਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਗਤ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਜੋ ਤਿੰਨ 'ਗੁਣ' ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ 'ਤਮਸ', ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਹਨੇਰਾ', 'ਮਨ ਦਾ ਹਨੇਰਾ'। ਸਤ੍ਵ—'ਸਾਂਖ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੀਜਾ 'ਗੁਣ' ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਫਲਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ। ਤੱਤ—[ਸ਼: ਠਕੁ] ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ—ਰਜਸ, ਤਮਸ ਅਤੇ ਸਤ੍ਵ।

ਅਤੱਤ—ਅ. ਤੱਤ, ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਜੋਗ ਜੋਗ—ਜੋਗ ਦਾ ਜੋਗ, ਸਭ ਤੋਂ ਕਠਨ ਜੋਗ। ਗਿਆਨ ਗਿਆਨ—ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਗਿਆਨ। ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ—ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ। ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ—ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਸਮਾਧੀ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਤਿੰਨ 'ਗੁਣ') ਰਜਸ, ਤਮਸ ਅਤੇ ਸੱਤ੍ਰ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ; (ਪਰ) ਤੂੰ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ (ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨ) ਤੋਂ ਤਾਂ (ਗੁਣਾਂ) ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।

ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਸਭ ਤੋਂ ਕਠਨ ਜੋਗ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਗਿਆਨ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ ਮਹਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਸਮਾਧੀ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਤੇਰਾ 'ਨਾਮ' ਹੀ ਅਸਾਡੇ ਲਈ ਕਠਨ ਤਪ, ਗਿਆਨ, ਮੰਤ੍ਰ ਅਤੇ ਸਮਾਧੀ ਹੈ) ॥੧੯੬॥

ਨਮੋ ਜੁੱਧ ਜੁੱਧੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇ ॥
 ਨਮੋ ਭੋਜ ਭੋਜੇ ਨਮੋ ਪਾਨ ਪਾਨੇ ॥
 ਨਮੋ ਕਲਹ ਕਰਤਾ ਨਮੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਨਾਦੇ ਬਿਭੂਤੇ ॥੧੯੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਜੁੱਧ—ਜੋਗ, ਲੜਾਈ। ਜੁੱਧ—(to conquer in fight) ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਿੱਤਣਾ। ਜੁੱਧ—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਿਤਿਆ ਹੋਇਆ। ਜੁੱਧ ਜੁੱਧ—ਜੋ ਲੜਾਈ ਵਿਚ (ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ) ਜਿੱਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭੋਜ—ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ। ਪਾਨ—ਪਾਣਿ, ਹੱਥ। ਭੋਜ ਪਾਨ—ਭੋਜਨ ਪਾਣਿ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਆਹਾਰ ਹੈ। ਭੋਜ ਭੋਜ, ਪਾਨ ਪਾਨ—ਭੋਜ ਪਾਨ, ਭੋਜ ਪਾਨ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੪੮)। ਕਲਹ—ਝਗੜਾ। ਕਰਤਾ—ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਾਂਤਿ—ਠੰਢ। ਅਨਾਦਿ—ਅਨ.ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਢ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਬਿਭੂਤਿ—ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਹੀ (ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ) ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਹੀ (ਭਾਵ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ, ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ) ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਖ ਗਿਆਨ ਹੈ; ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੱਥ ਹੈ, ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਤੂੰ (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਝਗੜੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਭੀ) ਹੈਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ-
ਸਰੂਪ ਭੀ ਹੈਂ (ਭਾਵ, ਠੰਢ ਵਰਤਾਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੈਂ)। ਤੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ
ਦਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਮੁੱਢ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ॥੧੮੭॥

ਕਲੰਕਾਰਿ ਰੂਪੇ ਅਲੰਕਾਰ ਅਲੰਕੇ ॥
ਨਮੋ ਆਸ ਆਸੇ ਨਮੋ ਬਾਂਕ ਬੰਕੇ ॥
ਅਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥
ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲੇ ਅਨੰਗੀ ਅਕਾਮੇ ॥੧੮੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਲੰਕਾਰਿ—ਕਲੰਕ+ਅਰਿ, ਕਲੰਕਾਂ ਦਾ ਵੈਰੀ, ਜਿਸ
ਵਿਚ ਕੋਈ ਐਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਲੰਕਾਰ—ਗਹਿਣੇ। ਅਲੰਕ—ਗਹਿਣੇ। ਅਲੰਕਾਰ
ਅਲੰਕ—ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਸੋਹਣਿਆਂ ਦਾ ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ
ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਆਸ ਆਸ—ਆਸਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ।
ਬਾਂਕ ਬੰਕੇ—ਬਾਂਕਿਆਂ ਦਾ ਬਾਂਕਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ। ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ—ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ
ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੭੧)। ਤ੍ਰਿਕਾਲ—ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਸਮਿਆਂ (ਭੂਤ,
ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਤ) ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ
ਵਿਚ ਕੋਈ ਐਬ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸੁੰਦਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ
ਹੀ ਹੈਂ। (ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ) ਆਸਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ ਹੈਂ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਵਜ੍ਹਦ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ, ਤੂੰ ਅੰਗ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ
ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ
ਤੂੰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ
ਪੱਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੧੮੮॥

ਏਕ ਅਛਰੀ ਛੰਦ ॥

ਅਜੇ ॥ ਅਲੇ ॥ ਅਭੇ ॥ ਅਬੇ ॥੧੮੯॥

ਅਝੁ ॥ ਅਜੁ ॥ ਅਨਾਸ ॥ ਅਕਾਸ ॥੧੯੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲੈ-ਅ.ਲੈ। ਲੈ-ਨਾਸ, (ਜਿਵੇਂ 'ਪੁਲਾੜ')। ਅਬੈ-ਅ.ਬੈ। ਬੈ-ਨਾਸ, ਮੋਤ। ਅਭੂ-ਅ.ਭੂ। ਭੂ-ਜਨਮ। ਅਜੂ-ਅ.ਜੂ। ਜੂ- (to hurry on, move on quickly) ਚਲਣਾ। ਅਕਾਸ਼-ਅਕਾਸ਼ (ਵਾਂਗ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ)।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈਂ; ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੈਨੂੰ ਮੋਤ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ॥੧੯੯॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਅਜਨਮਾ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ॥੧੯੦॥

ਅਗੰਜ ॥ ਅਭੰਜ ॥ ਅਲੱਖ ॥ ਅਭੱਖ ॥੧੯੧॥

ਅਕਾਲ ॥ ਦਿਆਲ ॥ ਅਲੇਖ ॥ ਅਭੇਖ ॥੧੯੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲੱਖ-(invisible) ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਅਭੱਖ-(not eating anything) ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਏ।

ਅਰਥ : ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਤੂੰ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੧੯੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੋਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤਰਸ ਦਾ ਘਰ ਹੈਂ। ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲਿਬਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੧੯੨॥

ਅਨਾਮ ॥ ਅਕਾਮ ॥ ਅਢਾਹ ॥ ਅਗਾਹ ॥੧੯੩॥

ਅਨਾਥੇ ॥ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਅਜੋਨੀ ॥ ਅਮੋਨੀ ॥੧੯੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਾਮ-ਅ.ਨਾਮ, ਖਾਸ ਨਾਮ-ਰਹਿਤ। ਅਕਾਮ-ਕਾਮਨਾ-ਰਹਿਤ। ਅਗਾਹ-ਅਥਾਹ। ਅਢਾਹ-ਜੋ ਭੋਗਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਨਾਥ-ਅ.ਨਾਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਸਮ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਮਾਥ-(ਸਭ ਦਾ) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਮੋਨੀ-ਅ.ਮੋਨੀ। ਮੋਨੀ-(ਸ਼ੈ: ਮੋਨੀ-observing a vow of silence) ਸੁੰਨ-ਮੁੰਨ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਥਾਮਨਾ

ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਥਾਹ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਡੇਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥੧੯੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਖਸਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾ ਤੂੰ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਸੁੰਨ-ਮੁੰਨ ਹੋਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥੧੯੪॥

ਨ ਰਾਗੇ ॥ ਨ ਰੰਗੇ ॥ ਨ ਰੂਪੇ ॥ ਨ ਰੇਖੇ ॥੧੯੫॥
ਅਕਰਮੰ ॥ ਅਭਰਮੰ ॥ ਅਗੰਜੇ ॥ ਅਲੇਖੇ ॥੧੯੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਰਾਗ—ਸੋਹ। ਰੇਖ—ਚਿੰਨ੍ਹ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਸੋਹ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਦਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਕ ਜੀਵਾਂ ਵਾਂਗ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਹੈ ਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ॥੧੯੫॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕੋਈ ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖਾ ਤੈਨੂੰ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, (ਅਤੇ) ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ॥੧੯੬॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ ਸਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ ॥
ਅਗੰਜੁਲ ਅਨਾਮੇ ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੇ ॥
ਨਿਕਾਮੰ ਬਿਭੂਤੇ ਸਮਸਤੁਲ ਸਰੂਪੇ ॥
ਕੁਕਰਮੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਸੁਧਰਮੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥੧੯੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸਮਸਤ—(all, whole, entire) ਸਾਰੇ। ਅਨਾਮ—ਅ-ਨਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੇ—ਜਿਸ ਦਾ ਸਭ (ਜੀਵਾਂ) ਵਿਚ ਟਿਕਾਣਾ ਹੈ। ਨਿਕਾਮੰ—ਕਾਮਨਾ-ਰਹਿਤ। ਬਿਭੂਤਿ—ਐਸ਼ਰਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ। ਨਿਕਾਮੰ ਬਿਭੂਤੇ—(ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ) ਜਿਸ ਦਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ। ਸਮਸਤੁਲ ਸਰੂਪੇ—(ਜਗਤ ਦੇ ਇਹ) ਸਾਰੇ (ਜੀਅ-ਜੰਤ) ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹਨ।

ਪ੍ਰਣਾਸੀ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸੁਪਰਮੰ ਬਿਭੂਤ—ਉਸ ਨੂੰ ਕਿ 'ਸੁਪਰਮ' ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੇਪਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਣਾਮ—ਬੰਦਨਾ-ਯੋਗ, ਪ੍ਰਣਾਮਯ। ਸੁਪਰਮ—(attentive to duties) ਫਰਜ਼-ਸਿਨਾਸ, ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਉਸ ਬੰਦਨਾ-ਯੋਗ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਭ (ਜੀਵਾਂ) ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਿੱਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਹੈ) 'ਨਿਸਕਾਮਤਾ' ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ, ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਅ-ਜੰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹਨ, ਜੋ ਬਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਉਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਐਸ਼ਰਜ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਲੱਛਣ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਜਗਤ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਪਾਲਣਾ ਆਦਿਕ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਠੀਕ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ)॥੧੯੭॥

ਸਦਾ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਸੱਤ੍ਰੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ॥
 ਕਰੀਮੁਲ ਕੁਨਿੰਦਾ ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੀ॥
 ਅਜਾਇਬ ਬਿਭੂਤੇ ਗਜਾਇਬ ਗਾਨੀਮੇ॥
 ਹਰੀਅੰ ਕਰੀਅੰ ਕਰੀਮੁਲ ਰਹੀਮੇ॥੧੯੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ—ਸਤ+ਚਿਤ+ਅਨੰਦ। ਸਤ—ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ, ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ। ਚਿਤ—ਸਮਝ, ਗਿਆਨ-ਰੂਪ। ਅਨੰਦ—ਖੁਸ਼ੀ, ਖਿਤਾਉ। ਸੱਤ੍ਰੰ—ਵੈਰੀ। ਕਰੀਮ—(ਕਰਮ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕੁਨਿੰਦਾ—ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਗਾਨੀਮ—ਵੈਰੀ। ਗਜਾਇਬ—ਗਜਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਹਿਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਹਰੀਅੰ—ਹਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਰੀਅੰ—ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਰਹੀਮ—ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਜੋ ਤੂੰ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੋਂਦ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ; ਤੂੰ ਵੈਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਸਭ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਤੂੰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ ਅਚਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। (ਖਲਕਤ ਦੇ) ਵੈਰੀਆਂ ਉਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਕਹਿਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪ

ਹੀ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧੯੮॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭੁਗਤੇ ॥
ਸੁਖੰਭਵ ਸੁਖੰ ਸਰਬਦਾ ਸਰਬ ਜੁਗਤੇ ॥
ਦੁਕਾਲੰ ਪੁਣਾਸੀ ਦਇਆਲੰ ਸਰੂਪੇ ॥
ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗੇ ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੁਤੇ ॥੧੯੯॥

ਪਦ ਅਰਥ: ਚੱਤ੍ਰ—ਚਤੁਰ, ਚਾਰ। ਚੱਕ੍ਰ—(a realm, range) ਕ੍ਰਮ, ਪਾਸਾ। ਵਰਤੀ—ਮੌਜੂਦ। ਭੁਗਤਾ—ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਜਾ (ਵੇਖੋ ਨੰ: ੭੭)। ਸੁਖੰਭਵ—(self existent) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਖ—ਸੋਹਣਾ। ਸਰਬਦਾ—ਸਦਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ। ਸਰਬ ਜੁਗਤ—ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਦੁਕਾਲ—ਦੋ ਸਮੇਂ, ਦੋ ਕਾਲ, ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ। ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੁਤੇ—ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਾਸ-ਰਹਿਤ ਹੈ। ਬਿਭੁਤਿ—ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਰਥ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ; ਤੂੰ ਚਹੁੰ ਕ੍ਰਮਾਂ ਵਿਚ (ਭਾਵ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ) ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਚਹੁੰ ਕ੍ਰਮਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਦੇ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ (ਦੁੱਖ) ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧੯੯॥

ਨੋਟ: ਛੰਦ ਨੰ: ੧੯੩ ਵਿਚ 'ਅਕਲੰਕਿਤ' ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਾਠ 'ਅਕਲੰਕਿਤ' ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

੧੦—ਦਸਵੀਂ। ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦—ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ (ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ
ਬਾਣੀ)।

ੜ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ੜ—ਤਵ, ਤੇਰੀ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ—ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।

ੜ ਪ੍ਰਸਾਦਿ—ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ (ਇਹ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦਾ ਹਾਂ)।

ਸੁਈਏ

ਜਪੁ ਜੀ, ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ, ਤੇ ੧੦ ਸਵਈਏ—ਹਰੇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਘਟ ਤੋਂ ਘਟ ਇਹਨਾਂ ੩ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਕਰੇ। 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜੋ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਇਕ ਬਾਣੀ ਇਹੀ ੧੦ ਸਵਈਏ ਹਨ; ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਇਹ ਹਨ—ਜਪੁ ਜੀ, ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ, ਚੌਪਈ ਤੇ ਅਨੰਦੁ। ਜਪੁ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ, ਜਾਪੁ, ੧੦ ਸਵਈਏ ਤੇ ਚੌਪਈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ 'ਅਨੰਦੁ' ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹਨ—ਜਪੁ ਜੀ, ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ, ੧੦ ਸਵਈਏ (ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਾਠ); ਰਹਿਰਾਸਿ (ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਾਠ), ਸੋਹਿਲਾ (ਸੈਣ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਾਠ)।

ਸਵਈਆਂ ਦਾ ਭਾਵ ਸਿਲਸਿਲੇ-ਢਾਰ

(੧) ਹਰੇਕ ਮਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਦੱਸੇ; ਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਰਤੀ ਮਾਤਰ ਹੀ ਸਮਝੋ।

- (੨) ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਢਾਂਡਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਣ ਜਾਏ, ਇਸ ਦਾ ਮਾਣ ਕੁਝਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਖੀਰ ਢੇਲੇ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਏਥੋਂ ਖਾਲੀ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- (੩) ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਮਾਣ ਤੇ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਆਖਰ ਜਮਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਪੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਐਥੂਰਜ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਏਥੇ ਹੀ ਧਰੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- (੪) ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਸਾਧਨ, ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਆਦਿਕ ਵਾਲੇ ਕਠਨ ਤਪ—ਇਹ ਸਾਰੇ ਉੱਦਮ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹਨ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ।
- (੫) ਜਗਤ ਵਿਚ ਬੜੇ ਸੂਰਮੇ ਜੋਧੇ ਅਖਵਾ ਲਿਆ, ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਕੇ ਉਸ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਭੀ ਆਖਰ ਜੱਗ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਹੀ ਗਏ।
- (੬) ਬੇ-ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਜ਼ਸ਼ਤਾਂ ਦੀ ਚੋਟ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਆਕੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਛਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਤੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕਿਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰ ਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵੈਦੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਬਹਾਦਰ ਜਾਪਦੇ ਹੋਣ, ਪਰ ਮਾਲਕ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ ਤੇ ਅਜਿਹੇ, ਅਨੇਕਾਂ ਮੰਗਤਿਆਂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹਨ।
- (੭) ਜਿਹੜੇ ਭੀ ਵੈਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੈਫਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਖਿਸ਼ੀ-ਖੈਬੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
- (੮) ਰਾਜ-ਐਥੂਰਜ, ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਾਲੀ ਪਦਵੀ—ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਭੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਗੋਠ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਅ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਤੋਂ ਵਾਂਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
- (੯) ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਲ ਸਮਾਧੀਆਂ ਤੇ ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨਾਂ ਨਾਲ ਰੱਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਛਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਠੇ ਰਹਿਣਾ ਜੀਵਨ ਮਨੋਰਥ ਹੈ; ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿ, 'ਪਿਆਰ' ਹੀ ਰੱਬ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(੧੦) ਸਾਲਗਾਮ, ਸਿੱਖ ਲਿੰਗ, ਖੁੱਤ ਜਾਂ ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ, ਰੱਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਾਸ ਇੱਥੋਂ ਕਾ ਵੱਸਦਾ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੀ ਸਿਰ ਨਿਵਾਈ ਜਾਣਾ - ਇਹਨੀ ਗੱਲੀ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਢੇਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਸੁਖੀਆ ਭਾਵ

- (੧) ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉੱਚਾ ਪੁਰਾਪ ਬਣ ਜਾਏ, ਅੰਤ ਢੇਲੇ ਇਹ ਏਢੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਦੁਨੀਆ ਚਾਲਾ ਵਡਪਣ ਸੀਵਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਨਹੀਂ।
- (੨) ਡੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ, ਦਾਨ-ਪੁੰਨ, ਅਨ-ਪੁਸਾ ਆਦਿਕ ਕਰਮ ਭੀ ਰੱਬ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ ਸਕਦੇ।
- (੩) ਰੱਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਾਸ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਮਿਥ ਨੈਣਾ ਚੀ ਗਲਭੀ ਹੈ।
- (੪) ਸੀਵਨ ਦਾ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਮਤ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਤੌਰ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿਖਾਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਠੀ ਹੀ ਸਿਮਟੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਪੁੱਖ ਭਾਵ

ਮਨੁੱਖਾ ਸੀਵਨ ਦਾ ਅਸਲ ਮਨੋਰਥ ਹੈ 'ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ'। ਇਹ ਪਿਆਰ 'ਸਿਮਰਨ' ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਸੁਈਏ

ਸੁਖੀਆ ਸੁੱਖ ਸਮੂਹ ਸਿੰਧਾਨ ਕੇ
 ਓਖਿ ਚਿਚਿਓ ਘਰ ਸੋਧਿ ਜਠੀ ਕੇ ॥
 ਸੁਖ ਰੁਚਾਰਚਨ ਸੁੱਖ ਰੁਚਾਰਿਕ
 ਸੋਧ ਸਮੂਹ ਅਨੇਕ ਮਠੀ ਕੇ ॥

ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੇਸ ਕੋ ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਮਤ
 ਕੋਊ ਨ ਦੇਖੀਅਤ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਕੇ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁ ਤੇ
 ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਰਤੀ ਕੇ ॥੧॥੨੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸ਼ਾਵਗ—(ਸੰ: ਸ਼ਾਵਕ) ਬੋਧੀ ਭਿਖਸੂ। ਸੰਧ—ਪੁੰਨਾਤਮਾ।
 ਸਮੂਹ—ਟੋਲੇ। ਸਿੰਧ—ਪੁੱਗੇ ਹੋਏ ਜੋਗੀ। ਘਰ—ਮਠ, ਡੇਰੇ। ਜਤੀ—ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ।

ਸੂਰ—ਸੂਰਮੇ। ਸੁਰਾਰਦਨ—(ਸੂਰ+ਆਰਦਨ) ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ
 ਵਾਲੇ, ਮਲੇਛ, ਦੈਤ। ਸੰਧ—ਪਵਿਤ੍ਰ। ਸੁਧਾਦਿਕ—(ਸੁਧਾ + ਆਦਿਕ)
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਵਾਲੇ, ਦੇਵਤੇ। ਅਨੇਕ ਮਤੀ ਕੇ—ਹੋਰ ਕਈ ਮਤਾਂ ਦੇ। ਸੰਤ
 ਸਮੂਹ—ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਟੋਲੇ।

ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੇਸ ਕੋ ਮਤ—ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਧਰਮ। ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ—ਜਿੰਦ
 ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਭਾਇ—ਸ਼ਰਧਾ। ਰਤੀ—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ। ਰਤੀ—ਰੱਤੀ
 ਭਰ। ਰਤੀ ਕੇ—ਰੱਤੀ ਭਰ ਦੇ, ਰੱਤੀ ਭਰ ਮੁੱਲ ਦੇ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ) ਪੁੰਨਾਤਮਾ ਬੋਧੀ ਭਿਖਸੂ, ਪੁੱਗੇ ਹੋਏ ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ,
 ਜੋਗੀਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵੇਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ;

ਸੂਰਮੇ, ਦੈਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਵਾਲੇ (ਦੇਵਤੇ) ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ
 ਮਤਾਂ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਭੀ ਵੇਖ ਆਇਆ ਹਾਂ ;

ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਮਤ-ਮਤਾਂਤਰ ਵੇਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਮਤ
 ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਇਸ ਜਿੰਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ (ਬਣਨ ਦੀ ਜਾਚ
 ਸਿਖਾਏ),

ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ
 ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਜੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਵਾਂਜੇ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ
 ਮਤ-ਮਤਾਂਤਰਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਇਕ ਰੱਤੀ ਜਿਤਨਾ ਸਮਝੋ ॥੧॥੨੧॥

ਮਾਭੇ ਮਤੰਗ ਜਰੇ ਜਰ ਸੰਗਿ
 ਅਨੁਪ ਉਤੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਥਾਰੇ ॥

ਕੋਟਿ ਤੁਰੰਗ ਕੁਰੰਗ ਸੇ ਕੁਦਤ
 ਪਉਨ ਕੇ ਗਉਨ ਕੇ ਜਾਤ ਨਿਵਾਰੇ ॥
 ਭਾਰੀ ਭੁਜਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਭਲੀ ਬਿਧਿ
 ਨਿਆਵਤ ਸੀਸ ਨ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥
 ਏਤੇ ਭਏ ਤਉ ਕਹਾ ਭਏ ਰੂਪਤਿ
 ਅੰਤ ਕਉ ਨਾਂਗੇ ਹੀ ਪਾਇ ਪਧਾਰੇ ॥੨॥੨੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮਾਤੇ—ਮਸਤੇ ਹੋਏ। ਮਤੰਗ—ਹਾਥੀ। ਜਰੇ—ਜੜੇ ਹੋਏ, ਸਜਾਏ ਹੋਏ। ਜਰ—ਸੋਨਾ। ਜਰ ਸੰਗਿ—ਸੋਨੇ (ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ) ਨਾਲ। ਅਨੂਪ—ਬੇਮਿਸਾਲ। ਉਤੰਗ—(ਸੰ: ਉੱਤੁਗ) ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਵਾਲੇ। ਸੁਰੰਗ—ਸੋਹਣੇ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ।

ਕੋਟਿ—ਕਰੋੜਾਂ। ਤੁਰੰਗ—ਘੋੜੇ। ਕੁਰੰਗ—ਹਰਨ। ਸੇ—ਵਾਂਗ। ਪਉਨ—ਹਵਾ। ਗਉਨ—ਚਾਲ, ਰਫ਼ਤਾਰ, ਵੇਗ। ਜਾਤ ਨਿਵਾਰੇ—ਮਾਤ ਕਰੀ ਜਾਣ।

ਭੁਜ—ਬਾਂਹ। ਰੂਪ—ਰਾਜੇ (ਰੂ—ਧਰਤੀ। ਪਾ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ)। ਭਲੀ ਬਿਧਿ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਸੀਸ—ਸਿਰ। ਨ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ—ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਾ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਏਤੇ—ਇਤਨੇ ਵੱਡੇ। ਭਏ—ਹੋਏ। ਤਉ—ਤਾਂ ਭੀ। ਕਹਾ ਭਏ—ਕਿਹੇ ਹੋਏ? ਰੂਪਤਿ—ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਰਾਜੇ। ਪਾਇ—ਪੈਰ।

ਅਰਥ : (ਜੇ) ਸੋਨੇ ਦੇ (ਗਹਿਣਿਆਂ) ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਵਾਲੇ ਤੇ ਸੋਹਣੇ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਵਾਰੇ ਹੋਏ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਹੋਣ;

(ਜੇ) ਕਰੋੜਾਂ (ਹੀ) ਘੋੜੇ ਹੋਣ, ਜੋ ਹਰਨਾਂ ਵਾਂਗ ਕੁੱਦਦੇ ਹੋਣ ਤੇ (ਇਤਨੇ ਤੇਜ਼ ਚਲਦੇ ਹੋਣ ਕਿ) ਹਵਾ ਦੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਭੀ ਮਾਤ ਕਰੀ ਜਾਣ;

(ਜੇ) ਬਲਵਾਨ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਾ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਆ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਲਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ;

—ਇਤਨੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਭੀ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਭੀ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਅਖੀਰ ਵੇਲੇ ਤਾਂ (ਜਗਤ ਤੋਂ) ਨੇਗੀ ਪੈਰੀਂ ਤੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੨॥੨੨॥

ਜੀਤ ਫਿਰੇ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸਾਨ ਕਉ
 ਬਾਜਤ ਢੋਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਨਗਾਰੇ ॥
 ਚੁੰਜਤ ਗੂੜ੍ਹ ਗਜਾਨ ਕੇ ਸੁੰਦਰ
 ਹੰਸਤ ਹੀ ਹਯ ਰਾਜ ਹਜਾਰੇ ॥
 ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਕੇ ਭੂਪਤਿ
 ਕਉਨੁ ਗਨੈ ਨਹੀ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥
 ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ
 ਅੰਤ ਕਉ ਅੰਤ ਕੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ ॥੩॥੨੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦਿਸਾਨ ਕਉ—ਦੇਸਾਨ ਕਉ, ਦੇਸ+ਅੰਨ ਕਉ, ਹੋਰ ਹੋਰ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ। ਮ੍ਰਿਦੰਗ—ਖੱਲ ਨਾਲ ਮੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇਕ ਸਾਜ। ਨਗਾਰਾ—ਧੌਂਸਾ।

ਗੁੰਜਤ—ਗੁੰਜ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਗੱਜ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਗੂੜ੍ਹ—ਟੋਲੇ। ਗਜ—ਹਾਥੀ। ਹੰਸਤ—ਹਿਣਕਦੇ ਹੋਣ। ਹਯ—ਘੋੜੇ। ਹਯ ਰਾਜ—ਵਧੀਆ ਘੋੜੇ, ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ।

ਭੂਤ—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ। ਭਵਿੱਖ—ਅਗਾਂਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ। ਭਵਾਨ—ਹੁਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ। ਭੂਪਤਿ—ਰਾਜੇ। ਕਉਨੁ ਗਨੈ—ਕੌਣ ਗਿਣ ਸਕੇ, ਕੋਈ ਗਿਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਤ—ਗਿਣੇ ਜਾ ਸਕਣ, ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅੰਤ ਕਉ—ਆਖਰ ਨੂੰ। ਅੰਤ—ਮੌਤ। ਧਾਮ—ਘਰ। ਸਿਧਾਰੇ—ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ—ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਤੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਅਰਥ : ਜੇ ਕਈ ਦੇਸ-ਦੇਸਾਂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਦੇ ਫਿਰਨ; (ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋ) ਢੋਲ, ਮਿਰਦੰਗ ਤੇ ਧੌਂਸੇ ਭੀ ਵੱਜਦੇ ਹੋਣ;

(ਤਬੋਲਿਆਂ ਵਿਚ) ਸੁੰਦਰ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਟੋਲਿਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਗੜਗੱਜ ਪਾਂਦੇ ਹੋਣ, ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜੇ ਹਿਣਕਦੇ ਹੋਣ;

(ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ) ਰਾਜੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਭੀ (ਇਤਨੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ

ਹੋਣ ਕਿ) ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਭੀ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ; ਐਸੇ ਵੇਲੇ ਭੀ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ ਬੇਅੰਤ ਰਾਜੇ ਹੋਣ, ਅਗਾਂਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਭੀ ਹੋ ਪੈਣ;

(ਤਾਂ ਭੀ ਕੀ ਹੋਇਆ ?) (ਇਸ ਸਾਰੀ) ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ (ਆਖਰ ਇਹ ਰਾਜੇ ਭੀ) ਜਮਪੁਰੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਮੌਤ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਹ ਐਸ਼ੁਰਜ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਏਥੇ ਹੀ ਧਰੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ) ॥੩॥੨੩॥

ਤੀਰਥ ਨਾਨ ਦਇਆ ਦਮ ਦਾਨ

ਸੁ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਅਨੇਕ ਬਿਸੇਖੇ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ

ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਮਾਨ ਸਬਾਨ ਕੇ ਪੇਖੇ ॥

ਪਉਨ ਅਹਾਰ ਜਤੀ ਜਤਿਧਾਰਿ

ਸਭੈ ਸੁ ਬਿਚਾਰਿ ਹਜਾਰ ਕ ਦੇਖੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਭੂਪਤਿ

ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕੁ ਨ ਲੇਖੇ ॥੪॥੨੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਤੀਰਥ ਨਾਨ—ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ। ਦਇਆ—ਤਰਸ। ਦਮ—ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਰੋਕਣਾ। ਸੰਜਮ—ਵਿਕਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਣ ਦੇ ਸਾਧਨ, ਮਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ, ਜੋਗ-ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ 'ਜੋਗ' ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਨਾਮ 'ਸੰਜਮ' ਹੈ; ਧਾਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਤੇ ਸਮਾਧੀ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਸਾਭਾ ਨਾਮ। ਬਿਸੇਖੇ—ਉਚੇਚੇ। ਨੇਮ—ਸਾਧਨ।

ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ—ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ਚਾਰੇ ਪੱਛਮੀ ਮੱਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ। ਜ਼ਮਾਨ—ਜ਼ਮਾਨਾ, ਸਮਾਂ। ਪੇਖੇ—ਵੇਖੇ, ਪੜ੍ਹੇ।

ਪਉਨ—ਹਵਾ। ਅਹਾਰ—ਖੁਰਾਕ। ਅਹਾਰਿ—ਖਾਣ ਵਾਲਾ। ਪਉਨ ਅਹਾਰਿ—ਹਵਾ ਭਖਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਰੀ ਹਵਾ ਦੇ ਅਸਰੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲਾ। ਜਤੀ—ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਹਜਾਰ ਕ—ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਬਿਚਾਰਿ ਦੇਖੇ—ਵਿਚਾਰ ਵੇਖੇ, ਵਿਚਾਰਦਾ ਰਹੇ।

ਭੂਪਤਿ—ਰਾਜਾ, ਮਾਲਕ। ਰਤੀ—ਪਿਆਰ। ਏਕੁ—ਇੱਕ (ਸਾਧਨ) ਭੀ।
ਨ ਲੇਖੇ—ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ।

ਅਰਥ : (ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ) ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, (ਜੀਆਂ ਉੱਤੇ) ਤਰਸ,
ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉੱਦਮ, ਦਾਨ-ਪੁੰਨ, ਮਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ
ਦੇ ਸਾਧਨ ਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਉਚੇਚੇ ਸਾਧਨ ਕਰਦਾ ਰਹੇ;

(ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ) ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ਚਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ
ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ;

ਨਿਰਾ ਹਵਾ ਦੇ ਆਸਰੇ ਜੀਵੇ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਬਿਤੀਤ
ਕਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਧਨ ਸੋਚਦਾ ਰਹੇ;

(ਤਾਂ ਭੀ) ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ
ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੪॥੨੪॥

ਸੁਧ ਸਿਪਾਹ ਦੁਰੰਤ ਦੁਬਾਹ ਸੁ

ਸਾਜਿ ਸਨਾਹ ਦੁਰਜਾਨ ਦਲੈਗੇ ॥

ਭਾਗੀ ਗੁਮਾਨ ਭਰੇ ਮਨ ਮੈ

ਬਰਿ ਪਰਬਤ ਪੰਖ ਹਲੇ ਨ ਹਲੈਗੇ ॥

ਤੋਰਿ ਅਗੈਨ ਮਰੋਰਿ ਮਵਾਸਨ

ਮਾਤੇ ਮਤੰਗਨ ਮਾਨੁ ਮਲੈਗੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨੁ

ਤਿਆਗਿ ਜਹਾਨੁ ਨਿਦਾਨਿ ਚਲੈਗੇ ॥੫॥੨੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਸੁਧ—ਖ਼ਾਲਸ, ਵਧੀਆ, ਜੱਥੇ ਹੋਏ, ਅਜ਼ਮਾਏ ਹੋਏ
(ਭਾਵ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਰਣ ਵਿਚ ਅਜ਼ਮਾਈ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇ) ਬਹਾਦਰ।
ਸਿਪਾਹ—ਸਿਪਾਹੀ, ਜੱਥੇ। ਦੁਰੰਤ—ਦੁਰ·ਅੰਤ, (insurmountable)
ਅਜਿੱਤ। ਦੁਬਾਹ—(ਸ਼: ਦਰ·ਬਹ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਭੱਲੀ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ।
ਸਾਜਿ—ਸਜਾ ਕੇ, ਪਹਿਨ ਕੇ। ਸਨਾਹ—ਜਿਹੜ ਬਕਤਰ, ਲੋਹੇ ਦੇ ਪੁਸ਼ਾਕੇ।

ਦੁਰਜਾਨ—ਦੁਰਜਨਾ ਨੂੰ, ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ।

ਪੰਖ—ਖੰਭ। ਕਰਿ ਪੰਖ—ਖੰਭ ਲਾ ਕੇ।

ਅਗੀਨ—ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਮਵਾਸਨ—ਆਕੀਆਂ ਨੂੰ। ਮਤੰਗ—ਹਾਥੀ।
ਮਤੰਗਨ ਮਾਨੁ—ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ। ਮਲੈਗੇ—ਤੋੜ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ—ਮਾਇਆ ਦਾ ਖਸਮ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਤਿਆਗਿ—ਛੱਡ ਕੇ।
ਨਿਦਾਨਿ—ਅੰਤ ਨੂੰ, ਓੜਕ ਨੂੰ [ਨੋਟ: ਕਈ ਟੀਕਾਕਾਰ ਇਸ ਲਫਜ਼ ਦਾ ਅਰਥ
ਕਰਦੇ ਹਨ 'ਨਾਦਾਨ'। ਲਫਜ਼ 'ਨਿਦਾਨ' ਅਤੇ 'ਨਾਦਾਨ' ਦਾ ਜੋੜ ਸਾਫ਼
ਪਰਤੱਖ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਨਾਦਾਨ' ਲਫਜ਼
ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਮੁਰਖ'; 'ਨਿਦਾਨ' ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ
ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, 'ਖ਼ਾਤਮਾ, ਓੜਕ' (end, termination)]।

ਅਰਥ : ਬਹਾਦਰ ਜੋਧੇ (ਭੀ), ਜੋ ਜਿੱਤੇ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਭਾਲ ਨਾ ਥੱਲੀ ਜਾ ਸਕੇ (ਭਾਵ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਵਾਰ
ਥੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ), ਜੋ ਸੰਜੋਅ ਪਹਿਨ ਕੇ (ਰਣ-ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਖੰਡਾ ਖੜਕਾ
ਕੇ) ਵੈਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ;

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਮਾਣ ਭਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਹਾੜ ਭੀ
ਖੰਭ ਲਾ ਕੇ, (ਆਪਣੇ ਪੈਂਤੜੇ ਤੋਂ) ਹਿੱਲ ਜਾਣ, ਪਰ ਅਸੀਂ (ਰਣ-ਭੂਮੀ ਵਿਚ
ਆਪਣੇ ਪੈਂਤੜੇ ਤੋਂ) ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਾਂਗੇ;

ਜੋ (ਆਪਣੇ) ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੰਨ ਕੇ, ਆਕੀਆਂ (ਦੀ ਧੌਟ) ਨੂੰ ਮਰੋੜ
ਕੇ, ਮਸਤੇ ਹੋਏ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ (ਭੀ) ਮਾਣ ਤੋੜ ਸਕਦੇ ਹਨ;

(ਅਜਿਹੇ ਬਹਾਦਰ ਜੋਧੇ ਭੀ) ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ
ਮਿਹਰ (ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਭਾਗੀ ਬਣਨ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਦੁਨੀਆ ਛੱਡ ਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ
(ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਹੀ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੫॥੨੫॥

ਬੀਰ ਅਪਾਰ ਬਢੇ ਬਰਿਆਰ

ਅਬਿਚਾਰਹਿ ਸਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਭਛੱਕਾ ॥

ਤੋਰਤ ਦੇਸ ਮਲਿੰਦ ਮਵਾਸਨ

ਮਾਤੇ ਰਾਜਾਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮਲੱਕਾ ॥

ਗਾੜੇ ਗੜਾਨ ਕੇ ਤੋੜਨਹਾਰ ਸੁ
 ਬਾਤਨ ਹੀ ਚਕ ਚਾਰਿ ਲਵੱਯਾ ॥
 ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰਿ ਨਾਇਕੁ
 ਜਾਚਕ ਅਨੇਕੁ ਸੁ ਏਕੁ ਦਿਵੱਯਾ ॥੬॥੨੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਬੀਰ—ਸੂਰਮੇ, ਜੋਧੇ। ਅਪਾਰ—ਬੇਅੰਤ, ਵੱਡੇ। ਬਰਿਆਰ—
 (ਬਲ+ਆਲਯ) ਬਲ ਵਾਲੇ, ਬਲੀ। ਅਬਿਚਾਰਹਿ—ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ,
 ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ। ਸਾਰ—ਲੋਹਾ, ਸਸੜ। ਭਛੱਯਾ—ਖਾਣ ਵਾਲੇ, ਸਹਿਣ ਵਾਲੇ।

ਤੋਰਤ—ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ, ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ। ਮਲਿੰਦ—ਮਲਣ ਵਾਲੇ, ਮਤੀਹ
 ਕਰਨ ਕਾਲੇ। ਮਵਾਸੀ—ਆਕੀ ਮਨੁੱਖ। ਮਵਾਸਨ ਮਲਿੰਦ—ਆਕੀਆਂ ਨੂੰ
 ਲਿਫਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਮਾਤੇ—ਮਸਤੇ ਹੋਏ। ਮਲੱਯਾ—ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ।

ਗਾੜੇ—ਤਕੜੇ। ਗੜ—ਕਿਲ੍ਹਾ। ਬਾਤਨ ਹੀ—ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਹੀ। ਚਾਰਿ
 ਚਕ—ਚਾਰੇ ਚੱਕ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ। ਲਵੱਯਾ—ਮੱਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬੁ—ਲੱਛਮੀ ਦਾ ਪਤੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਸ੍ਰੀ—ਲੱਛਮੀ, ਮਾਇਆ।
 ਨਾਇਕੁ—(ਸੰ: 'ਨਾਯਕ') ਮਾਲਕ, ਖਸਮ, ਹਾਕਮ। ਸਿਰਿ—ਸਿਰ ਤੇ।
 ਜਾਚਕ—ਮੰਗਤੇ। ਅਨੇਕ—(ਇਹਨਾਂ ਉਪਰ ਦੱਸੇ ਜੋਧਿਆਂ ਵਰਗੇ) ਬੇਅੰਤ।
 ਦਿਵੱਯਾ—ਦਾਨੀ, ਦਾਤਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਅਰਥ : ਬੜੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਸੂਰਮੇ ਜੋ ਬੇ-ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਬਸਤ੍ਰਾਂ
 ਦੀ ਧਾਰ (ਭਾਵ, ਚੋਟ) ਸਹਿ ਸਕਣ, ਜੋ (ਕੋਈ) ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਣ, ਆਕੀਆਂ
 ਨੂੰ ਲਿਫਾ ਲੈਣ ਤੇ ਮਸਤੇ ਹੋਏ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਮਾਣ ਤੋੜ ਦੇਣ, ਜੋ ਤਕੜੇ
 ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰ ਕਰ ਲੈਣ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ
 ਕਰ ਸਕਣ (ਭਾਵ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ
 ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਵੇ), ਅਜਿਹੇ ਅਨੇਕਾਂ ਬੰਦੇ (ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ) ਦਰ 'ਤੇ
 ਮੰਗਤੇ ਹਨ, (ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ) ਉਹ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ
 ਮਾਇਆ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਖਸਮ ਹੈ ॥੬॥੨੬॥

ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਫਨਿੰਦ ਨਿਸਾਚਰ
 ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਜਪੇਗੇ ॥

ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਜਲ ਮੇ ਥਲ ਮੇ
 ਪਲ ਹੀ ਪਲ ਮੇ ਸਭ ਥਾਪ ਥਪੇਗੇ ॥
 ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪਨ ਬਾਢ ਜੈਤ ਧੁਨਿ
 ਪਾਪਨ ਕੇ ਬਹੁ ਪੁੰਜ ਖਪੇਗੇ ॥
 ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਫਿਰੇ ਜਗਿ
 ਸੱਤ੍ਰੁ ਸਭੈ ਅਵਲੋਕਿ ਚਪੇਗੇ ॥੨॥੨੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦਾਨਵ—ਦੈਤ, ਰਾਖਸ਼। ਫਨਿੰਦ—ਫਟ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਫਣਿੰਦਰ), ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ; ਪੁਰਾਣਾ ਖਿਆਲ ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਦੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿਰ ਸਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਜ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਸਾਗੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਿਸਾਚਰ—(ਨਿਸਾ—ਰਾਤ) ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ। ਭੂਤ—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਵਿਚ। ਭਵਿੱਖ—ਅਗਾਂਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇ ਵਿਚ। ਭਵਾਨ—ਹੁਣ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਚ। ਜਪੈਗੇ—ਜਪਦੇ ਹਨ।

ਜਿਤੇ—ਜਿਤਨੇ ਭੀ, ਭਾਵ, ਸਾਰੇ ਜੀਵ। ਮੈ—ਵਿਚ। ਪਲ ਹੀ ਪਲ ਮੈ—ਪਲੇ ਪਲੀ ਵਿਚ। ਥਾਪ—ਬਨਾਵਟ। ਥਾਪ ਥਪੈਗੇ—ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਚਦਾ ਹੈ।

ਪੁੰਨ—ਭਲੇ ਕੰਮ। ਪ੍ਰਤਾਪ—ਤੇਜ਼। ਬਾਢ—ਥਿਧੀ। ਜੈਤ ਧੁਨਿ—ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਪੁੰਜ—ਢੇਰ। ਖਪੈਗੇ—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਧ ਸਮੂਹ—ਸਾਰੇ ਭਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਜਗਿ—ਜਗਤ ਵਿਚ। ਸੱਤ੍ਰੁ—ਵੈਗੈ, ਭਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ, ਮੰਦ-ਕਰਮੀ ਮਨੁੱਖ। ਅਵਲੋਕਿ—ਵੇਖ ਕੇ। ਚਪੈਗੇ—ਦਬੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਰਥ : ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਲ ਦੇ ਤੇ ਧਰਤੀ (ਭਾਵ, ਸਾਗੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਲੇ ਪਲੀ ਵਿਚ ਬਣਾਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਜੀਵ ਪਿੱਛੇ ਜਪਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਜਪਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਅਗਾਂਹ ਨੂੰ ਜਪਣਗੇ, (ਚਾਹੇ ਉਹ) ਦੈਤ (ਹਨ, ਚਾਹੇ ਉਹ) ਦੇਵਤੇ (ਹਨ, ਚਾਹੇ) ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ (ਹੋ, ਤੇ ਭਾਵੇਂ) ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ (ਹਨ), ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਤੇਜ ਤੇ ਥਿਧੀ ਦੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਦੀ ਧੁਨੀ ਵਧਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ (ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ) ਮੰਦੇ

ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਜਗਤ ਵਿਚ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬੰਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਹੌਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੭॥੨੭॥

ਮਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਨਰਾਧਿਪ

ਜੋਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕੋ ਰਾਜੁ ਕਰੈਗੇ ॥

ਕੋਟਿ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਜਾਦਿਕ ਦਾਨ

ਅਨੇਕ ਸੁਅੰਬਰ ਸਾਜਿ ਬਰੈਗੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸੁਰ ਬਿਸਨ ਸਚੀਪਤਿ

ਅੰਤਿ ਫਸੇ ਜਮਵਾਸ ਪਰੈਗੇ ॥

ਜੇ ਨਰ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿ ਹੈ ਪਗ

ਤੇ ਨਰ ਫੇਰਿ ਨ ਦੇਹ ਧਰੈਗੇ ॥੮॥੨੮॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਮਾਨਵ—ਮਨੁੱਖ। ਇੰਦ੍ਰ—ਰਾਜਾ। ਮਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ। ਗਜਿੰਦ੍ਰ—ਗਜ਼-ਇੰਦ੍ਰ, ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਹਾਥੀ। ਨਰਾਧਿਪ—(ਨਰ+ਅਧਿਪ) ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਖੇ, ਰਾਜੇ। ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕੋ ਰਾਜੁ—ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ (ਧਰਤ, ਅਕਾਸ਼, ਪਾਤਾਲ) ਦਾ ਰਾਜ, ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ। ਕਰੈਗੇ—ਭਾਵ, ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋਨ—ਜੋ।

ਕੋਟਿ ਇਸ਼ਨਾਨ—ਕਰੋੜਾਂ (ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ) ਇਸ਼ਨਾਨ। ਗਜਾਦਿਕ—ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ। ਸੁਅੰਬਰ—(ਸੁਯੰ-ਵਰ) ਆਪਣਾ ਵਰ ਆਪ ਢੂੰਡਣ ਲਈ ਰਸਮ। ਸਾਜਿ—ਸਾਜ ਕੇ, ਰਚ ਕੇ। ਬਰੈਗੇ—ਭਾਵ, ਵਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਹੇਸੁਰ—ਸ਼ਿਵ। ਸਚੀ ਪਤਿ—ਸਚੀ ਦਾ ਖਸਮ, ਇੰਦਰ ('ਸਚੀ' ਇੰਦਰ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ)। ਅੰਤਿ—ਆਖ਼ਰ ਨੂੰ। ਜਮਵਾਸ—ਮੌਤ ਦੀ ਫਾਹੀ, ਮੌਤ ਦੇ ਵੱਸ। ਜੇ ਨਰ—ਜੇ ਮਨੁੱਖ। ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ—ਸ੍ਰੀ ਦਾ ਪਤੀ, ਲੱਛਮੀ ਦਾ ਖਸਮ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪ੍ਰਸਿ ਹੈ—ਛੁੰਹਦੇ ਹਨ। ਪਗ—ਪੈਰ। ਪ੍ਰਸਿ ਹੈ ਪਗ—ਪੈਰ ਪਰਸਦੇ ਹਨ, ਚਰਨੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਫੇਰਿ—ਮੁੜ ਕੇ। ਦੇਹ ਨ ਧਰੈਗੇ—ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ।

ਅਰਥ : ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਹਾਥੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ

ਰਾਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਭੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ;

ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਕਰੋੜਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ (ਭੀ) ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ
ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਸੁਅੰਬਰ ਰਚਾ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹਨ;

(ਇਹ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਹੇ) ਥੁਹਮਾ, ਬਿਵ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ
ਤੇ ਇੰਦਰ (ਵਰਗੇ ਭੀ) ਆਖਰ ਮੌਤ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ;

(ਸਿਰਫ਼) ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਮੁੜ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ,
ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ
ਹਨ) ॥੮॥੨੮॥

ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਦੇਉ ਲੋਚਨ ਮੁੰਦਿ ਕੈ
ਬੈਠ ਰਹਿਓ ਬਕ ਧਿਆਨੁ ਲਗਾਇਓ ॥
ਨਾਤ ਫਿਰਿਓ ਲੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਨ
ਲੋਕ ਗਇਓ ਪਰਲੋਕ ਗਵਾਇਓ ॥
ਬਾਸ ਕੀਓ ਬਿਖਿਆਨੁ ਸੋ ਬੈਠਿ ਕੈ
ਐਸੇ ਹੀ ਐਸੇ ਸੋ ਬੈਸ ਬਿਤਾਇਓ ॥
ਸਾਚੁ ਕਹਉ ਸੁਨਿ ਲੇਹੁ ਸਭੈ
ਜਿਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੀਓ ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਓ ॥੯॥੨੯॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਹਾ ਭਯੋ—ਕੀ ਹੋਇਆ ? ਭਾਵ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ
ਲਾਭ ਨਹੀਂ। ਜੋ—ਜੇ। ਲੋਚਨ—ਅੱਖਾਂ। ਮੁੰਦਿ ਕੈ—ਮੀਟ ਕੇ। ਬਕ ਧਿਆਨੁ—
ਬਗਲੇ ਵਾਲੀ ਸਮਾਧੀ। ਫਿਰਿਓ—ਫਿਰਿਆ। ਲੀਏ—ਤੁਕ। ਬਾਸ—ਨਿਵਾਸ।
ਕੀਓ—ਕੀਤਾ। ਬਿਖਿਆਨੁ ਸੋ—ਬਿਖਿਆਨ ਸਿਉਂ, ਵਿਛਿਆ ਨਾਲ। ਐਸੇ
ਹੀ ਐਸੇ—ਐਵੇਂ ਹੀ, ਵਿਅਰਥ ਹੀ। ਬੈਸ—(ਵਯਸ), ਉਮਰ। ਕਹਉ—ਮੈਂ
ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਸਭੈ—ਸਾਰੇ ਜਣੇ। ਜਿਨਿ—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ। ਸਾਚੁ ਕਹਉ—ਮੈਂ
ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ। ਬੈਠਿ ਕੈ—ਬਹਿ ਕੇ, ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ
ਛੱਡ ਛੁਡਾ ਕੇ।

ਅਰਥ : (ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ) ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਤੇ (ਉਸ

ਬਗਲ ਵਾਲੀ ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਰੱਖੀ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੇ (ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ) ਸੱਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤਕ (ਸਾਰੇ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ) ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਵਿਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਲੋਕ (ਭਾਵ, ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੁਖ) ਭੀ ਗਵਾ ਲਿਆ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਗਵਾਇਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਨਾ ਕੀਤਾ)।

ਪਰ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ (ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਮ ਛੱਡ ਕੇ) ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿੱਠ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਭੀ (ਸਾਰੀ) ਉਮਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾ ਲਈ।

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਸਾਰੇ (ਧਿਆਨ ਨਾਲ) ਸੁਣ ਲਉ, ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ (ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਬਗਲ-ਸਮਾਧੀਆਂ ਤੇ ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨਾਂ ਨਾਲ ਰੱਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਏ ਰਹਿਣਾ ਜੀਵਨ-ਮਨੋਰਥ ਹੈ)। ਉਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਲੱਭਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ (ਖ਼ਾਲਕ ਤੇ ਖ਼ਲਕਤ ਨਾਲ) ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥੯॥੨੯॥

ਕਾਹੂ ਲੈ ਪਾਹਨੁ ਪੂਜਿ ਧਰ੍ਹੋ ਸਿਰਿ
 ਕਾਹੂ ਲੈ ਲਿੰਗੁ ਗਰੇ ਲਟਕਾਇਓ ॥
 ਕਾਹੂ ਲਖਿਓ ਹਰਿ ਅਵਾਚੀ ਦਿਸਾ ਮਹਿ
 ਕਾਹੂ ਪਛਾਹ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਓ ॥
 ਕੋਊ ਬੁਤਾਨ ਕੋ ਪੂਜਤ ਹੈ ਪਸੁ
 ਕੋਊ ਮ੍ਰਿਤਾਨ ਕਉ ਪੂਜਨ ਧਾਇਓ ॥
 ਕੂਰ ਕ੍ਰਿਆ ਉਰਭਿਓ ਸਭ ਹੀ ਜਗੁ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥੧੦॥੩੦॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕਾਹੂ—ਕਿਸੇ (ਮਨੁੱਖ) ਨੇ। ਪਾਹਨੁ—ਪੱਥਰ। ਪੂਜਿ—ਪੂਜ ਕੇ। ਸਿਰਿ—ਸਿਰ ਉਤੇ। ਗਰੇ—ਗਲ ਵਿਚ। ਲਖਿਓ—ਲਖਿਆ, ਵੇਖਿਆ, ਸਮਝਿਆ। ਅਵਾਚੀ—ਦੱਖਣ। ਦਿਸਾ—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼। ਪਛਾਹ ਕੋ—ਪੱਛਮ ਵਲ। ਨੋਟ : ਟੀਕਾਕਾਰ 'ਪਛਾਹ' ਲਫਜ਼ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਅਵਾਚੀ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਚੜ੍ਹਦਾ', ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਗਲਤ

ਹੈ। ਚਰੁਆਂ ਪਾਸਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਲਫਜ਼ ਹਨ :

ਉਦੀਚੀ—ਪਹਾੜ ਪਾਸਾ। ਅਵਾਚੀ—ਦੱਖਣ ਪਾਸਾ।

ਪ੍ਰਾਚੀ—ਚੜ੍ਹਦਾ ਪਾਸਾ। ਪ੍ਰਤੀਚੀ—ਲਹਿੰਦਾ ਪਾਸਾ।

ਅਵਾਚੀ ਦਿਸਾ—ਦੱਖਣ ਪਾਸਾ, ਜਿਧਰ ਦੁਆਰਕਾ ਮੰਦਰ ਹੈ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਥਾਂ)। ਪਸ਼ੂ—ਪਸ਼ੂ, ਮੂਰਖ। ਮਿਤ—ਮੁਰਦਾ (ਭਾਵ, ਕਥਰ, ਜਿਥੇ ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਿਆ ਪਿਆ ਹੈ)। ਕੂਰ—ਕੂੜ, ਝੂਠੀ। ਕ੍ਰਿਆ—ਕੰਮ, ਰਸਮ। ਉਰਥਿਓ—ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ—ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਅਰਥ : ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪੱਥਰ (ਭਾਵ, ਸਾਲਗਰਾਮ) ਲੈ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰਖਿਆ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸਾਲਗਰਾਮ ਨੂੰ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਹੈ), ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਵ-ਲਿੰਗ ਲੈ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਲਟਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਭਾਵ, ਪੂਜਾ ਲਈ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਫਿਰਦਾ ਹੈ)।

ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੱਖਣ ਪਾਸੇ (ਦੁਆਰਕਾ ਵਿਚ) ਹੀ (ਵੱਸਦਾ) ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ (ਪੱਛਮ ਪਾਸੇ ਨਿਰਾ ਕਾਅਥੇ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਸਮਝ ਕੇ) ਪੱਛਮ ਪਾਸੇ ਵਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਹੈ।

ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਬੁੱਤਾਂ ਨੂੰ (ਰੱਬ ਸਮਝ ਕੇ) ਪੂਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਕਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ।

(ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਸਾਰਾ ਹੀ ਜਗਤ ਕੂੜੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭੇਤ (ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ) ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥੧੦੩੦॥

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ੜੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਝੁ—ਤਵ, ਤੇਗੇ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ—ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।

ਅਰਥ : (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੇਗੇ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ (ਮੈਂ ਇਹ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦਾ ਹਾਂ)।

ਚੌਪਈ ॥

ਚੌਪਈ—ਚੌ.ਪਈ, ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਵਾਲੀ, ਚਾਰ ਤੁਕਾਂ ਵਾਲੀ, ਉਹ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬੰਦ ਵਿਚ ਚਾਰ ਤੁਕਾਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰਣਵੈ ਆਦਿ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਕੀਓ ਪਸਾਰਾ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਬਗਤੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਲੋਕ ਚਤੁਰਦਸ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਪ੍ਰਣਵੈ—ਪ੍ਰਣਵਉ, ਮੈਂ ਪੁਨਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਿਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰ ਨਿਵਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਦਿ—ਮੁੱਢ, ਮੂਲ, ਸ਼ੁਰੂ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਏਕੰਕਾਰਾ—ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ, ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਬਲਿ—ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਮਹੀਅਲਿ—ਮਹੀ ਤਲਿ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਉੱਤੇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰ (ਭਾਵ,) ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਪੁਲਾੜ ਵਿਚ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਪਸਾਰਾ—ਖਿਲਾਰਾ। ਪੁਰਖ—(ਭੁਕਿ ਗੰਗੇ ਭਿਕਿ ਪੁਰਖ:) ਜੋ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਅਬਗਤ—

(ਅਘੋਰ) ਅਦਿਸ਼ਟ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਸਦਾ ਨਹੀਂ। ਚਤੁਰਦਸ—ਚਾਰ ਤੇ ਦਸ, ਚੌਦਾਂ। ਚਤੁਰਦਸ ਲੋਕ—ਚੌਦਾਂ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ, ਸੱਤ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਤੇ ਸੱਤ ਪਾਤਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ—ਚਾਨਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਰਥ : ਮੈਂ ਉਸ ਇੱਕ ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਗੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਲ ਵਿਚ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ (ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ) ਦਿੱਸਦਾ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਚੌਦਾਂ ਹੀ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨੂਰ ਨਾਲ ਚਾਨਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੧॥

ਹਸਤਿ ਕੀਟ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ ॥

ਰਾਵ ਰੰਕ ਜਿਹ ਇਕ-ਸਰ ਜਾਨਾ ॥

ਅਦ੍ਰੈ ਅਲਖੁ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਗਾਮੀ ॥

ਸਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਹਸਤਿ—ਹਾਥੀ (ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਹਸਤ' ਅਤੇ 'ਹਸਤਿ' ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ। ਹਸਤ—ਹੱਥ, ਸੁੰਢ। ਹਸਤਿ—ਹੱਥ ਵਾਲਾ, ਸੁੰਢ ਵਾਲਾ, ਹਾਥੀ)। ਕੀਟ—ਕੀੜਾ (ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਅੱਖਰ 'ਟ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ੜ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਕਟਕ' ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਲਫਜ਼ 'ਕੜਾ' ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਨਿਕਟਿ' ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਲਫਜ਼ 'ਨੇੜੇ' ਹੈ)। ਰਾਵ—ਅਮੀਰ, ਰਾਜਾ। ਰੰਕ—ਕੰਗਾਲ। ਜਿਹ—ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ। ਇਕ-ਸਰ—ਇਕੋ ਜਿਹੇ, ਬਰਾਬਰ। ਜਾਨਾ—ਜਾਣਿਆ ਹੈ, ਸਾਝ ਪਾਈ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦ੍ਰੈ—ਅੰਦ੍ਰੈ, ਅੰਦ੍ਰਯ: ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਲਖੁ—ਅਲਖ, ਜੋ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਅਬਿਗਾਮੀ—[ਸੰ: ਅਵਿਛਿੰਨ—unseparated, unremoved] ਜੋ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ—[ਸਾਂ—ਯਾ, ਜਾਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ] ਅੰਦਰ ਅੱਪੜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਘਟ ਘਟ ਕੇ—ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਦੇ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜੋ ਹਾਥੀ (ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ) ਕੀਤੇ (ਤਕ ਹਰੇਕ ਜੀਵ) ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਡਾਰੀਬ ਤੇ ਅਮੀਰ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਸਾਝ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ; ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ (ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ) ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੨॥

ਅਲਖ-ਰੂਪ ਅਛੈ ਅਨ-ਭੇਖਾ ॥
 ਰਾਗ ਰੰਗ ਜਿਹ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ ॥
 ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਸਭ ਹੂੰ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥
 ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਦੈ ਅਥਿਕਾਰਾ ॥੩॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਲਖ—ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਅਲਖ ਰੂਪ—ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਛੈ—ਅਛੈ, ਅ-ਖਯ, ਨਾਸ-ਰਹਿਤ, ਜੋ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਭੇਖ—ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਬਾਸ। ਅਨ-ਭੇਖਾ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਬਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਹ—ਜਿਸ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ। ਰਾਗ ਰੰਗ—ਮੋਹ ਦੀ ਰੰਗਣ। ਰੇਖਾ—ਲਕੀਰਾਂ, ਚਿਹਨ, ਨਿਸ਼ਾਨ। ਰੂਪ ਰੇਖਾ—ਸਰੂਪ ਦੇ ਖਾਸ ਚਿਹਨ, ਸਰੂਪ ਦਾ ਖਾਸ ਹੁਲੀਆ। ਬਰਨ—ਰੰਗ, ਥਾਹਮਣ, ਖੜ੍ਹੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤੀ। ਨਿਆਰਾ—ਨਿਰਾਲਾ, ਵੱਖਰਾ। ਅਥਿਕਾਰਾ—ਅ-ਥਿਕਾਰ, (ਥਿਕਾਰ—ਤਬਦੀਲੀ) changeless, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਬਾਸ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਗੀਝਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੋਹ ਦੀ ਰੰਗਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹੁਲੀਆ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜੋ ਥਾਹਮਣ, ਖੜ੍ਹੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਚਿਹਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਹੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬਣਾਉਣ

ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ॥੩॥

ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਾ ॥
 ਬੱਤ੍ਰੁ ਮਿੱਤ੍ਰੁ ਜਿਹ ਤਾਤ ਨ ਮਾਤਾ ॥
 ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ, ਸਭਨ ਤੇ ਨੇਰਾ ॥
 ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਾਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥੪॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਚਿਹਨ—ਨਿਸ਼ਾਨ । ਜਿਹ—ਜਿਸ ਦਾ । ਪਾਤਾ—ਪਾਤਿਤ, ਕੁਲ । ਬੱਤ੍ਰੁ—ਵੈਰੀ । ਤਾਤ—ਪਿਤਾ । ਜਾਹਿ—ਜਿਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਦਾ । ਬਸੇਰਾ—ਵਾਸ, ਟਿਕਾਣਾ । ਮਹੀਅਲਿ—ਮਹੀ ਤਲਿ, (ਮਹੀ—ਧਰਤੀ) ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਉਤੇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਬੱਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਵਰਣ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿਹਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਨਹੀਂ; ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਉ ਨਹੀਂ ।

(ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਵੱਖਰਾ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ (ਅੰਗ ਸੰਗ ਭੀ) ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਜਲ ਵਿਚ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਭੀ ਹੈ ॥੪॥

ਅਨਹਦ-ਰੂਪੁ ਅਨਾਹਦ-ਬਾਨੀ ॥
 ਚਰਨ ਸਰਨ ਜਿਹ ਬਸਤ ਭਵਾਨੀ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ॥
 ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਮੁਖਚਾਰ ਬਤਾਇਓ ॥੫॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਅਨਹਦ—(all-pervading) ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ, ਇਕ-ਰਸ । ਅਨਹਦ-ਰੂਪੁ—ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਹਸਤੀ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਹੈ । ਬਾਨੀ—ਜੀਵਨ ਹੈ । ਅਨਾਹਦ-

ਬਾਨੀ—ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਰੋ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਜਿਹ ਚਰਨ ਸਰਨ—ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ। ਭਵਾਨੀ—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ। ਨੇਤਿ—ਨ-ਇਤਿ, ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ—ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ (ਭਾਵ,) ਜਗਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੀ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਖ ਚਾਰ—ਚਾਰ ਮੁਖਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ। ਬਤਾਇਓ—ਦੱਸਿਆ, ਆਖਿਆ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਗੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਦੀ ਹਸਤੀ (ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਗਤ ਵਿਚ) ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਰੋ ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ; ਦੁਰਗਾ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ।

(ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇ (ਗੁਣਾਂ) ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੫॥

ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ ਬਨਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੁੰਦ੍ਰ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇ ॥

ਲੋਕ ਚਤੁਰਦਸ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓ ॥

ਬਹੁਰਿ ਆਪ ਹੀ ਬੀਚ ਮਿਲਾਇਓ ॥੬॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਕੋਟਿ—ਕਰੋੜ। ਉਪਇੰਦ੍ਰ—ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅਵਤਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਮਨ-ਅਵਤਾਰ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਰੁੰਦ੍ਰ—ਸ਼ਿਵ। ਉਪਾਇ—ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਖੇਲੁ—ਤਮਾਸ਼ਾ। ਬਹੁਰਿ—ਮੁੜ। ਆਪ ਹੀ ਬੀਚ—ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਹੀ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਨੇ (ਇੰਦ੍ਰ ਨਹੀਂ) ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਵਾਮਨ-ਅਵਤਾਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

(ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨਾਂ

ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੇ (ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਲੀਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ)॥੬॥

ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਫਨਿੰਦ ਅਪਾਰਾ ॥
ਗੰਧੂਬ ਜੱਛ ਰਚੇ ਸੁਭਚਾਰਾ ॥
ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਕਹਾਨੀ ॥
ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪਟ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੀ ॥੭॥

ਪਦ ਅਰਥ : ਦਾਨਵ—ਦੈਤ, ਰਾਖਸ਼। ਫਨਿੰਦ—[ਫਟ—ਸੱਪ ਦੀ ਕਲਗੀ। ਫਟੀ—ਕਲਗੀ ਵਾਲਾ ਸੱਪ। ਫਟਿ-ਫਿੰਦ੍ਰ—ਕਲਗੀ ਵਾਲੇ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ] ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ। ਅਪਾਰ—ਅ-ਪਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ ਅੰਕ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕੇ, ਬੇਅੰਤ, ਅਨਗਿਣਤ। ਗੰਧੂਬ—ਗੰਧਰਬ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ। ਜੱਛ—[ਅਬ, ਯਖੜ, ਜੱਖ] ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਜੋ ਧਨ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਕੁਬੇਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਬੇਰ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਤੇ ਬਾਗਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਭਚਾਰਾ—ਸੁਭ-ਆਚਾਰਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਚਰਨ ਵਾਲੇ। ਰਚੇ—ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ। ਭੂਤ—ਬੀਤ ਚੁਕੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ। ਭਵਿਖ—ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ। ਭਵਾਨ—ਹੁਣ ਬੀਤ ਰਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ। ਕਹਾਨੀ—ਘਟਨਾ, ਕਥਾ। ਪਟ—ਪੜਦਾ।

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਨੇ ਅਨਗਿਣਤ ਰਾਖਸ਼, ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਗੰਧਰਬ, ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਜੱਖ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਆਤਮਾ ਜੀਵ ਰਚੇ ਹਨ।

(ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਛੇ ਬੀਤ ਚੁਕੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਬੀਤ ਰਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਚਲਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਰਦੇ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥੭॥

ਭਾਵ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਕ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਨਹੀਂ, ਅਨੇਕਾਂ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਪੈਦਾ ਕਰਨ

ਅਰਥ : (ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ)
ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ
ਹੈ।

ਜਿਸ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਨ ਸੌਂਝ ਕੇ ਰਤਾ ਕੁ ਸਮੇ
ਨਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਮੋਤ ਦੇ ਸਹਿਮ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ॥੧੦॥

ਭਗਤਿ-ਬਭਲੁ ਸੁਣਿ ਹੋਤ ਹਉ ਨਿਰਾਸੁ ਡਿਏ,
 ਪਤਿਤ ਪਾਬਨੁ ਸੁਣਿ ਆਸਾ ਚਿੰਤਿ ਧਾਰਿ ਹਉ ॥
 ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਣਿ ਕੰਪਤ ਹਉ ਅੰਤਰਗਾਠਿ,
 ਦੀਨ ਕੈ ਦਇਆਨੁ ਸੁਣਿ ਏ ਭਰਮ ਟਾਰਿ ਹਉ ॥
 ਜਨਧਰ ਸੰਗਮ ਕੈ ਸਭਲੁ ਸੋਭਲੁ ਦੁਖ,
 ਓਦਨ ਸੁਗੰਧਿ ਸਨਬੰਧ ਮਨਗਾਠ ਹਉ ॥
 ਆਪਣੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਨਰਕ ਹੂ ਨ ਪਾਬਉ ਠੰਡੁ,
 ਤੁਮਰੇ ਬਿਰਦ ਕੈ ਆਸਰੇ ਸੰਭਾਰਿ ਹਉ ॥ ੫੦੩ ॥

(ਭਾਗੋ ਭਗਵਾਨ ਜੀ)

ਨਾਮੁ ਏਹਿ, ਧਨੁ ਏਹਿ ਨ ਜਨ ਕਉ,
 ਧਨ ਬਿਹੂਨ ਜਨ ਜਾਗਿ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥
 ਸਉ ਧਨੁ ਏਹਿ, ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਏਕਹਿ,
 ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਨੁ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਇ ॥
 ਕੁਝ ਸਿਉ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿ ਆਏ
 ਸਿਉ ਭਾਏ ਤਿਉ ਛਟਤ ਛਟਾਇ ॥
 ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ! ਤੇਜੇ ਕੇ ਨੰਦਨ!
 ਏਨਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਪੰਥ ਚਲਾਇ ॥

(ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ISBN 81-7305-077-1

6 788172 050771

